C A R Ţ I R O M A N T I C E

. . . . . #

SERIA „SECRETE MORTALE”

În urmă cu trei ani, Alee McClane şi Raegan Devereaux au trăit cel mai cumplit coşmar prin care poate trece un părinte: Emma, fiica lor în vârstă de un an, a fost răpită dintr-un parc. Deşi a fost căutată vreme îndelungată,

Emma nu a fost găsită niciodată, iar la un moment dat poliţia chiar a presupus că a murit. Însă Raegan şi Alee nu au putut trece peste trauma zdrobitoare de a o pierde pe Emma, iar sentimentul de vinovăţie care l-a împovărat pe Alee a pus capăt căsniciei lor. După trei ani în care au mers pe drumuri separate, Raegan şi Alee sunt din nou faţă în faţă, de data asta cu un licăr de speranţă: o fetiţă în vârstă de patru ani care se potriveşte cu profilul Emmei este găsită rătăcind într-un parc din oraş. Cu inima frântă pentru că fetiţa găsită nu este fiica lor, Alee şi Raegan hotărăsc să reia căutările pe cont propriu. În vreme ce Alee bănuieşte că tatăl său biologic se află în spatele dispariţiei Emmei, Raegan începe să se întrebe dacă nu cumva ceva mult mai sinistru se întâmplă. În timp ce încearcă să descopere adevărul, Alee şi Raegan îşi dau seama că flacăra atracţiei nu s-a stins niciodată şi că acum mai mult ca niciodată au nevoie unul de celălalt. Însă pot fi din nou o familie fără Emma?

ELISABETH NAUGHTON a scris peste 30 de romane, trecând cu uşurinţă prin diverse genuri. Cărţile ei au intrat În topurile *New York Times, USA Today* şi *Wall Street Journal,* şi a câştigat premiul RITA al Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste pentru „Cel mai bun roman de suspans romantic”.

Gon<

Elisabeth Naughton Copyright text © 2017 Elisabeth Naughton Ediţie publicată prin înţelegere cu Amazon Publishing, www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Lira şi cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 1619
e-mail; contact@litera.ro
Ne puteţi vizita pe www.] itera .ro/litaboolts. ro
Elisabeth Naughton
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României NAUGHTON, ELISABETH
Am nevoie de tine / Elisabeth Naughton trad. din lb. engleză: Irina Fulger - Bucureşti: Litera. 2022
ISBN 97^606-33-91354
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111

ELISABETH NAUGHTON

Am nevoie de tine

Traducere din limba engleză Irina Fulger
EDITURA LITERA
Bucureşti, 202

*2*Pentru *Alia, iubitoarea mea de cărţi preferată*

capitolul 1

Dacă Alee McClane ar mai fi avut inimă, i s-ar fi făcut bucăţi pe podea. Stând pe un scaun de plastic crăpat pe holul steril, nu se putea gândi decât la faptul că inima altcuiva era pe cale să fie frântă. Iar el trebuia să retrăiască totul.

îşi frecă fruntea dureroasă cu degetul mare şi cu următoarele două degete şi aşteptă. îşi dăduse seama că veştile nu aveau să fie bune când fusese sunat, dar oricum venise. Raegan, pe de altă parte, probabil era aşa de entuziasmată, încât abia putea să gândească limpede. Faptul că toate speranţele ei erau pe cale să fie distruse îl făcu să simtă un gol în stomac, un gol pe care avea să-l poarte cu el cel puţin o săptămână blestemată.

La naiba, avea nevoie de vechiul lui prieten Jim! Din păcate, el şi Jim Beam nu mai erau în relaţii bune de aproape trei ani.

Se foi pe scaunul inconfortabil, se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele la piept. O asistentă trecu pe lângă el cu un stetoscop în mână. Mai jos pe hol, doi doctori discutau liniştiţi în halatele lor albe şi pantofii lor lucioşi. Cu cât aştepta mai mult, cu atât presiunea îi creştea în piept. O presiune despre care ştia că era adânc înrădăcinată în vinovăţia şi

dezgustul de sine pe care nici măcar Jim Beam nu reuşise să le reducă

.Se aplecă din nou în faţă, îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi strânse mâinile în pumni, doar ca să le relaxeze într-o încercare slabă de a-şi muta atenţia de la greutatea simţită între coaste. Ar fi trebuit să o sune pe Raegan imediat după ce văzuse fata. Ar fi trebuit să-i spună să nu vină. Măcar n-ar fi stat aici, aşteptând-o pe iubirea vieţii lui să intre pe uşă doar ca să-l lase fără speranţă şi mai pustiit decât se trezise în acea dimineaţă.
La dracu', avea nevoie de nişte alcool!
- McClane?
Alee aruncă o privire în stânga lui. Un agent FBI se îndrepta spre el pe holul lung, cu o expresie sumbră pe chipul unghiular. Alee se ridică lent.
- Salut, Bickam.
Jack Bickam lucrase la cazul Emmei. El fusese cel care ii sunase pe el şi pe Raegan când fetiţa de patru ani din camera de dincolo fusese găsită în parc nu departe de parcul în care Emma dispăruse în urmă cu trei ani şi jumătate. Dispăruse când Alee se întorsese cu spatele pentru două minute ca să ajute un copil care căzuse din leagăn.
Simţi alt val de vinovăţie în stomac, şi bila i se ridică în gât. Dar înghiţi puternic şi le împinse pe ambele înapoi.
-Mă bucur că te-am prins înainte să pleci, zise Bickam. Ai un minut.[7]
Alee aruncă o privire peste umărul lui spre recepţia micului spital. încă nici un semn de la Raegan. Prin stomac i se rostogoliră emoţiile şi vinovăţia, dar nu avea prea multe de făcut în legătură cu asta.
- Da. Reveni spre Bickam. De ce anume ai nevoie?
- îmi pare râu că fetiţa nu a fost Emma, zise Bickam, dându-şi de pe frunte părul întunecat.
Nu exista nici o modalitate potrivită pentru a răspunde la asta, aşa că Alee îşi băgă mâinile în buzunarele blugilor ponosiţi.
-Ai venit până aici ca să-mi spui asta?

-Nu. Vreau să vorbesc cu tine despre pontul pe care l-am primit despre iată. A venit de la Institutul de Corecţie Santiam

.Toate grijile şi stresul dispărură în fundal, în urmă rămânând doar o furie mocnită care era la fel de persistentă ca pofta de alcool.
- Da, am verificat de trei ori înregistrarea apelurilor. **Sii** sunat la ora **13.35. 1CS** este un centru cu securitate minimă, prin care deţinuţii tranzitează înapoi în societate. Au acces la telefoane de la 6.00 dimineaţa la 22.00 seara atât timp cât nu sunt afară cu o echipă la muncă. Iar tatăl tău nu era într-o echipă când s-a sunat. Tocmai am verificat.
Prin mintea lui Alee trecură o mie de amintiri despre o copilărie neglijată şi mizerabilă. Omul din acea puşcărie nu era tatăl Lui. Taţii aveau grijă de copiii lor. Nu-i băteau, nu-i obligau să aibă grijă singuri de ei şi nu-i foloseau pe post de cărăuşi pentru a-şi transporta rahaturile ilegale. Nu, John Gilbert nu era tatăl lui. Era doar fiul unei târfe cu care Alee avea acelaşi ADN.
Dar era nenorocitul care avea toate motivele să-l vadă suferind pe Alee.
- îl omor!
- Nu, nu-l omori. Bickam păşi în faţa lui Alee înainte ca acesta să o ia spre recepţie. Am trimis deja pe cineva să-l interogheze pe Gilbert.
- Nu o să-ţi spună nimic, iar tu ştii asta. Dacă ştia despre această fată dispărută, asta înseamnă că a jucat un rol în dispariţia fetei mele.
- Nu sunt aşa de sigur, zise Bickam. Cel care a sunat a menţionat-o clar pe Emma. De asta te-am informat când am găsit fata. Speram să fie indicii importante pentru caz, dar, dacă a sunat Gilbert, aşa cum credem noi, n-ar fi exagerat să spunem că a făcu t-o ca să enerveze.
-Adică să-şi bată joc de mine.

- Da, aşa e. Maxilarul lui Bickam se încleştă. Uite, ar fi putut să afle despre fata dispărută de la ştiri sau să-i audă pe gardieni discutând **despTe** caz. Cel care a sunat nu a dat numele parcului de unde a fost luată fata, **ci l-a numit pe cel din care a dispărut Emma. Ar putea să fie doaT o coincidenţă.**

Nu şi pentru Alee. Nu exista ceva precum coincidenţa când venea vorba de John Gilbert.

-Am ascultat apelul, continuă Bickam. Mie nu mi s-a părut a fi Gilbert, dar ştiu că asta nu înseamnă prea mult pentru tine.

Nu, nu însemna nimic pentru Alee. Idiotul şi-ar fi putut schimba vocea sau ar fi putut păcăli alt deţinut să sune în locul lui.

- Eu doar am vrut să ştii, zise Bickam. Când aflu mai multe de la oamenii mei care s-au dus la ICS, te pun la curent. Oricum, trebuie să fii atent. Gilbert urmează să fie eliberat săptămâna viitoare. Sentinţa de şase luni pentru încălcarea restricţiilor eliberării condiţionate e pe final, iar el şi-a finalizat programul de reintegrare în societate. Dacă putem face legătura dintre el şi apel, prezint informaţia judecătorului, dar dacă nu reuşim, în curând va fi iarăşi pe străzi.

Alee îşi puse mâinile în şolduri şi îşi reprimă furia ce voia să-l consume. Indiferent ce credea Bickam, Alee ştia că John Gilbert o omorâse pe fata lui. Era singura persoană care avea un motiv, singura persoană din lume care voia să-l vadă suferind. Pentru că, prin mărturia lui din urmă cu paisprezece ani, când încă era adolescent, Alee îl trimisese pe Gilbert în puşcărie. Alee nu avea să uite niciodată acea zi din sala de judecată când Gilbert fusese condamnat, felul în care acesta stătea la masa apărării, cum privise spre Alee din partea cealaltă a galeriei cu ochi furioşi în timp ce i se puneau cătuşele şi cum uriaşe că avea să-l facă

pe Alee să plătească. Şi Alee plătise. Plătise în fiecare zi după acea zi îngrozitoare din parc. Gilbert fusese eliberat din penitenciar cu mai puţin de o lună înainte ca Emma să fi dispărut. Alee ştia că Gilbert fusese acolo, că el o luase pe Emma din nevoia lui sadică de a se răzbuna, aşa cum ştia că o omorâse imediat ce o luase de acolo. Doar că Alee nu putuse niciodată să o dovedească.

- Da, bine, zise el doar ca să audă agentul, deşi plănuia deja cum să smulgă informaţiile din gâtul acelui nenorocit. Mersi că mi-ai zis.

Bickam încuviinţă din cap şi privi peste umăr spre recepţie.

- Vreun semn de la Devereaux?

Lui Alee i se strânse stomacul şi doar la menţionarea numelui lui Raegan îşi aminti imediat motivul pentru care se afla pe acel hol gol.

-Nu. încă nu.

- Bine. Păi, eu o să fiu în capătul holului dacă vreunul din voi are nevoie de mine.

-Mulţumesc, mormăi Alee în timp ce Bickam se întoarse de unde venise.

Dar în timp ce se aşeza din nou pe scaunul lui şi îşi freca fruntea ce pulsa, teama i se revărsă prin vene.

După câteva minute lungi, uşile automate de la capătul holului se deschiseră. Urmă zgomotul făcut de tocuri pe podeaua cu gresie. Ridicând capul, Alee privi în dreapta, iar în clipa în care o văzu, rămase fără aer în plămâni.

Raegan Devereaux venea în grabă spre el, cu părul ei roşu ondulat zburându-i în jurul feţei şi cu trendul maro fluturând în urma ei.

Ridicându-se în picioare, Alee înghiţi cu greu în timp ce ea se apropia, amintindu-şi toate clipele în care îşi trecuse degetele prin părul acela mătăsos, nenumăratele ore în care îşi petrecuse braţele în jurul taliei ei subţiri şi o

ţinuse aproape de el şi nopţile în care îi venerase corpul perfect aşa cum un fermier venera o zeiţă aflată la kilometri distanţă de clasa lui umilă.

- Unde este?

Speranţa se reflecta profund în ochii verzi ca pajiştea ai lui Raegan, dar trăsăturile ei angelice erau trase şi încordate, iar buzele ei roz şi moi tremurau de spaimă, el ştiind că asta ameninţa să o copleşească.

- Nu este ea. Alee o prinse de antebraţe înainte ca ea să treacă mai departe. Mirosul parfumului ei de iasomie îi umplu simţurile ca un pumn puternic în stomac, plin cu amintiri în care nu se putea adânci. Nu acum. Raegan, opreşte-te! Nu este ea.

-De unde ştii? Ea ridică vocea din cauza panicii. Agentul Bickam a zis că se potriveşte profilului. A zis...

- Nu este ea, rosti el mai tare, ignorând felul în care parfumul ei îl ameţea şi cum căldura de sub mânecile ei îi încălzea pielea înfrigurată. Am văzut-o. Nu este fata noastră.

Speranţa din ochii ei verzi frumoşi muri ca o flacără stinsă. îi cercetă privirea de parcă încerca să-t oblige să spună mai multe, dar el nu putea. Nu putea, pentru că speranţa era un lucru periculos. Era un miraj îndepărtat, pâlpâind în lumina slabă şi trăgând omul spre ea aşa cum apa atrăgea un om însetat. Iar când ajungea acolo, găsea doar nisip. Nisip uscat, granulat ce-ţi bloca gâtul şi te putea omorî dacă îl lăsai.

Rămase nemişcat, incapabil să facă un gest pentru a-i salva speranţa. Privi cum o durere familiară pătrunse în ochii ei şi-i umezi privirea. Şi o simţi pătrunzând adânc în oasele lui, ttăgând de inima care sigur nu mai exista.

- Nu te cred. La fel de repede, o altă emoţie cunoscută acapară trăsăturile ei blânde. O

emoţie ce-i încorda maxilarul, îi întuneca ochii şi-i transforma gura senzuală într-o linie încordată. Ea se retrase din strânsoarea lui. Tu chiar nu vrei să fie ea.
Braţele lui Alee alunecară pe lângă corp şi ceva în pieptul lui se dezumflă ca un balon ce pierdea aer. Nu-şi dorea nimic pe lumea asta mai mult decât ca fetiţa de patru ani din cealaltă cameră să fie fiica lor, dar nu era. Nici o fată care apărea în spitalul ăsta sau în oricare altul nu avea să fie, iar asta din cauza lui John Gilbert.
Nu-i spuse lui Raegan - se certaseră deja de vreun milion de ori din pricina asta. Nu încercă să o oprească nici când ea trecu pe lângă el. Nu o avertiză cu privire la ce avea să vadă. Ştia că nu ar fi schimbat nimic. Se împăcase demult cu adevărul amar că Emma nu mai era şi că nu avea să se întoarcă niciodată. Raegan, pe de altă parte, încă se agăţa de speranţa care doar avea să o chinuie tot restul vieţii ei.
Se întoarse pentru a se uita după ea. O privi cum trece de doctorii care încă vorbeau şi se grăbi spre Bickam, care stătea în faţa unei camere ta capătul holului, lângă un ofiţer în uniformă. Simţi o durere în piept când ea încuviinţă din cap şi intră în cameră după Bickam. Când nu o mai putu vedea, îşi încleştă maxilarul şi îşi frecă ceafa.
Da, speranţa era un lucru foarte periculos. Mai periculos decât un pistol îndreptat direct spre capul tău. Şi, la naiba, el ştia! Pentru ca din cauza speranţei spulberate şi el trecuse prin această grozăvie.
Toate astea din cauza unui om pe care avea de gând să-l înfrunte imediat ce urma să iasă din spitalul acela.
Ar fi trebuit să asculte.
Raegan ieşi din camera de spital, îşi frecă fruntea cu mâna tremurândă şi inspiră adânc,

disperată să-şi liniştească pulsul agitat. Nimic nu ajuta. Era ca şi cum un picamer ciobea ce rămăsese din inima ei, suferinţa fiind aproape la fel de intensă ca în ziua în care Emma dispăruse.
Îşi lipi mâna de piept şi se concentră la respirat. El încercase să o avertizeze. Alee încercase să o împiedice să dea buzna în cameră şi să fie rănită din nou, dar ea nu îl ascultase. Poate că o distrusese cândva, dar încă îi păsa. Dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi aşteptat-o la spital. Ar fi plecat imediat ce şi-ar fi dat seama că fata din acea cameră nu era fata lor dispărută.
- Mă scuzaţi, domnişoară. Ofiţerul de dincolo de uşă păşi spre ea. Vă simţiţi bine?
Lacrimile îi ardeau ochii lui Raegan. Lacrimi de suferinţă, de frustrare, de speranţe călcate în picioare, dar clipi pentru a)e îndepărta, inspiră adânc şi se adună.
- Da, reuşi să spună. Sunt bine.
Se întoarse şi îşi şterse ochii. O singură privire, şi Raegan îşi dăduse seama că fata nu era Emma. Părul ei fusese prea închis la culoare, ochii prea rotunzi şi-i lipsea micul semn din naştere tn formă de căpşună de la coada ochiului drept cu care se născuse Emma.
Raegan ştiuse că nu trebuia să-şi facă speranţe. Ştiuse că şansele erau mici, dar tot sperase. Şi avea să spere indiferent ceea ce spuneau Bickam şi Alee. Pentru că numai speranţa îi rămăsese.
„Fii puternică! Poţi să treci peste asta.”
Ridicând capul, inspiră adânc şi îşi netezi bluza peste pantaloni. Nu arăta mai rău decât în acea dimineaţă, nu? Asta nu trebuia să o distrugă. Nu avea să permită acest lucru.
Se îndepărtă de ofiţer şi porni pe hol către recepţie, cu tocurile răsunând pe podeaua cu

gresie ca un semn râu prevestitor. Avea pulsul încă prea ridicat, dar imediat ce avea să se întoarcă la birou şi să se cufunde în muncă, urma să fie bine. Poate chiar avea să plece mai devreme să bea o cafea înainte de a se vedea cu Jeremy şi prietenii lui la cină.
Paşii îi şovăiră când îl zări pe Alee pe un scaun la mijlocul coridorului, masându-şi fruntea de parcă avea o durere de cap monstruoasă. Inima ei trădătoare se strânse puternic, bătând într-un ritm neregulat între coaste când îl privi. Erau divorţaţi de aproape trei ani, dar fiecare centimetru din corpul ei încă răspundea la prezenţa lui de parcă abia se întâlniseră. Pielea i se încingea, îi lăsa gura apă şi furnicături uşoare i se împrăştiau prin burtă şi coborau până când genunchii îi tremurau de-a dreptul. El încetă să îşi maseze fruntea apăsat şi înălţă capul. Iar când ochii lui albaştri precum cerul îi întâlniră pe ai ei, când el îi susţinu privirea, căldura de pe pielea ei se transformă în foc. Se ridică în picioare, privind-o atent. înghiţind puternic, ea îşi forţă picioarele să meargă înainte şi îşi spuse să nu se agite. Era vorba de Alee. Bărbatul care îi spusese că mariajul lor fusese o greşeală. Cel care îi călcase inima în picioare. Cel care o lăsase singură şi distrusă când avea cea mai mare nevoie de el.
- Eşti bine? o întrebă el încet.
La dracu', voia să-l urască, dar nu putea! Fusese la fel de distrus ca ea când Emma dispăruse. Doar că făcuse faţă acestui lucru într-un mod foarte diferit. Un mod pe care acum - ani mai târziu - ea îl acceptase, dar nu avea să-l înţeleagă niciodată.
- Da, reuşi ea să spună, băgând mâinile în buzunarele trendului pentru că nu ştia ce să facă cu ele. Sunt bine.

El încuviinţă din cap, dar ea vă2u în ochii lui că nu o credea. îşi dădu seama că ar fi vrut să se sprijine de el pentru alinare. îşi dădu seama că voia să urle la el că se afla aici când ea era distrusă emoţional şi epuizată fizic, îşi dădu seama că îşi dorea ca aşa de multe lucruri între ei să fie diferite.
Dar nimic nu era diferit. Asta era realitatea ei: un copil dispărut, o căsnicie eşuată, o viaţă făcută praf şi totul distrus în jurul ei în timp ce încerca doar să meargă mai departe.
El îşi băgă mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor ponosiţi, făcând ca blu2a neagră să se întindă pe umerii puternici. în timp ce-l studia, stomacul ei pulsa lent. Era la fel de chipeş cum fusese mereu - cu părul blond, cu un corp suplu, musculos, de care evident încă avea grijă dar trecerea anilor îl îmbătrânise într-un mod **în** care nici **un** bărbat de 32 de ani **n**-ar fi trebuit să îmbătrânească. Unii fine, care înainte nu existaseră, îi crestau tâmplele şi se vedeau fire gri în barba blondă. Pielea moale de sub genele lui era marcată de cearcăne întunecate, dându-i de înţeles că **nu** prea dormea în ultima vreme şi făcând-o să se îngrijoreze la gândul că el bea din nou. Dar o singură privire la ochii lui albaştri îi spuse că în sfârşit scăpase de acest demon din viaţa lui. Dar ea văzu că vinovăţia încă se rotea în adâncimile albastre.
Ura faptul că încă îl iubea. Ura că voia să-l aline în felul în care el niciodată nu o lăsase să-l aline. Ura mai ales că, după toată suferinţa, durerea şi timpul petrecut despărţiţi, el era în continuare alesul. Cel care îi făcea inima să bată mai tare şi palmele să transpire. Cel care îi putea zgudui lumea cu o singură privire. Cel care se ridicase deasupra tuturor bărbaţilor de acum pentru totdeauna.

-Alaltăseară te-am văzut la ştiri, zise el în tăcerea ciudată.
Ultimul lucru despre care voia să vorbească era cariera ei de jurnalist, mai ales cu el, dar admise că încerca să fie politicos. Şi, ştiind că şi el era la fel de dezamăgit ca ea, îşi spuse să treacă peste ziua ei groaznică.
- Nu-i o slujbă regulată. Doar ţineam locul la pupitru.
- Da, dar te-ai descurcat bine. Mi-a plăcut ştirea de interes public despre antrenorul din Liga de Juniori care încuraja copiii cu handicap să facă sport.
-Serios? Simţi un fior demn de compătimire la gândul că el se uitase la tot buletinul de ştiri. Era reportajul meu.
- Mi-am dat seama.
Normal că îşi dăduse seama. Ştia ce lucruri îi plăceau.
ţşi luă privirea de la ochii lui şi se uită la podea pentru că era prea dureros să se uite în ochii lui de un albastru fără fund, amintindu-şi toate dăţile când el o sărutase şi-i spusese că ea era totul pentru el.
Se chinui să găsească ceva care să umple tăcerea inconfortabilă.
-Sunt un pic surprinsă că eşti în ţară. Credeam că vei fi undeva peste hotare.
Era un fotoreporter incredibil. Cel mai bun văzut de ea vreodată. Avea un mod de a surprinde natura umană în criză care te făcea să vezi conflictul dintr-o perspectivă cu totul diferită. Era unul dintre motivele pentru care fusese atrasă de el când se cunoscuseră în urmă cu şase ani. Asta şi faptul că se trezise la viaţă când el o privise.
La vremea aceea ea era un reporter fără experienţă, ocupându-se de alegerile locale

pline de culoare. El fotografia pentru Associated Press feţele spectatorilor, nu pe ale politicienilor. îl surprinsese privind-o prin mulţime şi asta fusese. Fusese captivată cu o singură privire. Apoi ii descoperise munca şi inima bună pe care o ţinea ascunsă sub acea înfăţişare de dur chipeş şi se aruncase cu capul înainte în ceva ce şi acum, după toată suferinţa prin care trecuseră împreună, rămânea cel mai dulce lucru pe care îl trăise vreodată.

EI ridică din umeri.

- Probabil că aş fi. Dar acum am nişte treburi în familie.

Inima o înţepă din nou când se gândi la familia lui. Cea care fusese familia *ei* până la divorţ. îi fuseseră mai apropiaţi decât propriile rude îndepărtate.

-Am auzit că Ethan s-a logodit. Asta-i grozav.

-Da. Pentru el.

Acea înţepătură se transformă într-un junghi rapid şi avu impulsul de a fugi, de a se retrage, de a ieşi din acea conversaţie dureroasă.

- Ei bine, eu...

Pe hol răsunară voci dinspre recepţie. Raegan privi dincolo de Alee ca să vadă ce se petrecea. Alee se întoarse. O femeie răvăşită, în jur de 30 de ani, cu o haină atârnându-i pe jumătate de umăr se grăbi spre ei, însoţită de un bărbat în pantaloni, cămaşă albă cu mânecile suflecate şi o cravată strâmbă.

Cuplul trecu de ei, de doctori şi se opri brusc în apropierea ofiţerului de la capătul holului. Chiar şi de la acea distanţă Raegan auzi cuvintele entuziasmate ale femeii.

- Unde-i? Unde-i Maggie?

- Doamnă, zise poliţistul, trebuie să vă calmaţi! Nu vă putem lăsa să intraţi până ce nu vă calmaţi.

Femeia nu părea să fi auzit cuvintele poliţistu-
lui. Trecu de el şi se uită pe geam în mica
încăpere. Un suspin răsună pe hol când femeia
se întinse spre braţul bărbatului.
- Cary, ea este. Oh, Dumnezeule, ea este!
Cei doi trecură de poliţist şi intrară grăbiţi în
cameră. Vocile lor bucuroase pluteau pe hol în
timp ce se reuneau cu fiica lor. Sunetele
fericite se învârteau în jurul lui Raegan,
amintindu-i tot ce ea nu avea şi era posibil să
nu mai aibă niciodată.
- La dracu', mormăi Alee. Nu trebuia să vezi
asta.
-Sunt bine, Alee. Raegan îşi şterse lacrimile
idioate
care îi alunecau deja pe sub gene. Sunt fericită
pentru ei, atâta tot.
El se apropie şi se întinse după cotul ei, iar în
timp ce căldura familiară a corpului lui o
învăluia şi degetele lui îi atingeau braţul, o mie
de amintiri o bombardau. Sâmbete leneşe pe
canapea cu el. Cine la lumina lumânărilor când
ea lucrase în schimbul de noapte şi venea
extenuată, având nevoie doar de el. Noaptea în
care el se întorsese acasă din misiunea din
Afganistan, iar ea îi spusese că era însărcinată.
Ridică privirea şi se uită în ochii lui. între ei se
aprinseră scântei. Scântei care încălzeau şi
cele mai reci locuri din adâncul ei. Inima îi
bătu mai repede când privirea lui îi examină
trăsăturile. Şi toate lucrurile pe care i le-ar fi
putut spune cu mult timp în urmă i se opriră pe
limbă.

- Raegan?

Tresări când auzi vocea lui Jeremy
Norris şi un nou val de disconfort năvăli prin
sângele ei când îl zări venind pe hol spre ea.

- Draga mea. Jeremy veni direct la
ea, de parcă Alee nici măcar nu era acolo, păşi

între ei, ca Alee să fie obligat să-i dea drumul şi o cuprinse în braţe. Am venit imediat ce am auzit la ştiri.

Raegan suspină şocată şi se uită la Alee peste umărul lui Jeremy. Maxilarul lui se încleşta şi umerii i se încordară, dar nu zise nimic, iar Raegan se simţi şi uşurată, şi dezamăgită de acest lucru.

Jeremy se dădu înapoi, dar încă o ţinea de coate când se uita la ea cu ochii negri.

-Ce au spus?

- Nu este ea.

Furnicături de căldură se întinseră pe toată pielea lui Raegan. Dar nu o căldură plăcută. Ci una care o făcea să se scarpine.

încercă să iasă din braţele lui Jeremy, dar el oftă şi o mai trase o dată aproape, prinzând-o într-o îmbrăţişare claustrofobă care o făcea să vrea să urle.

- îmi pare aşa de rău, draga mea.

Privirea lui Alee se mută de la ceafa lui Jeremy la Raegan, iar în clipa în care privirile lor se întâlniră şi ea văzu dezamăgirea din ochii lui, năvăli vinovăţia, formând un nod dur în stomacul ei.

Se desprinse din braţele lui Jeremy şi îşi şterse transpiraţia ce i se forma pe frunte.

- Hm, Jeremy, el este Alee.

Jeremy se întoarse cu farmecul lui de prezentator de ştiri cunoscut de parcă Alee era alt telespectator fără minte şi se întinse spre mâna lui.

- McCIane, corect? Am văzut în N«t'$u«e/c ce ai făcut cu situaţia refugiaţilor din Kenya. Interesantă alegere! Adevărata poveste a refugiaţilor acum este în Europa, nu crezi?

Alee miji ochii, iar Raegan se tensionă din nou pentru că recunoscu acea privire dispreţuitoare.
- N-am fost niciodată interesat să fac reportaje despre ce e popular. Dădu drumul mâinii lui Jeremy. Cine eşti?
-Oh, scuze! Jeremy zâmbi şi îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Raegan printr-o mişcare pe care ea o simţi posesivă. Jeremy Norris. Directorul postului KTVP.
Privirea lui Alee se mută la Raegan, iar ea tresări când citi în ochii lui surprinderea şi întrebarea *„eşti* într-o *relaţie cu şeful tău?”*
Raegan se uită la Jeremy, disperată să iasă din această situaţie ineonfortabilă.
- Eu aproape că am terminat aici. îmi faci un favor şi-mi aduci o sticlă cu apă de la magazinul de după colţ?
- Sigur. Jeremy se aplecă şi o sărută pe obraz. Orice pentru iubita mea. Se uită la Alee. McClane.
Alee se încruntă, dar încuviinţă din cap.
- Norris.
Jeremy îi dădu în sfârşit drumul şi porni înapoi pe hol. Jenată de ceea ce tocmai se petrecuse, Raegan îşi şterse din nou fruntea şi îi zise:
- îmi pare rău, nu l-am chemat. Cineva de la post probabil că i-a spus de ce am plecat de la muncă.
-Da.
Expresia lui Alee nu se îndulci, iar umerii lui păreau mai încordaţi decât înainte. Raegan era copleşită de vinovăţie. Şi nu avea nici un motiv să se simtă.
Coborî privirea spre pantofi, nemaifiind în stare să se uite în ochii lui.
- Eu... am fost surprinsă când am venit şi te-am văzut. Credeam că ai plecat deja.
El se uită pe hol în direcţia din care venise Jeremy.

- îmi doresc să fi fost aşa. Când el o privi, ea tresări din nou. Bănuiesc că am vrut să fiu sigur că eşti bine.
Ea aproape că râse. Nu era bine de trei ani şi jumătate. Nu era sigură că avea să fie vreodată. Şi el sigur ştia asta.
- Sunt adultă, Alee. Nu-i nevoie să-ţi faci griji în privinţa mea.
- în ciuda a ceea ce crezi tu, îmi fac. Mai ales în privinţa asta.
Ea ridică privirea, iar când ochii lor se întâlniră, văzu regretul pândind în ochii lui, iar toate emoţiile îndurate în ultimii trei ani o loviră direct în piept până când simţi ce pierduse.
Clipi pentru a îndepărta înţepăturile lacrimilor şi îşi feri privirea, ştiind că nu avea să mai existe niciodată nimic altceva decât amintirea acelei pierderi, indiferent cât de mult tânjea după ceva mai mult.
- Păi, mai bine aş pleca, zise ea slab.
- Da, şi eu. Făcu un pas înapoi. Ai grijă de tine, Raegan!
Aerul rece trecu peste ea, înlocuind toată căldura sufocantă pe care o simţise lângă el, iar respingerea - o respingere cunoscută, amară - se întări precum gheaţa în stomacul ei. O respingere peste care crezuse că trecuse. Una care chiar şi acum o îngheţa până la os. înghiţi respingerea. Repetă în minte mantra care o ajutase să treacă peste cele mai grele momente: „Fii puternică! Poţi să treci peste asta” Reuşi chiar să-i răspundă.
-Şi tu.
Dar, în timp ce se întorcea şi pleca, ştia că acea pierdere avea să o mistuie din nou. Spera doar că avea să se întâmple în noaptea asta, când era singură, nu când o putea vedea oricine.

capitolul 2

Stomacul lui Alee se întoarse pe dos cit stătu în sala de aşteptare de la Institutul de Corecţie Santiam. Camera era mare, cu mese şi scaune împrăştiate în jur. Cum era sâmbătă, cu treizeci de minute înainte de terminarea orelor de vizită de după-amiază, câteva mese erau ocupate de deţinuţi, soţii şi copii.
Alee îşi lua privirea de la o femeie ce sălta pe genunchi o fetiţă în timp ce vorbea cu un bărbat îmbrăcat într-o salopetă portocalie, aşezat vizavi de ea. De la spate, femeia părea a fi Raegan. Sau poate că Alee avea doar halucinaţii după ce o văzuse la spital.
La dracu', nu avea nevoie de asta azi! Nu avusese nevoie să i se amintească în faţă că ea îşi vedea mai departe de viaţa ei, iar el n-avea pe cine să dea vina pentru asta decât pe el însuşi. Ea merita să găsească o fărâmă de fericire şi el n-avea de ce să se plângă, ţinând cont de numărul de femei cu care ieşise. Dar cu nici una din aşa-zisele lui partenere nu fusese ceva serios. Relaţia lui Raegan cu idiotul ăla de Norris părea serioasă. Indiferent ce erau unul pentru celălalt, păruse ceva foarte serios.
Se deschise uşa grea din partea cealaltă a încăperii, şi un gardian intră alături de John Gilbert.
Alee se tensionă, şi toate gândurile despre Raegan dispărură în fundal.
John Gilbert scană încăperea cu ochii lui de un albastru spălăcit, îl zări pe Alee şi zâmbi răutăcios. Era cam de înălţimea lui Alee, aproape de 1,80, şi amândoi aveau ochii albaştri, dar de nuanţe diferite. Şi aici se terminau asemănările. Pielea lui Gilbert era mai întunecată decât a lui Alee, părul lui era de un şaten murdar în loc de blond şi era slab şi osos, în timp ce Alee era puternic şi musculos. Dar, chiar şi fără efectele consumului de

droguri de ani întregi, Alee ştia că semăna la înfăţişare cu mama lui biologică. O mamă căreia îi păsase aşa de mult de el încât îl abandonase, lăsându-l cu nemernicul ăsta, şi plecase cine ştie unde.
O dată, în adolescenţă, când fusese reţinut la Centrul de detenţie pentru minori Bennett cu acuzaţia de posesie de droguri din cauza omului care acum venea spre el, se gândise să o caute. Se gândise să o implore să-l primească. Dar apoi îl întâlnise pe Michael McClane, un bărbat care, într-un timp scurt, devenise pentru el un tată mai mult decât fusese Gilbert vreodată. Când Alee văzuse cum era o adevărată familie, nu se mai gândise vreodată la femeia care îi dăduse viaţă.
- Mă **întTebam** când o **să** te văd, **zise** Gilbert, oprin- du-se la masa lui Alee cu o sclipire sinistră în ochi. Era timpul să vii să-**ţi** vizitezi tatăl.
Alee se abţinu să-i spună nenorocitului că nu avea să fie niciodată tatăl lui şi îşi încleştă maxilarul. Nu venise aici să scoată cu forţa o mărturisire de la Gilbert. Oricât de mult îşi dorea să facă asta, ştia că Gilbert era prea viclean pentru a recunoaşte ceva. Nu, venise doar să vadă ochii nemernicului când avea să o menţioneze pe fata de la spital. Alee n-avea nevoie decât de o singură privire ca să-şi dea seama dacă Gilbert era implicat în ce i se întâmplase.
Alee privi salopeta portocalie ce atârna pe corpul slab al lui Gilbert.
- Se pare că mâncarea de aici nu este bună. O pală de vânt mai puternică te-ar putea dărâma, *băcrâne.* Mi-e milă de tine.
Ochii lui Gilbert deveniră duri.
- Ce dracu' vrei?
Nici unul din ei nu se aşează. Nu era o conversaţie prietenoasă. Alee privi dincolo de

Gilbert, la gardianul care îi urmărea atent, de parcă se aştepta să iasă scântei.
-Am auzit că-ţi place să foloseşti telefonul.
Peste chipul trecut al lui Gilbert se întinse un zâmbet. Obrajii şi gura îi erau brăzdate de linii adânci, îmbătrâ- nindu-l mult peste cei 54 de ani ai lui.
-Oh, ai venit aici din acelaşi motiv ca şmecherii ăia de la FBI. Crezi că am avut ceva de-a face cu fata aceea dispărută. O să-ţi spun ce le-am zis şi lor. Nu ştiu nimic.
Sclipirea din ochii lui Gilbert îi contrazicea vorbele. Exact cum bănuise Alee, idiotul ştia mult mai multe.
- Dacă aflu că ai avut ceva de-a face cu fata aia...
-Ce o să faci? O să-mi dai un şut în fund, aşa cum
m-ai ameninţat acum trei ani? Ştim amândoi că nu eşti în stare, fiule.
Mâna lui Alee se încleştă în lateral. îşi imagină cum trăgea pumnul înapoi. Cum îl lovea pe Gilbert în faţă. Văzu sângele sărind şi împroşcând masa şi podeaua. Dar se abţinu să-şi verse furia. Ştia că asta voia nemernicul, dar acest lucru nu rezolva situaţia şi nu-l putea face pe Gilbert să recunoască.
-Şi apoi, continuă Gilbert, le-am zis celor de la FBI că nu am fost eu. Nu-i vina mea că ei nu sunt în stare să-şi facă treaba bine.
Asta era o porcărie şi o ştiau amândoi. Alee mîji privirea.
- Stai departe de mine! Stai departe de tot ce are legătură cu mine! Ne-am înţeles?
- Oh, ne-am înţeles, mormăi Gilbert.
Alee se întoarse şi se îndreptă spre uşă.
-Hei, băiete! strigă Gilbert din spate. Ce mai face nevasta aia a ta frumuşică? Sau ar trebui

să zic fosta nevastă. Poate că o s-o caut când o să ies de aici săptămâna viitoare. Cum tu nu mai ai nevoie de ea... Fac pariu că gura aia a ei de jurnalistă poate să facă tot felul de lucruri obraznice. Doar aşteaptă bărbatul potrivit să-i arate cum.
Alee îşi pierdu cumpătul şi toată furia şi ura reţinute dădură pe dinafară. Se întoarse, îl apucă pe Gilbert de cămaşă şi-l trase peste masa de metal.
- Dacă te atingi de ea, dacă doar te uiţi la ea, te omor, nenorocitule!
Doi gardieni strigară şi veniră repede. Unul îl dădu pe Alee laoparte cu un baston, iar celălalt îl prinse de braţ pe Gilbert şi-l trase în spate. Gilbert chicoti, cu o sclipire răutăcioasă în ochi, în timp ce gardianul îi îndepărta unul de celălalt.
- încă te agiţi când vine vorba de curva aia de la ştiri? Oh, da, este bună. Chiar cred că o s-o caut.
Alee mârâi şi se luptă cu gardianul care îl ţinea.
-Gilbert! urlă celălalt gardian. Destul! S-a terminat timpul de vizită.
Gardianul care îl ţinea pe Alee avea aproape doi metri înălţime, un zid de muşchi solizi ce împiedica anihilarea pe care Alee voia să o dezlănţuie.
-Trebuie să vă calmaţi, strigă gardianul în timp ce Alee se agita. Rogers! urlă el la celălalt gardian şi încuviinţă din cap spre Gilbert. Scoate-l dracu' de aici!
Rogers îLtrase pe Gilbert, care râdea, şi-l scoase pe uşa îndepărtată. Abia când Alee nu-l mai văzu pe nenorocit se disipă în sfârşit ceaţa roşie a furiei.

Alee nu se mai agită când îşi dădu seama că gardianul vorbea cu el şi încercă să se concentreze la cuvintcle acestuia. Gardianul ameninţa că avea să cheme poliţia locală dacă nu se calma.
-Sunt bine, zise câteva minute mai târziu Alee, încă respirând cu dificultate, dar fără a se mai lupta să se elibereze. Am înţeles, zise el către gardian, sperând că omul avea să îi dea drumul.
Gardianul se încruntă de parcă nu-l credea, dar îi dădu în sfârşit drumul.
- Ieşi afară! Şi nu te mai întoarce, ai auzit?
Alee se dădu înapoi, dar pulsul nu i se linişti nici când ieşi afară în aerul rece al iernii, uitându-se la maşinile din parcare. Pentru că ştia că, deşi aflat în spatele gratiilor, tatăl lui era implicat în ce se întâmplase cu acea fată de la spital, aşa cum fusese implicat în dispariţia Emmei din urmă cu trei ani.
Indiferent cât de mult îşi dorea Alee să ignore acest fapt, nu putea. Nu putea, pentru că ştia că, imediat ce John Gilbert avea să fie liber săptămâna următoare, urma să se implice în scurt timp în răpirea altui copil.
Raegan stătea la biroul din cabina ei din studioul KTVP, analizând rapoarte despre copii dispăruţi în zona metropolitană din Portland. După dispariţia Emmei, îşi petrecuse primii doi ani răscolind internetul după cazuri similare. Multe părură promiţătoare, dar nici unul nu dăduse roade. Mereu existau neconcordanţe - modul în care copiii erau răpiţi, condiţia familiilor, chiar şi vârstele copiilor. Îi dăduse toate informaţiile lui Jack Bickam de la FBI, iar el le verificase pe toate, dar nici un caz nu avusese legătură cu cazul Emmei. După o vreme, când Raegan îşi dăduse seama că nu ajungea nicăieri cu căutările ei, îşi petrecuse

tot mai puţin timp căutând şi tot mai mult timp acomodându-se la noua ei viaţă singură.
Dar fata asta - cea pe care o văzuse în acel spital - era tulburător de asemănătoare cu Emma. Nu doar din cauza culorii părului ei sau pentru că arăta oarecum ca Emma, ci pentru că apăruse într-un parc aflat în apropiere de zona din care dispăruse Emma.
Degetele lui Raegan încremeniră pe touchpadul lap- topului când dădu peste un caz din urmă cu doi ani. Băiatul avea doi ani, era afro-american şi locuia cu părinţii în nord-estul Portlandului. Dispăruse într-o excursie cu grădiniţa. Cazul nu avea nimic asemănător cu al Emmei. Nimic cu excepţia unui mic detaliu ce i-ar fi putut scăpa lui Raegan dacă n-at fi citit tot raportul: faptul că băiatul dispăruse în aceeaşi zonă în care dispăruse Emma, în acelaşi parc în care apăruse fata din spital.
Lui Raegan îi bătea inima tot mai repede în timp ce trecea prin articol, în căutarea unei poze a băiatului. Nu exista una. Ştiuse că nu avea să fie. Apoi se întoarse şi porni de la numele grădiniţei.
Centrul Pomul Roditor.
Emma nu fusese niciodată la grădiniţă. Raegan şi Alee angajaseră o bonă care avusese grijă de Emma în casa lor din Pearl District cât timp ei erau la muncă. Dar acel parc, legătura cu dispariţia Emmei şi cu acea fată de acum erau prea mult pentru a le ignora.
Raegan apăsă pe „Tipăreşte” şi luă articolul de la imprimanta din colţul biroului ei.
Entuziasmul pulsa în ea, dar când privi hârtiile din mâinile ei, simţi cum nesiguranţa i se învârte în stomac. îşi dorea să-i arate asta lui Alee mai mult decât orice, voia să ştie ce părere avea el, dar o parte din ea ştia deja ce avea să spună. Că exagera. Că făcea legături

care de fapt nu existau. Că îşi făcea speranţe pentru nimic. El credea că Emma era moartă. Nu voia să audă de nimic din toate astea. Dar chiar şi aşa... Dacă vedea asta, poate că...

- Uite-o pe iubita mea! Vocea lui Jeremy o sperie pe Raegan, aşa că ea întoarse repede hârtiile cu faţa în jos şi le aşează pe birou când el apăru de după colţul cabinei. Eşti gata?

Raegan clipi de câteva ori, nefiind sigură la ce se referea el. Apoi îşi dădu seama. Planurile lor de cină cu Gregjamison, prezentatorul ştirilor de la ora 17.00, şi Chloe Hampton, actuala lui pasiune.

-Oh, am pierdut noţiunea timpului!

Jeremy intră în cabina ei şi-i mângâie părul.

- Eşti bine, draga mea? Pari tulburată.

Normal că era tulburată. în acea zi, emoţiile ei fuseseră ca într-un roller coaster, iar acum tocmai găsise o posibilă pistă. Era pe cale să-i spună asta lui Jeremy, când îşi aminti expresia lui de mai devreme, când plecaseră împreună de la spital. O emoţie pe care ea o definise drept uşurare.

Lui Jeremy Norris nu-i erau de folos copiii. Fusese clar că nu erau bineveniţi copiii în clădire în timpul orelor de lucru. Oh, îi plăcea să prezinte din când în când câte o ştire de interes public despre copii pentru că ratingul ştirilor creştea. Dar cariera era în centrul vieţii lui şi, după părerea lui, ar fi trebuit să fie în viaţa fiecărui om care lucra pentru el.

Raegan închise lent laptopul. Nu, nu-i putea spune lui Jeremy ce descoperise pentru că şi el ar fi văzut asta ca o exagerare, dar din motive foarte diferite de ale lui Alee. Şi oricât îşi dorea ea să se ducă acasă şi să continue căutările, ştia că, dacă lipsea de la această cină cu jeremy şi prietenii lui, el urma să devină bănuitor. Ultimul lucru de care avea nevoie era

o predică despre faptul că nu-şi făcea treaba în timpul programului de lucru.
„Bună mutare să te vezi cu şeful tău!”
-Sunt bine, zise ea, alungând gândul. Se ridică în picioare şi băgă hârtiile tipărite în geantă, alături de lap- top. Doar o zi lungă.
Jeremy zâmbi şi-i strânse umerii când ea se întoarse.
- Atunci cina asta pică la ţanc, pentru că te va distrage de la tot ce s-a întâmplat astăzi.
Raegan se îndoia de asta. Privind în ochii negri ai lui Jeremy, ştia că nu se putea abţine să nu se gândească la Alee în noaptea aceea, a doua zi şi nici chiar săptămâna viitoare.
Sau la cât de mult îl afectase acea zi.
Ultimul loc în care-şi dorea să fie Alee în seara aceea era în mijlocul unei mari petreceri de familie.
Îşi privi cu un dor dulce-amar părinţii, Michael şi Hannah McClane, aflaţi în partea îndepărtată a salonului privat din restaurantul la modă în Portland, strângând mâini şi îmbrăţişând prietenii apropiaţi care veniseră la sărbătorirea aniversării a douăzeci şi cinci de ani de la căsătorie. Propria lui căsnicie nu ajunsese să atingă trei ani înainte de a se face praf - şi era doar vina lui pentru asta. Era clar că nu fusese atent la exemplul sclipitor al tatălui său când venea vorba de ce anume era nevoie pentru a fi un soţ de succes.
-Ştii, zise sora lui, Kelsey, aflată lângă el, privind şi ea spre părinţii lor, când le spun oamenilor că sunt căsătoriţi de douăzeci şi cinci de ani, încă primesc priviri ciudate.
Alee pufni, privindu-şi tatăl trăgându-l lângă el pe cel mai nou membru al familiei McClane, Thomas, şi prezentându-l pe adolescentul deşirat grupului de adulţi din jurul lui.
- Fac asta doar fraierii care nu ştiu că noi toţi am fost adoptaţi.

îmbrăcată într-o rochie neagră şi elegantă de cocktail, concepută chiar de ea, Kelsey îi zâmbi lui Alee cu ochii ei căprui calzi, în timp ce şuviţe din părul ei blond creţ din cocul stilat îi pluteau în jurul chipului.

- Şi cei care nu ştiu câţi ani aveam noi când am fost adoptaţi.

Era adevărat. Alee ridică sucul şi bău, dorindu-şi cu fiecare secundă ce trecea să fie un Jim Beam. Nu fusese mult mai mare decât Thomas când familia McClane îl adoptase, cam la şase luni după ce-l adoptaseră pe Ethan. Alee şi Ethan se ştiau de la Bennett, centrul de detenţie pentru minori unde Michael McClane consilia ocazional adolescenţii cu probleme. Ethan ajunsese La Bennett în urma unei acuzaţii de crimă reduse la agresiune. Alee se afla acolo din cauza unor acuzaţii repetate de trafic cu drogurile.

Privirea lui se îndreptă spre părul grizonant, maxilarul puternic şi zâmbetul cald ale lui Michael în timp ce acesta discuta cu invitaţii lui. Numai un sfânt ar fi adoptat doi copii cu un astfel de trecut, dar Michael şi Hannah o făcuseră pentru că ei credeau că toată lumea merita a doua şansă. Alee primise această a doua şansă cu ei. Şansa de a scăpa de John Glibert şi şansa de a o lua de la început. Indiferent cum continua el să-şi distrugă viaţa, le era dator lui Hannah şi Michael pentru asta. Le datora mai mult decât ar fi putut să-i răsplătească vreodată.

Kelsey se aplecă spre el.

-Uită-te la Rusty! Cine-i fata cu care vorbeşte?

Privirea lui Alee se îndreptă spre colţul salonului de la etajul doi, unde celălalt frate al lor, Rusty, stătea în umbră, în pantaloni negri şi un pulover negru cu mâneci lungi ce-i acopereau cicatricile şi se asortau cu părul lui, conversând cu o brunetă pe care Alee îşi

amintea vag să o fi întâlnit o dată sau de două ori.
-Cred că e fata familiei Klein.
- Fata senatorului? exclamă Kelsey. Pun pariu pe 10 dolari că părinții ei nu știu că ea flirtează cu partea întunecată.
Alee miji ochii, privind spre cei doi. Fata părea foarte implicată în conversație, gesticulând și zâmbind larg. Rusty însă avea aceeași expresie detașată, ca atunci când abia aștepta să scape dintr-o situație inconfortabilă.
„Tu și eu, amice."
Alee întâlni privirea întunecată a lui Rusty când își ridică băutura și clătină din cap. Rusty își încleștă maxilarul și privi spre tavan cu o expresie care spunea „să scăpăm dracului de aici!", pe care doar un idiot nu ar fi observat-o. Buzele lui Alee tresăriră.
Era bine pentru Rusty să iasă, chiar dacă era blocat într-o discuție cu o fată la care în mod normal nu s-ar fi uitat de două ori. Cel mai mic dintre frații McClane își petrecea mare parte din zile singur la noua lui podgorie de pe dealurile din afara orașului, iar Alee se întreba deseori cum nu înnebunea din cauza izolării. Dar Rusty mereu preferase singurătatea în locul companiei. Chiar și după ce se alăturase familiei McClane, cam la un an după Alee, își petrecuse mare parte din timp singur, iar Alee știa că avea legătură cu trecutul lui dat peste cap. Spre deosebire de Ethan și Alee, Rusty nu ajunsese la Bennett. Hannah McClane îl găsise la urgență, se uitase la corpul lui plin de vânătăi și bătut și hotărâse că și el avea nevoie de o casă.
Rusty primise și el a doua șansă. Precum Kelsey, atunci când cei doi McClane o adoptaseră când avea zece ani, la câțiva ani după aceea. Familia lor era un adevărat creuzet, dar Alee nici n-ar fi vrut altfel. Și doar

datorită lor acum nu era la bar, dând alcool pe gât. Nu voia să-i dezamăgească din nou, mai ales că făcuseră aşa de multe ca să-l tragă în sus.
Privirea lui Alee se îndreptă spre Ethan, îmbrăcat la costum, stând cu un braţ în jurul logodnicei lui, Samantha, care purta o rochie verde. Cei doi zâmbeau şi vorbeau cu prietenii părinţilor lor. Deşi nu voia, pieptul îl înţepă cu un alt junghi de dor dulce-amărui. Era fericit pentru fratele lui, fericit că Ethan găsise pe cineva şi că acel cineva era Sam, dar nu-şi putu opri impulsul de invidie ce-l străbătu când se uită la cuplul fericit. Mai ales în acea zi, când prin minte îi trecea interacţiunea cu Raegan. Mai bău din suc, blestemând faptul că nu era alcool şi că în seara aceea nu venise cu cineva. Mereu aducea o parteneră la reuniunile de familie, pentru că asta îl distră- gea ca să nu se mai uite în jur şi să nu-i mai vadă pe toţi, cum se întâmpla acum. Şi în seara asta chiar i-ar fi fost de folos această distragere, pentru că vedea tot ceea ce el nu avea şi nici nu avea să mai găsească vreodată.
Kelsey se tensionă lângă Alee.
-Julian este aici.
Alee îşi luă privirea de la Ethan şi Sam şi se uită spre scări, unde nemernicul soţ al lui Kelsey îşi dădu părul negru din ochi, fluturâ din mână şi se îndreptă spre ei.
Toţi muşchii din corpul lui Alee se contractară, gata de luptă. El şi fraţii lui bănuiau că Julian Benedict o bătea pe Kelsey în spatele uşilor închise, dar ea nega de fiecare dată când încercau să discute cu ea şi, de fiecare dată când apărea cu o nouă vânătaie, ea dădea vina pe propria neîndemânare.
- Parcă ai zis că e în Seattle cu afaceri.
- Aşa ar trebui să fie.

Kelsey afişă un zâmbet fals pe care îl oferea clienţilor ei şi se mută cu stângăcie lângă Julian.
- Credeam că nu o să ajungi.
Julian petrecu un braţ posesiv în jurul ei, strângând-o un pic cam prea mult lângă el, spre disconfortul lui Alee.
-Ai spus că e important, aşa că m-am întors mai devreme. Nu se uită în ochii lui Kelsey, doar se holbă la Alee cu ochii lui negri fără suflet. Alee, arăţi ca dracu'! O zi grea?
Alee nu-şi dorea decât să-l pocnească cu pumnul în nas pe Julian Benedict. Mai ales acum s-ar fi simţit bine să se elibereze pe nemernic. Dar se abţinu de dragul lui Kelsey. Şi pentru că ştia că era ultima persoană care ar fi trebuit să îi dea sfaturi despre relaţii, chiar dacă era convins că soţul ei era un nesimţit.
- Da, cred că se poate spune asta. Alee îşi mută privirea spre sora lui. Am nevoie de aer. Revin imediat!
îşi puse băutura pe o masă din apropiere şi se îndreptă spre uşă. îl auzi pe Julian mormăind în spatele lui.
- Care dracu' e problema lui?
- Nu tu, şopti Kelsey drept răspuns.
Alee pufni şi vru să spună „Ba da, amice, tu eşti" doar ca să-l enerveze, dar nu o făcu. Pentru că nu era adevărat. Adevărul era că tânjea după ceva de băut. Şi cu fiecare secundă petrecută în jurul oamenilor fericiţi - sau care se prefăceau că erau fericiţi, cum era cazul lui Kelsey - pofta devenea tot mai greu de ignorat.
Deschise uşa grea şi ieşi pe veranda de la etajul al doilea al restaurantului, inspirând adânc aerul rece de ianuarie. în pomii din ghivece sclipeau luminiţe când se îndreptă spre balustradă şi privi spre Pearl District.
La dracu'! Priveliştea asta nu-l făcea să se simtă mai bine. Doar făcea să crească

presiunea din pieptul lui şi nevoia de acea uitare pe care doar alcoolul o putea face aşa de puternică. Numai părinţii lui puteau sărbători într-un restaurant din acelaşi cartier în care cândva el locuise cu Raegan.

- Hei! Eşti bine?

Alee privi peste umăr la Ethan, care venea spre el. Nu-l auzise pe fratele lui urmându-l afară pe verandă, dar ar fi trebuit să se aştepte la asta.

-Sunt bine.

Ethan veni lângă Alee, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu fruntea înălţată într-o expresie care spunea „Nu te deranja să mă minţi". Alee ştia prea bine.

-Te ţii cam tare de balustrada aia pentru cineva care este bine.

Privirea lui Alee căzu peste propriile mâini, care strângeau balustrada de metal aşa de tare, încât articulaţiile îi erau albe. La dracu'! Nu-şi amintea să fi făcut nici asta.

Dădu drumul balustradei şi îşi flexă braţele din cauza crampelor din degete.

- Aveam doar nevoie de aer. E cumva o infracţiune?

- Nu. Clar nu. Ar trebui să ştiu. Ethan zâmbi, iar lui Alee nu-i scăpă gluma lor despre timpul petrecut împreună la Bennett. Scoţând mâinile din buzunare, Ethan îşi sprijini antebraţele pe balustradă. Mă îngrijorează doar motivul pentru care ai nevoie de aer.

Uneori, era neplăcut ca familia să-ţi ştie cea mai mare slăbiciune, iar cu Ethan era de două ori mai rău, pentru că Alee nu fusese niciodată în stare să-i ascundă faptul că bea. Pe vremea când erau adolescenţi, Ethan fusese martor la slăbiciunea lui Alee faţă de alcool în momentele de stres. Îl şi acoperea în faţa părinţilor când aceştia găseau câte o sticlă goală la gunoi sau când Alee era prea mahmur ca să-ţi ducă la capăt îndatoririle după vreo noapte de petrecut

sălbatic. Alee ştia că ăsta era unul dintre motivele pentru care Ethan îl luase aşa de tare acum. Pentru că se simţea vinovat că nu-l ajutase să renunţe atunci, înainte ca adicţia să-i fi distrus viaţa. Dar tot îl enerva îngrozitor, mai ales că nu se atinsese de un strop de alcool de trei ani.

- Nu beau, dacă asta mă întrebi.

- Nu te întreb asta.

Alee îşi încleştă maxilarul.

- Nici nu o să beau, chiar dacă după ziua avută aş merita un pahar. Sau zece.

- Vrei să vorbim despre asta?

Nu, Alee nu voia să vorbească despre asta cu fratele lui psiholog. Ethan era ca tatăl lor. Săpa până când afla ce voia, apoi vorbea cu tine până când îi spuneai exact ce voia să audă. Din păcate, în afară de o săritură de pe această terasă de la etajul doi, care probabil că l-ar fi schilodit în loc să pună capăt suferinţei lui eterne, Alee ştia că era blocat.

Expiră puternic, detestând faptul că era aşa de slab, dorindu-şi ca această zi interminabilă să se grăbească şi să treacă odată.

- M-a sunat Jack Bickam. Astăzi au găsit o fetiţă de patru ani hoinărind singură printr-un parc. Mi-au cerut să vin şi so identific.

Ethan se îndepărtă de balustradă şi se uită cu ochii lui mari şi verzi la Alee.

- Poftim?

- Nu era ea, zise repede Alee, simţind entuziasmul lui Ethan. Ştiam că nu era ea dinainte să o fi văzut - şi am avut dreptate. Bickam a cerut o mostră de ADN, dar părinţii ei au apărut tn timp ce noi eram la spital. Clar nu era... ea.

Privirea lui Ethan trecu peste trăsăturile lui Alee.

- Poate că s-au înşelat. Dacă lipseşte de la fel de mult timp ca Emma, s-ar putea să arate complet dif...
- Ethan, nu era ea! Nu avea semnul din naştere de lângă ochi. Şi chiar dacă tu nu vrei să admiţi, eu pot. Fata mea este moartă şi ştim amândoi cine a omorât-o.

Umerii lui Ethan se lăsară, iar dezamăgirea de pe chipul lui era prea mult de îndurat. Alex se sprijini cu braţele de balustradă şi se uită la privelişte. Din nou îşi dorea să... La dracu', nu mai ştia ce mai voia!

- Noi? întrebă Ethan după câteva minute.
- Poftim?
- Ai spus „în timp ce noi eram la spital” Despre cine este vorba?

Pieptul lui Alee se strânse mai puternic.

- Raegan. -Ah...

Alee ura felul în care suna acel cuvânt. Plin de milă şi înţelegere.

- înţeleg că lucrurile cu Raegan n-au mers bine, zise încet Ethan.

Alee îşi flexă maxilarul când se gândi la Raegan stând în acel hol, superbă şi frântă în acelaşi timp. Şi cât de mult îşi dorise să o ia în braţe şi să o consoleze!

-Au mers bine.

- Bine, repetă Ethan. Ceea ce explică de ce eşti afară în frig, pârând gata să jefuieşti un magazin de băuturi.

Alee se încruntă.

- Du-te dracului, doctore!

Ethan rânji şi îşi băgă mâinile la loc în buzunarele pantalonilor.

-Ştii, poate că era un moment potrivit să o vezi. Au trecut aproape trei ani de la divorţ. Oricum ai fi dat de ea la un moment dat. Portland nu-i un oraş aşa de mare.

Trei ani păreau la fel ca o zi, dar Alee nu-i spuse asta fratelui său. Se uită din nou la priveliştea sclipitoare.
-Da, mă rog...
-Alee. Vocea lui Ethan se întnuie. Trebuie să încetezi să te învinovăţeşti pentru asta. Dispariţia Emmei nu a fost din vina ta. Sar fi putut îndepărta de oricare dintre noi. S-ar fi putut îndepărta de Raegan dacă ea ar fi fost cu fata în parc în acea zi. Sunt sigur că în cei trei ani pe care voi i-aţi petrecut despărţiţi Raegan şi-a dat seama de asta. Sunt sigur că te-a iertat.
Alee nu-şi putu reţine râsul demn de milă ce-i ieşi din gât. Sau junghiul ascuţit din mijlocul pieptului, acolo unde obişnuia să-i fie inima.
-Aici greşeşti, deşteptule. Nu a dat niciodată vina pe mine. A spus acelaşi lucru pe care tocmai l-ai spus tu. De la bun început. Dar tocmai asta este. Se uită la fratele său. Eu sunt cel care nu o poate ierta pentru asta. Pentru că, indiferent ce spuneţi tu, ea sau oricine alt-cineva, a fost vina mea. Iar ea, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştie.
Nu mai suporta asta. Nu mai suporta locul şi dezgroparea trecutului pentru că îi lua foc pieptul. Se îndepărtă de balustradă.
-Alee, stai!
Nu mai aşteptă. în timp ce revenea la petrecerea la care nu voia să fie, îşi spuse că putea să treacă peste noaptea aceea la fel cum trecuse peste fiecare noapte din ultimii trei ani. Prin simpla forţă a voinţei, chiar dacă se agăţa de viaţă cu nimic mai mult decât un fir tocit.

capitolul 3

Raegan îşi învârti vinul şi privi lichidul roşu cum se lipeşte de pereţii paharului şi apoi cum se aşază pe fund şi se linişteşte.

Aşa se simţea ea. în pragul a ceva, învârtindu-se şi aşteptând.
- Raegan.
Ridică privirea la sunetul vocii lui Jeremy şi se uită spre dreapta.
-Da?
Pe chipul lui era o expresie perplexă.
- Te-am strigat pe nume de trei ori. Visezi cu ochii deschişi?
-Nu.
- Abia ai mâncat.
Ea coborî privirea la salata pe care o mişcase cu furculiţa şi lăsă vinul.
- Oh! Cred că doar mă gândeam.
Luă o înghiţitură care avea gust de carton şi încercă să zâmbească. Când Jeremy doar se încruntă, ştiu că zâmbetul ei păruse o încruntătură.
- îmi pare rău că e aşa de deprimată, zise Jeremy către Greg Jamison peste masă. Astăzi s-a întâlnit cu fostul soţ.
Raegan fu şocată. El dădea vina pentru starea ei pe Alee. Nu pe faptul că ea crezuse că-şi găsise fata, doar ca apoi acea speranţă să-i fie spulberată.
Jamison făcu ochii mari, atrăgându-i atenţia lui Raegan, care îşi dădu seama că prezentatorul de 50 de ani încerca să ridice din sprâncene, dar fruntea nici măcar nu i se mişcă din cauza injecţiilor regulate cu botox.
- Ce urât!
Chloe Hampton, fata de vreo 20 şi ceva de ani de la meteo cu care Jamison avea în acest moment o relaţie, dădu pe gât ultima înghiţitură de vin şi puse paharul gol pe masă cu un clinchet.
-Foştii sunt mereu groaznici. Ultimul mi-a ars toate hainele când ne-am despărţit. Am fost

furioasă. Îmi plăcea rochia aia roşie de cocktail mai mult decât mi-a plăcut vreodată de el.
- Asta pentru că te culcai cu mine.
Jamison chicoti şi se aplecă spre blondă. Muşchii faciali abia i se mişcară ca să exprime ceva.
Chloe chicoti şi îşi frecă nasul micşorat recent de nasul prezentatorului de ştiri.
- Aşa este. Dar îmi lipseşte rochia. Nici soţia ta n-a fost mai fericită.
Cei doi râseră. Jeremy rânji.
în timp ce conversaţia de la masă se îndreptă spre cota de piaţă a zilei, Raegan se uită la fiecare chip, în- trebându-se ce căuta acolo. Jeremy se purta frumos cu ea, iar de obicei ei îi făcea plăcere să petreacă timp cu el, dar majoritatea oamenilor de care se înconjura erau la fel de falşi precum chipurile lor.
Telefonul îi vibră, se întoarse spre haina care atârna pe spătarul scaunului şi îl scoase din buzunar: „20.00. Petrecerea de aniversare McClane”
Inima îi bătu mai tare şi i se strânse stomacul când se uită la ecran.
Mama lui Alee o invitase la petrecere printr-un e-mail cu luni în urmă. în acel moment, Raegan îi trimisese un bilet politicos de refuz, dar oricum adăugase evenimentul în calendar. Acum, când atenţionarea licărea, se gândea la un singur lucru: „De ce să nu mă duc?” Dacă se ducea, putea să-l prindă pe Alee înainte să plece. Putea să-i arate ce găsise despre copilul dispărut. Putea să mai stea câteva minute cu el. Pentru că Dumnezeu îi era martor că puţinul timp petrecut în ziua aceea la spital nu fusese suficient De când plecase, se gândise încontinuu la el. La ce avea să simtă el în seara asta.

La cât de senini fuseseră ochii lui. La toate lucrurile pe care voise să i le spună, dar nu o făcuse.
Cu nervii vibrând, Îşi luă haina şi împinse scaunul de la masă.
Jeremy se opri din ce-i spunea lui Jamison şi ridică privirea la ea.
- Unde te duci?
- îmi pare rău. Am uitat de o întâlnire.
-Acum? Se întoarse spre ea. Afară-i întuneric.
- Ştiu. îşi luă poşeta. Şi îmi pare râu. Este o chestie de familie.
- Dar... Raegan, tu n-ai nici o rudă aici. Mama ta este în Europa, iar tatăl tău e la New York.
Avea dreptate. Părinţii ei erau divorţaţi şi aveau vieţi separate pe coaste opuse - tatăl ei era un avocat influent la New York, iar mama ei trăia fericită, în urma partajului, în California sau unde alegea ea să se ducă.
Raegan nu avea nici o rudă prin zonă cu care să aibă o întâlnire, dar nu avea de gând să-i spună lui Jeremy că pleca la familia lui Alee.
Se aplecă şi-t sărută pe obraz fără nici un entuziasm, atingând mai mult aerul decât pielea.
-Te sun mai târziu. Mersi pentru cină. Şi-mi pare rău că plec.
- Dar...
- Greg, Chloe. încuviinţă din cap şi se îndepărtă. O seară plăcută.
Protestul bolborosit al lui Jeremy răsună în spatele ei când el se ridică, dar ea ignoră şi protestul, şi pe el şi se grăbi spre ieşirea restaurantului elegant din centru.
El nu avea să o urmeze. Nu se vedeau de mult timp şi ştia că ea nu era mai importantă pentru el decât nepreţuitul lui post de televiziune, care era şi motivul acestei cine. îmbrăcându-şi haina, ieşi în aerul rece al nopţii şi inspiră

adânc, simţindu-se ca şi cum era prima dată când respira de zile întregi.
Speranţa se învârti în interiorul ei precum vinul din pahar când păşi pe bordură şi flutură mâna după un taxi. în seara asta nu avea de gând să lase lucrurile aşa. în seara asta era hotărâtă să-i arate lui Alee că se înşela, că fata lor era undeva şi că împreună o puteau găsi.
Se rugă doar să-l poată face să o asculte cinci minute înainte de a se întoarce şi a pleca.
Douăzeci de minute.
Alee hotărî că avea să le mai dea părinţilor lui do- uăzeci de minute înainte de a pleca de la petrecerea aglomerată şi de a se întoarce acasă la el, unde putea să respire.
- Alee. Logodnica lui Ethan, Sam, veni lângă Alee şi îşi petrecu braţul prin al lui. Iată-te! Rusty tocmai încerca să-mi explice de ce culoarea părului şi IQ-ul sunt legate. Se uită la Alee cu o expresie amuzată. Tu eşti blond. Ce părere ai?
Alee se uită la Rusty, aflat de partea cealaltă a lui Sam. Cu mâinile în pantalonii negri asortaţi cu cămaşa, părul şi ochii, Rusty ridică din umerii laţi şi din sprâncene într-o expresie care spunea „să vezi cum acţionează o fată inteligentă"
Alee strânse din buze. Nu avea chef să fie prins în tachinări de fraţi. Dar era mai bine decât alternativa - conversaţii cu prietenii părinţilor care ştiau că el era copilul care, chiar şi ca adult, încă avea *probleme.*
- Are dreptate, îi zise Alee lui Sam, arătându-i degetul mijlociu lui Rusty într-o parte, ca ea să nu poată vedea. Ethan are părul şaten şi ştim cu toţii că e un idiot.
Sam îşi dădu ochii peste cap şi zâmbi.
- Şi Rusty?
-Asta-i uşor. El n-are 1Q.
- De ce nu?

- Pentru că toată claia de păr negru din capul lui a fost transplantată direct de pe fundul lui.

Sam râse. Rustyse încruntă şi mîji ochii.

- Este adevărat, zise Alee, simţindu-se un pic mai bine pentru prima dată după ore bune. Când s-a alăturat familiei, era chel ca un nou-născut. Părinţii noştri s-au uitat o dată la tot părul de pe fundul lui şi şi-au spus: problemă rezolvată!

Umerii lui Sam tremurau de râs. Lângă ea, Rusty se încruntă şi zise:

- Ha-ha, ce amuzant!

-Ce pot să zic? mormăi Alee, privind spre părinţii lui, care discutau cu cineva într-un trenci bej în partea îndepărtată a încăperii. IQ-ul meu blond. Hei, cu cine discută mama şi tata acolo...

Cuvintele îi muriră pe buze când tatăl lui se dădu lao- parte, iar mama lui se apropie şi o îmbrăţişă pe femeia misterioasă.

- La dracu'!

Cu un şuierat, rămase fără aer în plămâni când o privi pe Raegan zâmbind şi îmbrăţişând-o pe mama lui.

- Ce dracu' caută ea aici? murmură Rusty.
- Cine? întrebă Sam. La cine vă uitaţi?
- La fosta soţie a lui Alee.

Alee nu mai prinse restul conversaţiei lor sau ce-i spunea Rusty lui Sam despre Raegan. Nu-şi auzea decât bătaia ritmică a pulsului răsunându-i în urechi.

Prima lui reacţie fu de şoc pentru că ea era acolo. A doua fu de panică - poate că se întâmplase ceva. Dar când se îndreptă spre ea, nu se putu gândi decât la cât de superb arăta în lumina slabă a salonului privat, cât de moale îi părea părul, cât de mult voia să o cuprindă, să o sărute şi să nu-i mai dea niciodată drumul.

Exact cum mai devreme în acel spital îşi dorise să o cuprindă şi să o sărute.
Se opri lângă tatăl lui şi nu-i scăpă fericirea din ochii bărbatului şi entuziasmul din ochii mamei sale când ea îi dădu drumul lui Raegan şi-l observă.
- Ce s-a întâmplat? zise el către Raegan, ignorându-şi părinţii şi reacţia lor. E totul în regulă?
-Nimic. Adică da, totul este în regulă.
Obrajii ei erau îmbujoraţi, chipul înroşit, dar, mai mult de atât, în ochii ei era o lumină pe care el nu o văzuse mai devreme. O lumină care îl alertă imediat.
- Atunci nu înţeleg. De ce eşti aici?
Lumina slăbi, iar privirea ei nesigură trecu peste trăsăturile lui.
-Alee. Hannah puse o mână pe braţul lui. Eu am invitat-o.
El îşi privi mama.
-Ce ai făcut?
- Este parte din familie. Normal că am invitat-o. Aruncându-i o privire nimicitoare lui Alee, Hannah îşi petrecu braţul prin al lui Raegan şi o trase după ea. Haide! Vreau să o cunoşti pe fata lui Ethan. Este foarte dulce.
Raegan se uită îngrijorată spre Alee, dar acesta era prea uluit ca să reacţioneze. Mama lui o invitase? Ştiind că asta avea să-l surprindă? Ştiind - chiar şi fără să afle ce se petrecuse în acea zi - că risca să ajungă la alcool doar dacă o vedea?
Tatăl său oftă lângă el când cele două femei se îndepărtară.
- Femeile. Niciodată nu ştii ce gândesc.
-Sau ce fac, mormăi Alee, privind cum mama lui şi Raegan discutau şi râdeau cu Sam şi Ethan.
Din partea lui Raegan nu era nimic ciudat. Nu zâmbete îngrijorate sau îmbrăţişări reţinute.

încă se potrivea în această familie ca o bucată de puzzle lipsă ce revenea la locul ei. El era cel care nu se potrivea. Un străin privind în interior de pe margine. Acelaşi străin cum fusese în copilărie, privind familiile în parc când făcea o pauză între comisioanele lui John Gilbert şi avea fantezii cu o viaţă diferită.

- Eşti bine? întrebă încet tatăl său.

în pieptul lui Alee se întinse o durere goală. O durere mai mare decât fusese mai devreme la spital. înghiţi greu. încercă să-şi spună că nu era mare lucru. Eşuă lamentabil.

- Da, reuşi să spună.

Dar tot ce voia să facă era să o ia la goană. Să plece de la petrecere. De lângă familia lui. De lângă tot ce-i amintea cum îşi distrusese viaţa. Doar că nu putea. Nu când Raegan era aici. Dacă ar fi făcut-o, părinţii lui ar fi devenit bănuitori, iar ultimul lucru de care avea nevoie era ca ei să-i dea târcoale ca unui invalid, exact cum făcuseră în urmă cu trei ani.

Privi în jur după chelner.

- Am nevoie să beau ceva.

Tatăl lui ridică din sprâncene.

- Cafea, clarifică Alee, văzându-i expresia. Pot să beau cafea, da?

Michael McClane oftă.

Alee îl ignoră şi se duse în căutarea a cât de multă cafea era nevoie ca să treacă peste restul nopţii.

John Gilbert stătea într-o parte întunecată a curţii unde nu mai fusese niciodată şi încerca să nu tremure. Fusese scos din celula lui, i se puseseră cătuşe şi ieşise afară cu gardienii, apoi fusese lăsat să tremure în aerul rece al nopţii fără să aibă măcar o haină.

Dacă nu ar fi făcut pe el de teamă că unul dintre gardienii din turnurile de deasupra era

gata să-i tragă un glonţ în piept, ar fi scuipat ca
un nebun.
Undeva în dreapta lui răsunară paşi. Cu inima
bubu- ind, se întoarse în acea direcţie şi
încercă să vadă prin umbre şi întuneric.
-Cine-i acolo?

-Cineva care-ţi poate face viaţa rai sau iad, domnule Gilbert.Pulsul îi urcă şi mai mult. Nu recunoscu vocea. Era bărbătească, profundă, educată. Nu era nazală. Nu avea accent. Nu tăia cuvintele. Indiferent cine era, nu era din ICS şi clar nu era unul dintre gardieni. Umflându-şi pieptul cât putu de mult, Gilbert băgă mâinile în buzunare şi mîji ochii pentru a vedea mai bine. Nu reuşi decât să deslușească o siluetă. Nu ştia cât de mare era individul, dar ştia că îl putea doborî. Putea să doboare pe oricine.

- Ce vrei de la mine?

Spre el pluti fum de ţigară. Fum din ăla bun. Genul pe care îl inhalau oamenii bogaţi. Silueta se mişcă în întuneric. Nu fu sigur, dar părea că bărbatul stinsese ţigara cu piciorul, strivind-o de asfalt.

- **În dimineața asta** ai **sunat la** FBI. Un **apel care nouă ni se pare...** Cum **să spun asta ca să înțelegi...** Stupid.

Lui Gilbert i se strânse stomacul. N-ar fi trebuit să sune, dar ştiuse că avea să ajungă la copilul lui blestemat. Exact cum sperase. Alee apăruse acolo aprins ca un ardei iute şi pregătit să se bată cu el - ceea ce Gilbert abia aştepta, ca să-i arate în sfârşit idiotului cine era de fapt şeful.

- Eu nu le-am zis unde era fata aia. N-am avut de-a face cu asta. Adică - încercă să râdă, dar până şi lui sunetul i se păru speriat şi patetic - sunt închis aici. Nu pot să fac nimic din spatele gratiilor.

-Nimic în afară de a cauza probleme de care nu avem nevoie. Pachetul a reuşit să scape de manipulantul său. Dacă nu te-ai **fi** băgat, pachetul ar fi fost ridicat, tranzacţia ar fi continuat fără probleme, iar FBI-ul **şi** poliţia nu ar fi fost niciodată implicaţi. Din cauza nevoii tale prosteşti de a te răzbuna, domnule Gilbert, ai reuşit să strici o întreagă operaţiune.

- Stai un pic! Inima lui Gilbert bătea puternic şi iute pentru că-şi dădu seama încotro se îndrepta discuţia. Eu nu ştiam că era acolo copilul acela, adică pachetul.
A fost o coincidenţă. Eu n-am făcut decât să dau numele unui parc ca să-mi bat joc de agenţii federali.
-Numele unui parc pe care şi tu l-ai folosit pentru tranzacţii similare. Şi nu minţi că nu ştiai că are loc o tranzacţie. Ştim de unde primeşti informaţiile.
Un reflector se aprinse de undeva de deasupra, dar Gilbert nu se întoarse să vadă unde era. Nu se putu concentra decât la corpul lipsit de viaţă întins cu faţa în jos pe iarbă, luminat de reflector.
Frica i se învârti în stomac precum se răsucea fumul deasupra pământului. Fără să-i vadă chipul, ştia că era vorba de Rory Mills. Un tip cu care lucrase de câteva ori, vizitatorul de ieri care îi spusese despre fetiţa dispărută.
Mâinile îi tremurau când lumina se stinse, cufundând din nou zona în întuneric. Mijind ochii, căută umbra - bărbatul - care îl încolţise.
- După cum am mai spus, domnule Gilbert - un chibrit scăpără în întuneric, luminând ţigara şi nişte buze masculine înainte de a se stinge şi de a lăsa în urmă doar un capăt de un roşu aprins -, am puterea de a-ţi face viaţa rai sau iad. Dar alţii din organizaţia mea sunt pregătiţi să te vadă cu faţa în jos ca pe Mills.
Gilbert înghiţi greu.
-Am fost prost. înţeleg asta acum. Fac orice-mi ceri. Doar dă-mi a doua şansă!
Tenta roşiatică a ţigării se întunecă atunci când bărbatul trase din tutun.
- Există ceva ce ai putea face pentru noi, presupunând că poţi ajunge până la eliberare fără să mai strici ceva.

- Aşa fac. Adică o să ajung să mă eliberez. Spune-mi doar ce vrei să fac.
- Ai grijă ca fiul tău să nu sape în chestii care nu-l privesc.
- Alee? N-ar face asta. Ştie că copilul lui e mort.
-Fosta lui soţie, nu. Am auzit dintr-o sursă de încredere că fiul tău a fost cu Devereaux astăzi la spitalul unde agenţii federali au dus pachetul.
- Asta nu înseamnă nimic.
- Nu, nu înseamnă. Dar Devereaux aproape că a aflat adevărul în urmă cu trei ani. Nu vrem să-şi reînceapă căutările şi să descopere ceva ce mai bine ar rămâne aşa. Dacă o face, vrem ca tu să te asiguri că nu va putea spune nimănui ce găseşte.

O explozie de entuziasm se aprinse în Gilbert. Voiau să o supravegheze pe Raegan. Asta nu avea să fie greu. Tipa era sexy şi să o ţină la respect era un pas în plus spre a i-o trage lui Alee. Gilbert încuviinţă repede din cap.

- Pot să fac asta.
- Bun. Pentru că, dacă de data asta dai greş - bărbatul arătă cu ţigara aprinsă spre cadavrul lui Mills -, o să te alături prietenului tău acolo în mizerie. Avem legături sus-puse şi poţi fi găsit oriunde, Gilbert. Ţine minte asta!

capitolul 4

Plecase,

Raegan privi în jurul salonului privat şi îşi spuse că ar fi trebuit să fie atentă la Alee. Undeva între toastul lui Ethan pentru aniversarea de douăzeci şi cinci de ani de la căsătorie a lui Miehael şi Hannah şi aducerea cafelei şi a desertului, Alee se strecurase de la petrecere şi dispăruse.

Privi în partea cealaltă a încăperii şi-l zări pe Ethan discutând cu un cuplu mai în vârstă.

După ce-şi puse paharul pe o masă din apropiere, traversă prin mulţime până când ajunse lângă el, apoi aşteptă - nu prea răbdă-toare - cât el îşi luă rămas-bun, iar cuplul se îndepărtă.

- Hei, Raegan! Ethan se întoarse spre ea. Te distrezi?

- Sigur. L-ai văzut pe Alee?

Peste trăsăturile lui Ethan trecu o expresie de îngrijorare când privi dincolo de ea peste mulţime.

- Nu după toast.

-Speram să-l prind câteva minute, dar cred că a plecat.

Maxilarul lui Ethan se încleştă când scoase telefonul din buzunarul pantalonilor şi începu să apese pe butoane.

- Ce faci? întrebă ea.

-Verific dacă a plecat. Atât timp cât are deschis serviciul de localizare, pot să văd unde este.

- îţi urmăreşti fratele?

- N-a trebuit să o fac de ceva vreme. Dar după ce s-a întâmplat astăzi, iar îmi dă motive să mă îngrijorez.

Raegan îşi dădu seama că Alee îi spusese lui Ethan despre fetiţa de la spital. Ştiuse că avea să-l destabilizeze, chiar dacă el se purta ca şi cum era bine.

Ethan se încruntă.

- Da, a plecat. Nemernicul!

- Unde-i?

- Pe Sunset Highway. Se pare că se îndreaptă spre casă.

„Acasă.Ştia că Alee se mutase din oraş după divorţul lor, doar că nu ştia unde. Ceva în mintea ei o avertiză că noaptea asta nu era potrivită să discute cu el despre ceea ce descoperise. Dar altceva îi spuse că în noaptea asta el era rănit şi, chiar dacă ea era ultima

persoană de la care el să dorească alinare, nu-i putea întoarce spatele.
- Unde-i asta?
Ethan ridică privirea.
- Eşti sigură că vrei să te duci acolo? În noaptea asta va ninge. Şi în starea în care este el...
-Trebuie să vorbesc cu el, Ethan.
Trăsăturile lui Ethan se înmuiară.
- îţi dau un SMS cu adresa.
Se simţi uşurată şi-l îmbrăţişâ pe cel care îi fusese cândva cumnat.
-Mulţumesc.
- Nu-mi mulţumi, mormăi el când ea îi dădu drumul. Alee nu mai este acelaşi tip pe care îl ştiai tu.
Ştia şi ea asta. Era treaz. Chiar dacă avea s-o certe pentru că îl urmărise, în noaptea asta voia să se asigure că el rămânea treaz.
Alee privi afară pe fereastra camerei din faţă la farurile aprinse în întuneric.
Ningea cu fulgi mari albi, zăpada acoperind deja zona cu un strat alb. Indiferent cine era acolo la ora asta, era evident că avea probleme pe drumul alunecos.
Se încruntă pentru că a ieşi afară în frig ca să ajute un străin în miezul nopţii nu era ideea lui de distracţie. Mai ales după ziua pe care o avusese. Dar ţinând cont că oricum nu dormea, n-avea nici un motiv să stea în casă şi să fie un mitocan.
Se încălţă cu ghetele, luă haina din cuierul de lângă uşă şi o îmbrăcă. Inehizându-şi haina, cobori treptele şubrede ale verandei vechii case cumpărate cu un an în urmă şi pe care nu apucase să o renoveze.
Când vântul îl muşcă de urechi şi gât, se afundă mai bine în haină cât traversă curtea din faţă şi se îndreptă spre aleea scurtă. Un

motor accelera la vreo sută de metri mai jos pe drum. Ridică privirea chiar când şoferul acceleră prea mult pe gheaţă şi alunecă într-un şanţ.

- Fir-ar să fie!

Alergă pe pietrişul nins de la marginea drumului de ţară. Când ajunse la maşină, urechile îi înghețaseră, muşchii îi erau încordaţi şi îşi dorea să fi rămas la idi- oata aia de petrecere ca să nu-i înghețe fundul pentru o persoană pe care nici măcar nu o cunoştea. Coborî spre terasament. Din fericire, maşina Audi neagră aproape că oprise când derapase de pe drum, deci nu se aştepta ca şoferul să fie rănit, ci doar zguduit. Ciocăni în geam.

- Hei! Eşti bine?

Trecură câteva secunde prelungi, apoi geamul coborî lent, iar el se uită la chipul nervos al lui Raegan.

- Bună, Alee. Sunt bine. Cred.

Şocul fu înlocuit de iritare.

-Sfinte Sisoe! Deschise portiera şi se întinse după braţul ei. Ce cauţi aici?

- Eu... Se apucă de antebraţul lui, luptându-se să iasă din maşină, alunecând în zăpadă şi căzând pe el. Ai plecat de la petrecere înainte să apuc să vorbesc cu tine.

Îi prinse celălalt braţ şi îşi mută greutatea spre pantă pentru a o ridica lângă el.

-Şi ai condus până aici prin viscol? Asta-i o prostie.

Pantofii cu toc eleganţi îi alunecară pe zăpadă şi aproape căzu, dar el îi cuprinse talia cu un braţ şi o trase în sus spre el.

Când ajunseră la drum, ea oftă şi se desprinse dintre braţele lui.

-N-ar fi trebuit să vin până aici dacă tu n-ai fi fugit.

- Nu am fugit.

Ea îşi dădu laoparte părul plin de zăpadă.
- Cu siguranţă n-ai spus nimănui când ai plecat.
Cu mâinile în şolduri, el o săgetă cu privirea, uitând de frig, de zăpadă şi de vântul tăios.
- Cine ţi-a spus unde să mă găseşti?
Ea îşi încrucişă braţele la piept şi îşi încreţi buzele, cum făcea mereu când se enerva pe el.
-La dracu'! mormăi el, ştiind exact cine-i spusese unde-l putea găsi. Fac pariu că a fost fratele meu, psihologul enervant. Trebuie să înveţe să nu se mai bage în ce nu-l priveşte.
Se duse din nou în şanţ, spre maşina ei.
-Ce faci? strigă ea.
- Îţi iau lucrurile. Nu stai aici în noaptea asta. Deschise din nou portiera maşinii ei şi se aplecă înăuntru. Ce mai ai aici în afară de poşetă?
- Păi, geanta cu laptopul este în spate.
- Normal că e în spate, mormăi el, scoţând cheile din contact şi punând pe umăr bareta poşetei ei înainte de a trânti portiera.
Ocoli maşina, alunecând de două ori în zăpadă şi agăţându-se de maşină ca să nu cadă. După ce-i luă geanta cu laptopul din spate, petrecu repede cureaua peste cap şi urcă din nou pe drum.
- Şi maşina mea? întrebă ea când el o apucă de cot şi o conduse de lângă maşină spre casă.
- Este blocată până când facem rost de o camionetă ca să o scoată de acolo.
Ea privi peste umăr.
- Nici măcar nu o încui?
- De ce? Ca vandalii să o strice încercând să intre în ea ca să caute lucruri de valoare?
-Vandali? Privi în jur la drumul nins. Aici?
Frustrat că ea încetinise, el zise:

- Da, chiar şi aici. Haide odată! Este groaznic de frig şi aş **vTea** să intru în casă, unde-i cald.
Ea se încruntă, dar păşi înainte. Tocul pantofului îi alunecă pe gheaţă, dezechilibrând-o. Un ţipăt îi ieşi de pe buze şi ridică mâinile pentru a nu cădea.
- La naiba, Raegan!
Alee îşi încordă mâna în jurul braţului ei şi o trase spre el înainte ca ea să cadă.
Pulsul i-o luă la goană pe sub trenciul subţire. Şi el simţi asta prin geaca lui groasă de iarnă. Şi chiar printre straturile de haine dintre ei, simţi căldura ei, ademenin- du-l, chemându-l într-un fel în care nimic şi nimeni nu-l chemase de mult.
Pulsul lui crescu, iar în aerul rece al nopţii, pe şira spinării îi alunecă transpiraţia. îndepărtând-o ca trupurile lor să nu mai fie lipite de la piept la şold, îşi ţinu braţul în jurul ei ca să fie sigur că ea nu avea să mai cadă.
- Casa e chiar acolo. Arătă spre luminile de veghe şi porni. Doar nu mă trage după tine dacă o să cazi.
- O să încerc, mormăi ea.
Ajunseră cumva la aleea lui şi apoi pe verandă. El îi dădu drumul imediat ce ieşiră din zăpadă, deschise uşa şi intră.
Raegan îşi scutură zăpada din păr şi de pe haină şi intră după el. Apoi încetini şi zise:
-Uau!
Ştia ce vedea ea. Acelaşi lucru pe care îl vedea el în fiecare zi când intra în casă. Podele goale, pereţi neterminaţi încă după ce fusese refăcută instalaţia electrică, o canapea ponosită şi singura chestie drăguţa din casă - şemineul din pietre de râu pe care îl înlocuise imediat ce se mutase.

-Va trebui să ignori mizeria. Se descotorosi de genţile ei şi le puse pe canapea. Sunt în proces de redecorare.
Ea se roti într-un cerc lent în camera de zi, uitân- du-se la grămada de parchet din colţ pe care el încă nu-l montase şi în sus pe scările ce duceau la un etaj şi mai neîngrijit.
- Nu, este în regulă. Locuieşti de mult aici?
Dându-şi haina jos, o agăţă în cuierul de lângă uşă,
disperat după spaţiu.
- Cam de un an. Se întoarse spre arcada ce dădea în bucătărie. Chem o camionetă de remorcat.
Telefonul fără fir stătea pe blat sub nişte dulapuri albe zgâriate pe care abia aştepta să le scoată. Cum nici într-o zi frumoasă nu putea să conteze pe telefonul mobil aici şi ştia că furtuna nu avea decât să înrăutăţească servi- ciul de telefonie, se întinse după cartea de telefoane din sertar pentru a căuta un număr de tractări auto. Chiar când luă cartea, se stinse lumina şi zumzetul boilerului se opri, scufundând bucătăria în întuneric.
Se uită spre tavanul pătat de apă şi apoi spre telefonul fără fir de pe blat. Nu vedea decât umbre. Apăsă pe ecranul LCD al telefonului, care se aprinse şi confirmă că telefonul fix avea baterie, dar nu şi semnal.
-La dracu'!
-Cred că am rămas fără electricitate, zise Raegan din uşă, în spatele lui.
„Mda, pe bune, Sherlock?”
În spatele lui foşni ceva.
- Eu mai am ceva baterie la telefon.
- Nu va funcţiona.
În timp ce el se întoarse, ea înălţă capul cu telefonul mobil în mână, trăsăturile ei delicate fiind luminate de ecranul cu lumină albastră şi caldă. -Cee?

-Aici semnalul este neregulat. Toată zona e moartă. Nu vei putea face nimic din cauza viscolului.
Obrajii ei păliră când îşi verifică semnalul. Pe chipul ei se văzu îngrijorarea când pricepu realitatea că era blocată cu el până când revenea electricitatea.
El încercă să nu se simtă dezamăgit de acea reacţie - îşi spuse că nici el nu voia să fie blocat cu *ea,* dar nu reuşi să scape de golul familiar ce creştea în el.
La naiba! De ce dracu' venise până aici?
Enervarea lui creştea cu fiecare secundă. Punând telefonul fix la loc pe blat, trecu de ea şi deschise dulapul unde ţinea lumânări şi lanterne.
- Iubitul tău ştie unde eşti acum?
-Alee, el nu este...
El îi aruncă o privire peste umăr, iar ea nu mai termină fraza. El surprinse vinovăţia din ochii ei verzi chiar înainte ca ecranul mobilului să se stingă. Vinovăţia nu făcu decât să mărească acel gol interior până când ajunse precum un canion.
- Nu, zise ea încet. Nu ştie că sunt aici.
Alee găsi o lanternă şi verifică bateriile.
- Sunt sigur că va fi încântat când va afla.
Aprinzând lanterna, trecu pe lângă ea şi reveni în camera de zi, unde aşează lanterna pe şemineu şi luă mai multe lemne pentru a alimenta focul.
- îmi pare râu că am apărut neanunţată şi că ţi-am stricat noaptea, zise ea din uşa bucătăriei. Eu doar... Oftă. Voiam doar sa mă asigur că eşti bine după tot ce s-a întâmplat azi. Ai plecat aşa de repede de la petrecere. Eu...
îngrijorarea pe care o auzi în vocea ei îi mai domoli iritarea. Nu venise acolo ca să-şi bată

joc de el, aşa cum voia el să creadă. Condusese în plin viscol pentru că îi păsa. Mai mult decât ar fi trebuit să-i pese de unul ca el.

- Sunt bine, Raegan. Aruncă un buştean pe foc şi-l mişcă cu vătraiul. O făcuse să sufere suficient cât fuseseră căsătoriţi. Acum putea să fie civilizat. Şi nu beau, în cazul în care credeai asta. Nici măcar n-am băutură în casă.

- Nu te-ar învinovăţi nimeni dacă ai vrea. Nu după ziua de azi.

El râse, dar fu un sunet neamuzat.

-Sunt multe lucruri pentru care mă poţi învinovăţi. Că nu am alcool la îndemână nu-i unul dintre ele.

- Eu nu…

-Uite ce e! Se întoarse spre ea, pregătit să încheie realmente conversaţia asta. Apreciez că ţi-ai făcut griji, dar sunt bine. Ştiu că probabil Ethan te-a făcut să crezi altceva, dar el îşi face prea multe griji, ca de obicei, dar fără motiv. Nu beau, nu voi bea şi nu mai discut despre asta, bine?

Ea îl studie câteva secunde lungi în lumina focului şi, deşi chipul ei era în umbră, el ştiu ce căuta. Dovada că nu băuse, că spunea adevărul, că nu venise acolo degeaba.

Ştia că prima dovadă era evidentă. Ochii lui fuseseră limpezi din ziua în care se trezise în acel spital cu familia în jurul său, întrebându4 ce dracu[1] fusese în capul lui. De atunci nu se mai atinsese de o picătură de alcool. Dar a doua… Dacă era să spună adevărul, era sigur că ea putea să vadă prin el ca printr-un văl.

-Bine, zise ea moale, întrerupând contactul vizual şi coborând privirea în podea.

„Bine.” El expiră, uşurat că terminaseră cu subiectul legat de dependenţa lui, dar ritmul inimii nu i se linişti. Pentru că acum, dacă nu

aveau nimic presant despre care să discute, ciudăţenia situaţiei îl lovi cu toată forţa.
- Este târziu. Puse vătraiul la loc. Aduc nişte pături ca să poţi dormi pe canapea. Electricitatea ar trebui să revină de dimineaţă. Dacă nu, vecinul de mai sus are o camionetă pe care o putem folosi să-ţi scoatem maşina.
-Biiine...
Se uită o secundă la ea. îşi aminti de toate dăţile când se cuibăriseră împreună în întuneric într-un pat din perne şi pături în faţa şemineului cu gaze din apartamentul lor de oraş, când tot ceea ce el îşi dorise fusese ea. Acum gândul de a fi singur cu ea şi greutatea care îl apăsa îl făceau să vrea să fugă.
- Bine, repetă el, ieşind din cameră.
Dar nu era bine. Nimic din situaţia asta nu avea să fie vreodată bine. Şi nu era decât vina lui.
în stomacul lui Raegan se învolburară îndoiala şi regretul când se aşeză pe canapea, în lumina focului, şi-l aşteptă pe Alee să revină jos cu o pătură pentru ea.
N-ar fi trebuit să vină aici. El nu o dorea prin preajmă şi clar nu voia să discute despre motivul pentru care drumurile lor se intersectaseră în acea zi. Dacă ea n-ar fi fost aşa de emotivă sau dacă ar fi gândit clar, niciodată nu s-ar fi dus la petrecerea părinţilor lui. Ar fi rămas la cină cu Jeremy şi ar fi acceptat lucrurile aşa cum erau. Apoi şi-ar fi continuat viaţa aşa cum o făcea în fiecare zi de când semnase acele acte de divorţ.
Ridicând din nou telefonul, verifică semnalul. în colţ se văzu „Fără semnal". Se încruntă, lăsă mâinile în poală şi oftă. „Fii tare! Poţi să treci prin asta." Putea. O mai făcuse. Trebuia doar să o facă din nou.

Privirea îi căzu pe masa din capătul îndepărtat al camerei. Geanta lui mare pentru aparatul foto se afla pe masă, pe suprafaţa de lemn atârnând cureaua aparatului scump. Ştia că el avea cel puţin trei aparate foto în acea geantă. O duzină de obiective diferite. Parasolare. Pânze moi. Un caiet şi un pix. Toate lucrurile pe care le folosea când muncea.
Se gândi la fotografiile făcute de el şi pe care ea le înrămase pentru a le atârna pe pereţi. Una era un apus peste distrugerile din New Orleans după uraganul Katrina. Alta era cu o fetiţă pe marginea drumului în Chile, acoperită de cenuşă după erupţia vulcanului Puyehue-Cordon Caulle. Fotografiile lui surprindeau viaţa. Nu versiunea de poveste a vieţii pe care toată lumea o aştepta, ci adevărul dur, brutal. Fotografiile lui trezeau emoţii în toţi cei care le vedeau, de asta le înrămase şi le agăţase pe perete. De asta le dăduse jos şi le depozitase după plecarea lui. Pentru că atunci deja era copleşită de suficiente emoţii şi fusese prea mult să vadă şi realitatea dură a lumii prin lentilele lui.
încă era prea mult.
Scările scârţâiră sub greutatea lui Alee, şi ea privi în acea direcţie, fericită că era distrasă din acele amintiri. Câteva secunde mai târziu, el apăru în lumina slabă cu două pături şi o pernă, cu muşchii umerilor şi braţelor flexaţi sub tricou când se mişca. Amintirile ei săriră repede de la fotografii la senzaţia acelor braţe înconju- rând-o, cuprinzând-o, trăgând-o aproape de toată acea perfecţiune masculină. Şi la fel de repede reapariţia emoţiilor îi încordară gâtul, iar inima ei proastă se dădu peste cap.
- Poftim! El se aplecă peste spatele canapelei şi puse lucrurile lângă ea. Astea ar trebui să fie suficiente. O să cobor să alimentez

focul în câteva ore ca să mă sigur că nu se stinge.
Când el se întoarse din nou spre scări, ea îşi dădu seama unde se ducea el.
-Stai! Apucă marginea canapelei şi se întoarse. în casa asta nu-i căldură.
-Ai focul. O să fii bine.
- Da, dar tu nu. Dacă n-aş fi fost eu, ai fi dormit aici, unde-i cald.
El se prinse balustrada tocită de la baza scărilor.
- O să fiu bine. Am pătu...
-Alee! Se ridică în picioare. Sunt -9°C afară şi după cât de frig era în bucătăria ta, bănuiesc că această casă veche nu este prea izolată. O să îngheţi sus fără căldură.
-Osă fiu...
-O să fii bine. Da, ai zis deja asta. Dumnezeule, ce încăpăţânat era! Cândva, acest lucru i se păruse adorabil, mai ales când încăpăţânarea lui era legată de dorinţa de a petrece timp cu ea. Acum îi venea să-şi smulgă părul. Dacă ai de gând să fii un dobitoc, mă duc să dorm în maşină.
- Nu fi proastă!
-**Th** nu fi prost!
El îşi încreţi buzele şi se încruntă.
-Camera este destul de mare pentru amândoi, zise ea, ignorându-i expresia. Eu iau un capăt al canapelei, iar tu poţi să iei...
El îşi trecu o mână prin păr.
- Nu o să renunţi, nu-i aşa?
- Nu, nu o să renunţ.
- Eşti o pacoste, mormăi el. Electricitatea o să revină probabil în vreo oră şi vom putea chema camioneta aia de remorcat.
Asta însemna...
- Bine, o să stau aici jos, termină el. Dar pe podea. Tu iei canapeaua. Fără discuţii.

Ea se simţi uşurată, dar uşurarea se transformă repede într-o nelinişte şoptită când îşi dădu seama că aveau să petreacă noaptea împreună în aceeaşi cameră. Ceva ce nu mai făcuseră de mai bine de trei ani.
-Mă duc să-mi iau nişte perne şi pături, zise el, arun- cându-i o privire când porni spre etaj. Sper că am voie.
Sarcasmul lui familiar îi linişti nervii agitaţi. Dar rămasă singură, în timp ce privea podeaua tare din faţa şemineului şi se întreba cum urma să doarmă el acolo, îşi dădu seama că nu avea să stea liniştită prea mult. Pentru că, după tot ce se petrecuse între ei, încă era înnebunită după acest bărbat care clar nu voia să aibă de- a face cu ea. Şi asta însemna că *ea* putea la fel de bine să se întindă pe acea podea tare, pentru că nu avea nici o şansă să doarmă cu el în această cameră în noaptea asta.

capitolul 5

Câteva ore mai târziu, ninsoarea nu se oprise şi curentul electric nu revenise. Alee nu putea să doarmă şi nu ajuta nici că podeaua era tare ca piatra sau că de fiecare dată când Raegan se foia pe canapeaua aflată la câţiva paşi şi gemea, prin faţa ochilor lui treceau imagini cu ei doi încolăciţi, trezindu-i tot mai mult simţurile.
- O să-mi faci gaură în perne dacă te mai foieşti mult, zise el, uitându-se la umbrele de la şemineu ce dansau pe tavan, ştiind că acum nu mai avea nici un sens să încerce să doarmă.
Ea încremeni.
-Te ţin treaz?
- Doar un pic.
- îmi pare rău. Cred că nu sunt aşa de obosită cum credeam.
Nici el nu era. Nici pe departe.

Trecură câteva momente jenante de tăcere, apoi ea zise:
- Logodnica lui Ethan pare drăguță.
Minunat! Voia să discute despre familia lui. Era tentat să se rostogolească de lângă ea și să se prefacă obosit, dar știa că nu ar fi reușit niciodată.
- Da, Sam chiar este grozavă.
- De cât timp sunt împreună?
- De câteva luni.
-Și deja s-au logodit? Uau, ce repede! Și părinții tăi sunt împăcați cu asta?
- Da, le place de ea.
- înțeleg, zise ea încet.
Știa la ce se gândea ea. Că părinții lui nu păruseră așa de împăcați când ei dot se căsătoriseră așa de repede după ce se cunoscuseră. Dar reacția lor la acea veste nu avusese de-a face cu ea, ci numai cu el. Părinții lui mereu îl consideraseră prea impulsiv. Ca adolescent, când își dorise ceva, acționase, iar de cele mai multe ori acea impulsivitate avusese efecte negative. Ani mai târziu, ca adult, când Alee le spusese că Raegan era însărcinată și că urmau să se căsătorească, din nou văzuseră decizia lui ca fiind impulsivă. Dar nu fusese. Avusese de gând să o ceară de soție pe Raegan înainte ca ea să-i spună despre copil. Dacă n-ar fi existat acel moment îngrozitor din parc, pe care de o mie de ori își dorise să-l poată schimba, le-ar fi dovedit părinților săi că se înșelau, încă fiind însurat cu ea.
Dar nu putea să-i spună asta lui Raegan și doar gândul acesta îi provoca o durere în piept. Își drese vocea.
-Sam și Ethan au trecut prin multe împreună. Este o poveste lungă, dar dacă cineva merită să fie fericit, ei doi sunt aceia.
- Păi, bravo lor, zise ea încet.

Pieptul lui se încordă. Trebuia să schimbe subiectul. Era prea dureros să vorbească despre oameni fericiţi - mai ales despre alt cuplu.

- Sam şi Ethan sunt parţial responsabili de faptul că părinţii mei l-au adoptat pe Thomas, zise el. Era unul dintre elevii lui Sam şi se afla sub observaţia lui Ethan când s-au cunoscut. Când părinţii mei au aflat că avea nevoie de un cămin, ei bine, au intervenit, ca de obicei.

Ea rămase tăcută câteva secunde, apoi zise:

- Cred că e grozav că părinţii tăi îi oferă lui Thomas un cămin stabil şi o familie reală. Fiecare puşti merită asta.

El nu se putu abţine şi se uită la ea. Chiar şi în lumina slabă nu-i scăpă tensiunea din maxilarul ei sau felul în care se uita la tavan de parcă era pierdută în amintirile propriei copilării.

Era destul de sigur că inima nu i se mai strângea pentru că ştia ce-şi amintea ea. Doi părinţi care o folosiseră ca pe un pion în războiul dintre ei, tot mutând-o între LA şi New York când se aştepta mai puţin, rareori petrecând destul timp cu ea când sosea/acasă la vreunul din ei, pentru că vieţile tor personale erau prea ocupate pentru a se mai ocupa de propriul copil.

Raegan crescuse ca un copil cu mulţi bani, dar foarte neglijat. Avea inimă bună şi o natură blândă şi crescuse bine în mare parte pentru că învăţase să aibă grijă de ea însăşi. Şi pentru că alesese un colegiu în Pacificul de Nord-Vest, departe de ambii părinţi, şi-l transformase într-un final în căminul ei. înainte să-l cunoască pe Alee, nu ştia cum era o familie mare, băgăcioasă, dar se ataşase repede de părinţii şi fraţii lui într-un fel care, chiar şi acum, îl surprindea. Îi fusese greu să-i piardă la divorţ. Poate mai greu decât îşi dăduse el seama până în acest moment.

Ea se întoarse cu faţa spre spatele canapelei.
- Cred că în sfârşit sunt obosită. Noapte bună, Alee.
- Da, şi eu, zise el pentru că nu ştia ce altceva să spună. Noapte bună, Raegan.
Se obligă să închidă ochii, dar ştia că nu avea nici o şansă să adoarmă. Inima-i bătea prea tare şi o mie de amintiri diferite i se învârteau prin cap, toate în jurul femeii aflate la doar câţiva paşi distanţă. Şi chiar dacă ştia că n-ar fi trebuit, nu putea să nu se gândească la senzaţia de a o avea cuibărită lângă el. Nu putea să nu-şi imagineze căldura capului ei pe umărul lui. Nu putea să nu-şi dorească să-i alunge toate temerile, dubiile şi momentele de tristeţe din viaţa ei.
Dar nu putea să o facă. Şi era ultima persoană care ar fi trebuit să încerce vreodată.
Ea nu se pricepea deloc să mintă.
Raegan nu era prea sigură cât timp trecuse, dar i se părea o eternitate şi tot nu îi era somn nici măcar un pic. Rostogolindu-se pe spate cât de silenţios putu, se uită la tavan şi se coneentră asupra respiraţiei. Din fericire, după sunetul sforăitului delicat al lui Alee de pe podea, el nu părea să-şi dea seama că ea era încă trează.
Stomacul îi ghiorţăi, amintindu-i că sărise peste cină. Dându-şi seama că nu avea să obţină nimic bun stând acolo şi jucându-se cu degetele mari, hotărî că o gustare o putea ajuta să se liniştească.
Dădu păturile laoparte şi se ridică în picioare. Parchetul scârţâi şi încremeni, privind spre Alee ca să vadă dacă-l deranjase. El nu se mişcă, continuă doar să inspire şi să expire adânc şi lung.

!l privise dormind de sute de ori, dar ceva în inima ei se strânse la imaginea din noaptea asta. Şi într-un val de emoţii, îşi dădu seama de ce. Pentru că acesta era bărbatul pe care îl dorea, nu cel pe care îl lăsase la cină. Se păcălea singură, crezând că era pregătită să meargă mai departe cu altcineva când ea încă era îndrăgostită de Alee. Ceea ce însemna că a doua zi, când avea să plece în sfârşit de aici, trebuia să aibă o lungă discuţie cu Jeremy şi să se îndepărteze de ceva ce n-ar fi trebuit să înceapă niciodată.

Se încruntă pentru că asta era o conversaţie pe care chiar nu voia să o poarte. Nu fusese deloc o mişcare inteligentă să iasă cu şeful ei.

Se mişcă silenţios în bucătărie datorită şosetelor groase împrumutate de Alee care o făceau să se mişte fără zgomot pe podea. Pentru că pantalonii ei nu erau suficient de călduroşi pentru noapte, îi dăduse şi o pereche de pantaloni şi un hanorac. Hanoracul nu era o problemă - mereu îi plăcuse să poarte tricourile lui mari pentru a dormi -, dar pantalonii erau uriaşi. Chiar şi după ce întorsese talia de trei ori, îLerau tot lungi. Singura soluţie fusese să tragă marginile elastice ale fiecărui crac până la genunchi ca să nu se împiedice în material.

Bucătăria era aproape la fel de mare precum camera de zi, cu un spaţiu central gol şi blaturi de-a lungul pereţilor pe dreapta şi pe stânga. Camera era în întuneric, dar era suficientă lumină reflectată de zăpada de afară ca ea să vadă insula ieşind în evidenţă chiar în faţă, separând bucătăria de zona de luat masa şi uşile glisante ce dădeau spre veranda neîngrijită din spate şi stratul de alb de dincolo.

Deschise dulapurile unul câte unul cât de încet putu. Majoritatea erau goale. în altele erau

câteva farfurii şi oale. Singura mâncare pe care o găsi fură cereale, câteva cutii de macaroane cu brânză, tăieţei de ramen, unt de arahide şi cafea. Trecu la frigider şi descoperi o sticlă de lapte de cinci litri pe jumătate goală, o bucată de brânză şi o bucată de pâine. Nimic altceva. Mâncare tipică pentru un bărbat singur. Erau aceleaşi lucruri pe care le avusese în apartamentul lui când se cunoscuseră. Pe durata căsniciei lor, ea se dăduse peste cap să se asigure că el mânca sănătos. Alee ura să gătească, ceea ce nu o deranjase niciodată pentru că ei îi plăcea şi vedea asta ca pe un compromis câştigător, pentru că el se ocupa fericit de cumpărături. Dar era destul de clar că el nu fusese prea atent pe vremuri la ce punea ea pe listă, pentru că nimic din acele lucruri nu se afla acum în frigiderul lui.
Oftând, hotărî că un sendviş cu unt de arahide avea să fie de ajuns. Luă laptele şi pâinea, se duse la blat, le puse jos şi se întinse după un pahar din dulap.
-Ce naiba faci? întrebă Alee chiar când ea ducea paharul cu lapte la buze.
Raegan tresări surprinsă şi paharul îi alunecă dintre degete. Privi cu ochii mari cum paharul se loveşte de marginea învechită a blatului, ricoşează de pe suprafaţă şi se sparge la picioarele ei.
Sticla şi laptele se împrăştiară peste şosetele ei şi pe podea. Ceva ascuţit îi intră în tibie. Tresări şi tocmai voia să dea înapoi, când Alee strigă:
-Nu, nu te mişca! La dracu'! Sunt cioburi peste tot. Stai nemişcată, mai zise el.
Dispăru pe uşa din dreapta ei, pe care ea nu o observase, şi reapăru cu o lanternă - pe care o

deschise şi o aşează pe marginea blatului -, o mătură, un făraş şi un prosop.
-Poftim! Împinse prosopul în mâinile ei. Âsta-i pentru lapte. Dar aşteaptă până ce adun întâi cioburile.
- M-ai speriat.
Luând prosopul, îl strânse la piept şi respiră, încercând să nu se mişte ca să nu se taie la picioare. Şosetele ei - pardon, ale lui - erau ude.
-îmi pare rău. Dădu cu mătura prin lapte, adunând cioburile. N-am văzut că ai un pahar în mână. Eu... La naiba!
Când mătura se opri, ea privi în jos.
- Ce s-a întâmplat?
- Te-ai tăiat. Sprijini mătura de blat şi păşi spre ea.
- Stai, o să calci pe cio...
Braţele lui puternice o ridicară de pe podea şi o cărată prin bucătărie, aşezând-o la capătul îndepărtat al insulei. Ridicându-i cracul stâng, ea văzu că îi scăpase ceva din cauza materialului gros, bufant: o bucată de sticlă de cel puţin doi centimetri şi jumătate lungime şi doi centimetri grosime era înfiptă chiar în tibia ei.
-Oh, vai!
Se simţi ameţită şi probabil că se legănă pentru că braţul lui Alee îi cuprinse brusc talia, iar ea se sprijini de el.
- Să nu leşini!
îi mută piciorul rănit ca să fie întins pe blat, apoi o trase înapoi ca să se sprijine de perete unde blatul forma un L.
- Nu mă simt bine când văd sânge, reuşi ea să spună pe o voce îndepărtată şi slabă.
- îmi amintesc. Poftim! Ridică prosopul din mâinile ei către faţă. Acoperă-ţi ochii când scot ciobul.

Stomacul i se întoarse pe dos şi îşi dădu seama că era mai bine să nu se uite. Acoperindu-şi faţa cu prosopul, îşi ţinu respiraţia şi aşteptă. Cu o mână pe coapsă ca să-i ţină piciorul nemişcat, Alee zise:
- Bine, la trei. Gata?
Ea încuviinţă din cap.

-Unu, doi...O durere ascuţită, arzătoare îi străbătu tibia, iar ea ţipă. Ceva cald şi moale acoperi locul.
- Gata, zise Alee. Acum poţi să te uiţi.
Respirând cu dificultate, Raegan coborî prosopul şi
se uită urât la el.
-N-ai ajuns până la trei.
El îi oferi unul din zâmbetele lui fermecătoare, maliţioase şi adorabile, care îl făceau cu zece ani mai tânăr.
- Am scos ciobul, nu-i aşa? Ridică un prosop - de care ea nu-şi amintea ca el să-l fi luat - de pe piciorul ei şi-i verifică rana, înclinând prosopul în aşa fel încât ea să nu vadă sângele. La naiba, dar chiar a fost mare ciobul! Fac pariu că te-a durut.
Ea se uită şi mai urât la el, ceea ce nu avu ca efect decât lărgirea zâmbetului lui.
- Poftim! El se întinse după mâna ei, trăgând-o ca să stea mai dreaptă, şi o puse peste prosopul de pe tibie. Ţine apăsat aici. Trebuie să iau nişte chestii de prim ajutor. Se opri la un pas distanţă şi se uită la ea. Nu te uita!
Ea îi zâmbi iritată. Dându-şi ochii peste cap, el trecu prin arcadă înapoi în camera de zi. Când treptele scârţâirâ, indicând că el se dusese la etaj, ea ridică prosopul de vase de pe picior. Sângele curse din tăietură. Stomacul i se strânse şi se simţi din nou ameţită. Lăsând prosopul peste rană, înghiţi cu greu, dar camera deja se învârtea de parcă era în pendulul din parcul de distracţii şi începu să vadă nişte puncte.
- La naiba, Raegan! Vocea lui Alee răsună foarte îndepărtată. Ţi-am spus să nu te uiţi.
- Nu m-am... uitat. Doar am... tras cu ochiul.

Pe coloană i se infiltră căldura. Capul îi căzu pe spate pe ceva solid. Mirosul cunoscut de pin şi de citrice o învălui.
- Da, doar ai tras cu ochiul, zise el cumva de aproape - de foarte aproape. Bine că te pregătesc pentru o poziţie de prezentator, nu de reporter la locul faptei.
Ea îşi răsuci capul. Când vârful nasului ei îi atinse gâtul şi-i inhală parfumul masculin familiar, îşi dădu seama că el o ţinea ridicată de la spate, că avea spatele lipit de pieptul lui, iar braţele musculoase îi cuprindeau talia ca să nu cadă de pe blat.
- Nu ştiu... la ce te referi.
El chicoti.
- Ba ştii.
Dumnezeule, ce bine era! Era puternic, solid, cald... potrivit. închise ochii, relaxându-se, adorând apropierea de el.
Trecură secunde lungi în care nu făcu decât să respire şi să ofteze.
-Te simţi mai puţin ameţită? întrebă el uşor deasupra ei.
-Mm... Da.
- Bun. Pentru că trebuie să aplic presiune pe rana aia.
Se mişcă în spatele ei, trăgându-i din nou spatele de-a
lungul blatului. Simţi aerul rece pe coloană înlocuind toată căldura lui senzuală. înainte să apuce să-l oprească, braţele lui nu mai erau, iar spatele ei era din nou lipit de perete.
- Să nu cazi!
El se dădu laoparte şi puse mâna pe prosopul de pe tibia ei.
Din acel loc durerea radie, iar ea şuieră.
-îmi pare rău. Ridică din nou prosopul ca ea să nu vadă şi inspectă rana. Este adâncă, dar cred că te-ai tăiat într-o parte. Nu-i foarte lungă rana. Stai nemişcată până ce aduc un bandaj!

Raegan zări o pată de roşu pe prosop şi se uită repede spre tavan, respirând pe nas ca să nu leşine. Simţi mâinile calde ale lui Alee pe piciorul ei în timp ce ii curăţă rana, apoi presiunea când el o bandaja şi în sfârşit ¡i înfăşură gamba în tifon.

- Am folosit un pansament, zise el când termină. S-ar putea să fie nevoie de una sau două copci. Va trebui să verificăm de dimineaţă. Acum eşti stabilă?

Raegan îndrăzni să se uite la piciorul înfăşurat în tifon alb. Camera nu se mai învârtea şi greaţa părea să se fi diminuat. încuviinţă lent din cap.

- Bun. El ocoli insula. Câteva secunde mai târziu, se deschise şi se închise uşa unui dulap, apoi curse apa în chiuvetă. Apa fu oprită repede, iar când reapăru Alee, avea un pahar albastru de plastic într-o mână şi două pastile albe în cealaltă. Paracetamol. O să diminueze durerea.

Raegan se întinse după pahar şi desfăcu palma ca el să-i dea pastilele.

-N-ai încredere în mine să ţin paharul, nu?

-Nu mai am.

Ea băgă pastilele în gură, le înghiţi cu o gură de apă şi lăsă paharul în poală cu ambele mâini.

- îmi pare rău că am făcut mizerie. Şi că aproape am leşinat.

- Mizeria nu-i mare lucru. Şi mi-am amintit cum reacţionezi când vezi sânge. Ridică mâna dreaptă de pe marginea hiatului de lângă genunchiul ei şi o întoarse în aşa fel încât ea să vadă cicatricea albă subţire de pe dosul degetului său mijlociu. îţi aminteşti de asta? Ai căzut la podea înainte să apuc să-mi acopăr mâna cu prosopul.

Obrajii ei se înfierbântară la amintirea nopţii în care el îşi rupsese degetul jucând softball, iar ea fusese nevoită să-l ducă la Urgenţe.

- Bine, în apărarea mea, pot spune că atunci nu a fost doar din cauza sângelui. Îţi ieşea osul din deget. Oasele nu trebuie să iasă din piele.

Pe buzele lui se văzu un zâmbet ironic.

- Iar şoferul rănitului n-ar trebui să ajungă la radiografii, dar al meu a ajuns pentru că s-a lovit cu capul de lateralul tărgii în drum spre spital. Eu am fost cusut şi mi s-a pus protează înainte ca ţie să ţi se facă radiografiile.

Ea nu-şi putu reţine zâmbetul la acea amintire. Merseseră la spital pentru el, dar ea fusese cea care avusese nevoie de mai multă atenţie medicală.

- Ai noroc că am un cap aşa de tare, altfel ar fi putut să fie o noapte foarte scumpă.

- Da, ar fi putut fi. Era deja suficient de scumpă după operaţia la deget. Dacă ai fi avut nevoie de un transplant de creier, asta ne-ar fi prăpădit economiile.

Privirea lui clară, albastră trecu peste trăsăturile ei într-un mod familiar, cu afecţiune, iar când ea îşi aminti miile de dăţi în care el se uitase la ea exact aşa înainte de a o săruta, căldura din obrajii ei se întinse pe gât şi-i ajunse direct în stomac.

Acesta era vechiul Alee pe care şi-l amintea. Alee cel calm, sarcastic, amuzant, care mereu o făcea să râdă, al cărui zâmbet rapid şi ai cărui ochi calzi reuşeau să-i lumineze şi cea mai groaznică zi. Cel din care dorea cu disperare mai mult chiar acum.

1 se strânse brusc stomacul. înghiţi şi încercă să-şi calmeze pulsul agitat. îşi spuse că acum nu era ca atunci, că lucrurile erau diferite acum, că el nu mai simţea la fel. Dar când

privirea lui căzu pe buzele ei, ea nu se putu opri să nu se întrebe dacă...
Lăsă încet paharul deoparte, îşi propti mâinile pe marginea blatului, lângă picioare, şi ridică privirea spre el. Corpul lui răspunse. Văzu asta în felul în care îi pulsa vena de la gât. în felul în care pielea lui se înroşi. Simţi căldura ce curgea dinspre el în ea pentru că erau aşa de aproape. Şi când mâna lui alunecă pe marginea blatului, degetele lui atingându-le pe ale ei, iar ea recunoscu felul în care ochii lui se întunecară de dorinţă, îşi dădu seama că el nu doar că se *gândea* la acelaşi lucru, ci şi simţea acelaşi lucru.
Aceeaşi chimie inflamabilă, pe care mereu o avuseseră, se aprinse în ea. Se aplecă înainte, dorind să-l atingă, să-l sărute, să-l guste. Corpul lui veni mai aproape, iar ea închise ochii. Căldura o învălui, dar câteva secunde mai târziu nu simţi nimic. Nu simţi căldura atingerii lui. Nici atingerea buzelor lui. Nici întârzierea limbii lui peste a ei ca să poată gusta şi savura şi să se poată pierde în ea. Deschise confuză ochii şi ridică privirea. Apoi îşi dori să nu o fi făcut.
Ochii albaştri ai lui Alee erau neliniştiţi când el se dădu înapoi, îndepărtându-se de ea, de atingerea ei.
- Raegs, nu.
Inima i se strânse, dar nu pentru că el se îndepărtase, ci pentru că rostise acel alint vechi, pe care îl folosise de un milion de ori când lucrurile între ei fuseseră fericite, când se iubeau şi totul era perfect.
-Alee...
- Este târziu. Mai făcu un pas în spate, mărind şi mai mult distanţa dintre ei. Eşti obosită, sunt obosit şi chiar a fost o zi lungă.

Nu **vTem** să facem ceva ce vom regreta de dimineaţă.
Acel singur cuvânt - regret - fu ca un pumn iute în stomac. Respingerea o ardea precum lava în vene, încălzind u-i din nou pielea, de data asta nu de excitare, ci de jenă.
Se uită în altă parte. îşi îndreptă spatele. îşi spuse că el avea dreptate. Dar acum nu voia decât să fugă.
Doar că nu putea. în noaptea asta, din cauza zăpezii era captivă aici, alături de el. Captivă alături de fostul ei soţ, pe care tocmai încercase să-l sărute şi care fusese foarte clar că nu mai era interesat.
- Da, a fost o zi lungă. Se dădu jos de pe blat. Tresări când piciorul îi atinse podeaua şi durerea reverberă în jurul tăieturii. Se întoarse repede ca el să nu vadă. Dacă îmi arăţi unde ai produsele de curăţenie, mă ocup de mizeria asta.
- Nu, mă ocup eu. Tu doar du-te înapoi în pat! Să se ducă înapoi în pat. Ca un copil. Da, se simţea mult mai bine.
Politeţea sădită în ea de mama ei mondenă îi spunea să riposteze şi să se ofere să ajute. Dar nu voia asta. Voia să se întoarcă la canapea, să-şi tragă pătura peste cap şi să pretindă că ultimele douăzeci de minute nu existaseră.
-Da. Bine.
Se îndepărtă. încercă să nu şchiopăteze ca el să nu se simtă din nou vinovat pentru rana ei şi să nu încerce să o ajute să se întoarcă la canapea. Pentru că ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să fie din nou în preajma ei.
- Raegan! strigă el din spatele ei.
Nu Raegs. Era din nou Raegan. Ceea ce, sincer, probabil era mai bine. Mai bine pe termen lung. Şi clar mai sigur pentru inima ei.

Nu se opri. Doar şchiopăta spre ieşirea arcuită ce dădea spre camera de zi, neputând suporta să se uite înapoi.
Pentru că, dacă o făcea, era sigură că s-ar fi pierdut pentru totdeauna.

capitolul 6

Câteva ore mai târziu. Alee continua să se simtă ca naiba. Şi această senzaţie n-avea legătură cu faptul că nu dormise deloc sau că aproape toată noaptea îi îngheţase fundul sus în camera lui.
Nu, senzaţia avea legătură cu faptul că o făcuse pe Raegan să se simtă prost. Şi habar n-avea cum să îndrepte asta.
Măcar curentul electric revenise. în timp ce cafeaua fierbea şi lumina soarelui intra prin ferestrele de la bucătărie, făcând să strălucească stratul alb de afară, el se duse la frigider, îl deschise şi se încruntă. N-avea lapte condensat. Lui Raegan îi plăcea cafeaua cu lapte. La naiba, nici măcar cafeaua nu i-o putea face cum trebuia!
în spatele lui se auzi un fâsâit. Când se întoarse şi o văzu pe femeia care îi fusese în gânduri toată noaptea stând în uşa camerei de zi, cu părul ei roşu sclipitor în toate direcţiile, cu ochii somnoroşi şi cu pantalonii lui atârnând pe corpul ei subţire, simţi ceva în piept, ca şi cum se rostogolea cu putere.
-Aia-i cafea? întrebă ea, uitându-se la cafetieră.
- Da. Luă o cană din dulap şi i-o întinse. Poftim!
-Mulţumesc.
Luă cana fără să-i atingă degetele şi se întinse spre carafă.
El privi în tăcere cum ea umplu cana, simţindu-se un păduche şi mai mare pentru că ea nu-l putea privi.
- îmi pare rău că n-am lapte condensat.

- Este în regulă.
Duse cana la gură şi bău fără să se întoarcă. Indiferent ce simţise în piept, căzu ca o piatră în stomac, pentru că acum era mai rău ca la spital cu o zi în urmă. Mai rău decât acea întâlnire ciudată de la petrecerea părinţilor lui. Căută în mintea lui ceva - orice - de spus.
- Ce-ţi face piciorul?
- Bine.
„Bine.” Era un cuvânt pe care îl ştia prea bine. Un cuvânt pe care el îl folosea ca să scape de oameni. Vinovăţia se răsuci mai tare în el.
- Raegan, legat de noaptea trecută...
- Nu s-a întâmplat nimic noaptea trecută.
Ea se îndreptă spre camera de zi, şchiopătând uşor, într-un fel care îi dădu de înţeles că piciorul ei nu era deloc bine.
Am chemat deja o camionetă de remorcat. Ar trebui să ajungă aici într-o jumătate de oră. Pot să fac repede un duş?
- Da. De ce se simţea şi mai ticălos, ştiind că ea sunase deja după camionetă? Adică e în regulă... E bine, se corectă el, înjurând în gând alegerea cuvintelor. Duşul este în baia din capătul scărilor. Prosoapele sunt sub chiuvetă.
-Mulţumesc.
El o urmă înapoi în camera de ii. Privi neajutorat cum ea îşi luă poşeta şi urcă treptele cu cana. Se uită după ea până ce văzu pe trepte doar picioarele ei goale şi apoi nimic când ea intră în baie şi închise uşa trântind-o, fără să fi privit măcar o dată spre el.
Pieptul i se întinse, încordat ca o tobă, şi o mie de emoţii pe care nu voia să le simtă îl loviră din toate direcţiile.
Se întoarse, îşi trecu palmele peste chip şi îşi spuse că de asta nu mai putea să fie în preajma ei. Pentru că şi cel mai mic zâmbet, o atingere sau o mângâiere a pielii ei îl făcea să-i fie dor de ea. Şi dorul de ea - nevoia de ea - era o

pantă alunecoasă pentru el. Rostogolirea de pe marginea acelei pante aproape că îl omorâse cândva.
Dar chiar când încerca să-şi asculte propria raţiune, îşi dădu seama că se gândea la ieşirea uşoară. Unul dintre paşii din programul lui de recuperare se concentrase la îndreptarea greşelilor. O făcuse cu părinţii şi fraţii săi, dar niciodată nu îndreptase lucrurile cu Raegan. La acel moment, se gândise că ea nu voia să-l vadă şi că ar fi suferit iarăşi dacă el îi invada viaţa. Dar acum nu-i invada viaţa. Ea venise la el.
Picioarele îi încremeniră. Putea să îndrepte lucrurile cu ea acum. Chiar dacă luna următoare ar fi fost într-o stare depresivă, putea să-i ceară scuze şi să spere că îi oferea ei ce avea ea nevoie ca să lase, în sfârşit, trecutul şi să meargă mai departe.
Cu inima agitată, îşi coborî mâinile şi se întoarse spre scări, gândindu-se deja ce să spună. Cotul lui se lovi de geanta laptopului ei, aflată pe canapea, şi o dărâmă. Se aplecă, încercă să apuce curelele înainte ca geanta să cadă pe podea, dar nu fu suficient de rapid. Căzură hârtii, un calculator şi o sticlă de apă pe jumătate goală.
îngenunche după geantă, uşurat că în ea nu era nici un laptop. îndreptând-o, băgă sticla de apă şi calculatorul, apoi ridică hârtiile şi tocmai voia să le pună la loc când îşi dădu seama că erau ştiri tipărite. Despre cazuri cu copii dispăruţi în jurul Pacificului de Nord-Vest. Simţi un disconfort pe coloană când scană prima pagină, trecu la următoarea, o scană şi apoi trecu la celelalte. Numără opt articole diferite despre opt copii diferiţi, unii chiar şi cu vârsta de un an, alţii de trei ani, care dispăruseră în circumstanţe îndoielnice.

Câteva cazuri îi erau cunoscute, dar câteva erau noi.
Noi şi în geanta lui Raegan. Cercetări, îşi dădu el seama. Nu pentru un articol, ci pentru o obsesie la care ea încă nu renunţase.
Se ridică lent în picioare şi se uită la hârtii, timp în care disconfortul lui se transformă în neîncredere şi apoi în şoc.
Seara trecută nu condusese până aici în viscol pentru că îşi făcuse griji pentru el. Nu apăruse la petrecerea părinţilor lui pentru că îi fusese dor sau ţinea la familia lui. Făcuse ambele lucruri pentru că voia să-l atragă înapoi într-o căutare inutilă. într-o căutare în care el n-ar fi supravieţuit niciodată dacă se lăsa atras. Şi îşi dorea asta aşa de mult, încât era dispusă să-l seducă în bucătăria lui ca să obţină asta.
-Mulţumesc pentru duş, zise Raegan. Scările scârţâiră când ea coborî. Unde vrei să las proso...
Se opri la două trepte de podea. Ridicând capul, Alee observă că se întorsese cu hainele de ieri, cu poşeta pe umăr, cu părul ridicat şi cu chipul fără machiajul de ieri. Doar că acum chipul acela era palid şi plin de vinovăţie.
Fără să întrebe, el ştiu că avea dreptate. Ridică hârtiile din mână.
-Ce sunt astea?
Privirea ei se mută de la ochii lui la hârtii.
- Doar nişte căutări... pentru un reportaj.
-Toate au fost imprimate ieri. Sunt datate - se uită din nou la prima pagină - cu o oră înainte de petrecerea de aseară a părinţilor mei.
Răsucind prosopul umed în mână, coborî restul de trepte.
- Nu este ceea ce crezi, Alee.
- Este exact ce cred.
-Nu o face...
- Nu, tu să nu o faci! Se îndepărtă de ea, lovindu-se peste coapsă cu hârtiile, nevenindu-i

să creadă că era aşa de naiv. Nu-mi vine să cred că faci din nou asta. Ai făcu t-o acum trei ani şi nu ai ajuns nicăieri.
- Lucrurile sunt diferite acum,
-Nu, nu sunt. Tu doar vrei să fie diferite.
- Nu-i despre Emma. Când el o ţintui cu privirea, ea zise: Bine, poate un pic, dar în mare parte este despre acei copii. Au venit de undeva. Fetiţa de ieri a fost răpită de cineva. Fiecare copil din aceste articole nu s-a pierdut. Toţi au fost răpiţi.
- Şi tu crezi că este aceeaşi persoană care a luat-o pe fata noastră? E ridicol. întinse paginile, frunzărindu-le. Cei mai mulţi sunt copii din oraş cu părinţi divorţaţi sau necăsătoriţi. Părinţi care erau probabil implicaţi în trafic de droguri, în găşti sau mai rău.
- Nu toţi.
- Cei mai mulţi.
-Şi ce dacă erau? Acei părinţi tot merită să aibă nişte răspunsuri. Acei copii merită să-i caute cineva. Să cerceteze. Să nu renunţe niciodată. în acelaşi fel în care oamenii au căutat-o pe fiica noastră şi nu au renunţat.
El nu voia să discute despre Emma. Nu voia să se gândească ta ea. îşi feri privirea şi clătină din cap.
- Şi eu care credeam că ai venit până aici pentru că ţi-ai făcut griji pentru mine.
- Mi-am făcut. îmi fac. înaintă spre el. Recunosc că voiam să vorbesc despre asta la petrecerea părinţilor tăi, dar nu de aceea am venit până aici. Ştiam că nu erai în cea mai bună stare de spirit ca să discuţi despre asta, aşa că nici măcar nu am deschis subiectul. Chiar am vrut să mă asigur că erai bine după ziua de ieri.
-Asta mă face să mă simt mult mai bine. Că tu îţi faci griji pentru starea mea de spirit. Ethan

ţi-a spus să vii aici? Te-a făcut să crezi că eram la un pas de a ceda şi de a mă îmbăta?
-Nu.
- Pentru că nu-i treaba lui sau a ta ce fac eu.
Trânti hârtiile pe geanta ei.
-Alee...
- Este moartă, Raegan. Moartă şi îngropată undeva şi nu o vom găsi niciodată. Cu cât accepţi asta mai repede, cu atât îţi va fi mai bine. Şi cu atât mai bine o să-mi fie mie, pentru că eu nu vreau să mai aud vreodată despre rahatul ăsta.
Ea se retrase de parcă îi dăduse o palmă, iar pentru o fracţiune de secundă el regretă că fusese aşa de dur, dar ea trebuia să audă asta. Trebuia să accepte. Trebuia să renunţe ca să poată, în sfârşit, merge mai departe.
„Aşa cum ai mers tu mai departe?”
Alungă acel gând. Nu era vorba despre el. Era vorba despre ea şi despre nevoia stupidă de a primi răspunsuri pe care nu avea să le găsească vreodată.
- Ce s-a întâmplat cu bărbatul de care m-am îndrăgostit? întrebă ea încet. Cel care ar fi făcut orice ca să ajute altă persoană?
-A murit. în aceeaşi zi în care a murit fiica noastră.
Privirea ei coborî spre picioarele ei goale şi, chiar dacă el încercă să nu observe, tot văzu felul în care umerii ei căzură şi cum lupta părea să se scurgă din ea.
„Fir-ar al dracului!” Nu avea să se simtă vinovat. Nu de data asta.
Sună telefonul. încleştând maxilarul, Alee trecu pe lângă ea şi intră în bucătărie, smulgând telefonul din perete.
- Da?
- Vorbesc cu Alee McCIane?
- Da. Cine-i?
- Jeremy Norris. Ne-am cunoscut ieri la spital.

Alee văzu roşu în faţa ochilor. Prietenul lui Raegan. „Minunat.”
- Ce vrei?
- De fapt, încerc să dau de Raegan. Este cumva acolo? Nu răspunde la telefon.
Alee fu tentat să-i spună că era chiar acolo, în patul lui, doar ca să-şi bată joc de idiot. Dar nu o făcu. Pentru că tot ce voia acum era ca amândoi să iasă din viaţa lui şi să-l lase dracului în pace.
Cu starea de spirit tot mai proastă, coborî receptorul şi intră în camera de îi, unde Raegan îşi închidea geanta.
- Este pentru tine.
Surprinsă, ridică privirea, apoi luă receptorul ezitând.
-Aici este Raegan. Un val de vinovăţie trecu peste trăsăturile ei înainte de a se întoarce şi de a mormăi în telefon. Hei! Nu, totul este în regulă, zise ea.
Alee încercă să nu asculte, dar la dracu', era casa lui! Dacă voia intimitate, putea să iasă afară. în frig şi în zăpadă.
- Hm, nu ştiu, zise ea cu o voce ce părea ameţită. Nu sunt sigură că mă simt confortabil cu asta.
De afară se auzi un huruit şi Alee o ocoli, ducân- du-se la fereastra din faţă ca să vadă ce era. Camioneta de remorcai« pe care o chemase ea se opri pe drum lângă Audiul ei.
-Oh, Dumnezeule! mormăi Raegan. Eşti sigur?
încrucişându-şi braţele la piept, Alee se întoarse pentru a se uita la ea. Pe trăsăturile ei subit palide se văzu şocul.
- Da, bine, acum plec. Te sun din maşină.
Apăsă pe „Închide”. Privi în jos la receptorul fără fir. Se întoarse ameţită de parcă îi căuta baza.

- Îl iau eu. Alee veni spre ea. Ea îi dădu telefonul, având grijă să nu-l atingă, observă el, dar în timp ce privirea ei trecea peste el, peste încăpere, el fu convins că ea nu vedea nimic din astea. Raegan, ce s-a întâmplat?
-Nimic.
Ea îşi luă haina de pe spatele canapelei, o îmbrăcă, apoi se întinse după geantă. Punând-o pe umăr, îşi ridică poşeta şi ocoli canapeaua. Îl cuprinse neliniştea când ea se încălţă cu pantofii ei cu toc imposibili. O neliniște care îl prinse nepregătit.
- Ceva s-a întâmplat. Se puse în calea ei ca să nu poată ajunge la uşă. Spune-mi ce se întâmplă!
- Nu vrei să auzi despre asta.
Dintr-odată, voia.
-Spune-mi!
Oftând, ea ridică privirea la el. Iar când ochii lor se întâlniră, văzu că nu era şocată doar de telefonul primit sau rănită de conversaţia lor de mai devreme, ci era supărată. Teribil de supărată, judecând după focul ce ardea în ochii ei de un verde-închis.
-Un băieţel de doi ani a fost răpit ieri-seară din curtea din spate în North Portland. Bona nu a observat că lipsea până spre ora 20.(X) seara. S-a emis o alertă Amber, dar poliţia nu a găsit nici o urmă până în dimineaţa asta. Poliţiştii au găsit un Ford Focus albastru abandonat pe marginea Autostrăzii 26, la vreo 16 kilometri de Banks.
Se pare că a avut probleme cu motorul. Băiatul era singur pe bancheta din spate.
Il ocoli şi deschise uşa.
Aerul rece alunecă pe coloana lui Alee în timp ce stătea în mijlocul camerei, cu inima bătându-i rapid, cu pielea furnicându-l nu din cauza schimbării subite de temperatură, ci din

pricina unei călduri înţepătoare pe tot corpul lui. O căldură inconfortabilă care nu-i plăcea. Se întoarse după ea.

- Raegan, era...

Ea se opri pe veranda ninsă.

- Este în viaţă. E doar speriat. îmi pare rău că te-am deranjat noaptea trecută. Nu se va mai întâmpla.

închise uşa cu un trosnet şi coborî grăbită treptele. Cu inima bătându-i tare, Alee se uită după ea prin geamurile pătrate din partea de sus a uşii, neştiind ce să facă, ce să spună, ce să creadă despre acest lucru.

încă un copil dispărut. Dispărut fără urmă. De aproape aceeaşi vârstă cu Emma.

Era o coincidenţă? Trebuia să fie o coincidenţă. Dar indiferent cât de mult încerca să se convingă de asta, nu prea credea.

în cap îi răsună vocea lui Raegan. „Ce s-a întâmplat cu bărbatul de care m-am îndrăgostit? Cel care ar fi făcut orice ca să ajute altă persoană?"

îşi aminti de hârtiile la care se uitase în acea dimineaţă. De toţi copiii dispăruţi. Căldura ce-i ardea pielea se intensifică şi pulsul i se transformă într-un zumzet în urechi.

Nu credea că Emma mai era în viaţă. Ştia că era moartă. Ştia că John Gilbert o omorâse, chiar dacă nu o putea dovedi. Dar copiii care apăruseră în ultimele două zile nu erau morţi. Erau în viaţă. Aveau părinţi care erau probabil la fel de disperaţi ca Raegan să o găsească pe Emma. Şi dacă aveau cumva legătură cu celelalte cazuri de dispariţii din geanta lui Raegan - şi ăsta era încă un mare *dacă* -, cineva trebuia să-şi dea seama cum. Poliţia nu făcea nimic. FBI-ul nu fusese în stare să găsească până acum o pistă. El şi Raegan erau amândoi jurnalişti. îşi petrecuseră întreaga viaţă anchetând lucruri la care alţii renunţaseră.

„îndreaptă lucrurile cu oamenii *pe care* i-ai rănit…”
în cap îi răsună al nouălea pas al programului său de recuperare. încă nu reparase lucrurile cu Raegan. Dorise să o facă în această dimineaţă, apoi se concentrase asupra acelor hârtii. Ceva îl oprea mereu. Timpul, distanţa, munca. Erau doar scuze. Căldura de pe pielea lui se transformă în furnicături pe care nu le mai putea ignora. Dacă nu îndrepta lucrurile cu ea acum, se putea să nu mai aibă vreodată ocazia. Dacă o lăsa să plece de data asta, ceva în el îi spuse că avea să regrete tot restul vieţii lui.
Privirea îi pluti pe drum spre maşina ei, scoasă deja din şanţ şi parcată pe margine. Se încălzise suficient ca gheaţa să înceapă să se topească. Se concentră asupra lui Raegan, care stătea lângă maşina ei, completând un cec pentru şoferul camionetei de tractări.
Intră rapid în bucătărie. îşi băgă picioarele în cizme şi deschise uşa din spate. Ocolind repede casa, cu cizmele scârţâind pe zăpadă, se îndreptă spre alee. Afară pe drum, motorul lui Raegan porni, iar din ţeava de eşapament ieşiră gaze. Alee o luă la goană şi ajunse la ea chiar când ieşea pe drum.
Se grăbi în faţa maşinii ei. Audiul ei se opri cu o smucitură, iar ea îl privi prin parbriz de parcă el îşi pierduse minţile.
Portiera şoferului se deschise.
- Ce dracu' faci? Scoase un picior din maşină, ţinând mâna pe partea de sus a portierei, cealaltă încă fiind pe volan. Dă-te laoparte!
El ridică mâinile.
- Aşteaptă!
- Ce să aştept? Ai spus deja tot ce aveai de spus.
-Nu. N-am spus.

Trăsăturile ei se încordară de furie, lucru care lui nu-i scăpă.
- Doar dâ-te laoparte din calea mea, Alee!
Ea se urcă înapoi în maşină şi trânti portiera. Panica se împrăştie în pieptul lui. O panică pe care nu o putea controla. Se mută lângă portiera şoferului şi rămase aproape - prea aproape ca ea să plece fără a trece peste picioarele lui - şi bătu în geam.
Maxilarul ei se încleştă puternic când coborî geamul pe jumătate.
- Ce este?
-Doar... aşteaptă! Bine?
Căuta cuvintele potrivite. Acum, când era aici afară, nu ştia sigur ce voia să spună,
-N-am toată ziua la dispoziţie. Se uită la ceasul de pe bord. Trebuie să mă întorc la muncă în Portland.
Abia era 6.00 dimineaţa. Nu trebuia să fie la muncă aşa de devteme. Doar voia să scape de el. Şi nu putea să dea vina pe ea pentru asta. Nu după ce-i spusese fiind în casa lui.
îşi puse mâinile în şolduri, căutând din nou cuvintele potrivite.
îmi pare rău, bine? Ştiu că mă consideri un măgar şi ai dreptate. Eu doar... La dracu', era mai greu decât credea. Nu mă pot întoarce acolo. Nu voi supravieţui a doua oară la limita de jos. Nu-mi pot face familia... Nu, nu era bine. Nu vreau ca tu sau altcineva să treacă prin asta.Umerii ei se relaxară şi privirea îi coborî spre volan. El privi cum îndârjirea se scurge din ea precum un balon cu heliu care se dezumflă. Ea ştia că el se referea la băutură. Ştia că se gândea cât de rău fusese în săptămânile dinainte ca el să o părăsească. Singurul lucru care îl împiedica să se piardă cu firea

acum era faptul că ştia că ea nu-l văzuse niciodată la limita cea mai de jos.
îşi trecu mâna prin păr şi oftă.
- Raegan, fata s-a dus. Ştiu că tu vrei să crezi altfel, dar eu nu pot. Nu dacă sper la ziua de mâine. Pentru că alternativa... Gâtul i se strânse aşa de mult, încât fu nevoit să-şi mute privirea de la ea. Alternativa este ceva la care nu vreau să mă gândesc.
între ei se lăsă o tăcere precum o prăpastie vastă, goală. Şi când vântul îi suflă părul de pe frunte, Alee simţi un fior pe şira spinării, amintindu-i că era în conţi' nuare - 1°C afară, în miezul iernii şi că el purta doar nişte blugi, o bluză cu mâneci lungi şi cizme, dezvălu- indu-se în faţa singurei persoane pe care nu dorise să o rănească niciodată.
-Bine, zise ea încet, încă privind la volan. înţeleg. Nu... te voi mai deranja cu asta niciodată.
Se întinse spre schimbătorul de viteze şi se alarmă, ştiind că ea era pe cale să plece. Plesni eu o mână în geam ca ea să nu-l poată ridica şi să plece.
- Dar asta nu înseamnă că vreau ca altcineva să treacă prin ce am trecut noi.
Ea ridică privirea, iar el văzu surprindere şi îndoială în ochii ei verzi delicaţi.
„Fă-o! îndreaptă lucrurile pentru tot rahatul la care ai supus-o! îndreaptă măcar o *parte din acest coşmar!"*
-Te voi ajuta, zise el înainte să mai vină cu vreo scuză. Cu acele cazuri. Sar putea să existe unele asemănări. Ceva ce le scapă poliţiştilor. Dacă vrei să te ajut cu cercetarea, o voi face.
Se uitară unul în ochii celuilalt. Habar n-avea la ce se gândea ea sau ce simţea. Tot ce simţea el era o dorinţă arzătoare de a o ajuta.
- Eşti sigur?

Nu. I se strânse stomacul. Dar este lucrul corect de făcut pentru acei copii

.„Şi pentru tine.”
Privirea ei reveni la volan. încuviinţă lent din cap.
- Bine. Apreciez ajutorul. Te pricepi la cercetări. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am vrut să vezi dosarele.
Voia să o întrebe care erau celelalte motive, dar tăcu un efort să nu o întrebe. Oricât de mult voia să audă că ea încă ţinea la el, ştia că ar fi fost prea mult.
Dezlipindu-se de maşina ei, făcu un pas înapoi.
-Tu trebuie să te întorci la muncă, iar eu am câteva lucruri pe care trebuie să le fac aici. Hai să ne vedem diseară! Poţi să-mi arăţi ce ai găsit şi pornim de acolo.
Ea încuviinţă din cap, mușcându-şi buza. Ridică privirea de parcă voia să mai spună ceva, dar se abţinu.
într-un final, încuviinţă din cap şi se întinse spre schimbătorul de viteze.
-Am acelaşi număr de telefon. Trimite-mi un SMS mai târziu şi stabilim ora.
- Bine.
O privi cum închide geamul şi cum iese cu atenţie pe drum. în timp ce stopurile de frână se diminuau la distanţă, sclipind roşii peste şoseaua udă, nu se putu abţine să nu observe că arătau ca două faruri gigantice de avertisment.
Şi cum mereu fusese un prost când venea vorba de ea, era pe cale să le ignore şi să se arunce cu capul înainte în ceva ce putea să-l omoare.

capitolul 7

Cafeneaua unde Alee sugerase să se întâlnească mai târziu în acea seară nu era deloc cum se aşteptase Raegan.

Locaţia şic din partea de vest a oraşului, la douăzeci de minute cu maşina de apartamentul ei din Pearl
District, avea canapele mov foarte elegante, scaune aurii şi mese joase. Avea şi un bar lung, unde erau rânduri de sticle de vin şi bere artizanală.
Vinul şi berea nu fuseseră niciodată viciul lui Alee. Lui îi plăcea tăria - Jack, Jim, Johnnie, Jose, chiar şi Captain Morgan când avea chef. Dar alcoolul era alcool, iar Raegan deveni neliniştită urmărind clienţii care beau vin sau bere din paharele lor, întrebându-se dacă el ştia că locul ales nu era doar o cafenea, ci şi un bar.
Scoase telefonul din buzunarul hainei şi tocmai voia să-i trimisă un mesaj lui Alee când uşa se deschise în spatele ei şi un val rece îi coborî pe şira spinării.
- Ai ocupat deja o masă.'
Se întoarse speriată, cu inima bătând puternic şi cu degetele furnicând-o şi se uită în ochii albaştri ai lui Alee.
Fu orbită pentru moment de frumuseţea lui. Ochii aceia fermecători, părul lui blond zburlit şi barba de două zile de pe maxilarul lui pătrat. Apoi el ridică din sprâncene, iar ea îşi dădu seama că se holba. Căldura îi coborî în obraji, forţând-o să privească repede în altă parte.
- Hm, nu. Nu eram sigură dacă...
- Hei, Alee! O brunetă drăguţă de vreo 20 de ani veni la masa de recepţie din stânga lor, îi făcu cu ochiul lui Alee şi luă două meniuri. Nu prea te văd pe aici aşa de târziu.
- Bună, Molly. Lucrez în seara asta. Ridică două degete. Două pentru noi.
Bruneta o studie pe Raegan şi se întoarse.
- Pe aici.

Raegan o urmă pe brunetă, făcându-şi loc printre mese spre partea din spate a restaurantului şi nu-i scăpă faptul că fata se tot uita dincolo de ea, zâmbindu-i lui Alee de parcă erau prieteni apropiaţi.

- Poftim! Bruneta se opri la o masă în apropierea unei draperii mov şi aşeză ambele meniuri. Masa ta obişnuită.

- Mulţumesc, zise Alee cu un zâmbet.

Enervată din motive pe care nu voia să le admită chiar acum, Raegan ocoli fata şi îşi trase scaunul. De partea cealaltă a mesei, Alee făcu la fel, dar îl opri mâna chelneriţei pe braţul lui.

- Îţi aduc o bere? Sau poate nişte vin? Avem un pinot nou de la Ribbon Ridge care e fantastic. L-am gustat azi-noapte.

_ Mie nu. Zâmbetul lui Alee era cald şi prietenos. Şi nu făcu vreun gest să-şi scoată braţul din strânsoarea fetei- Doar cafea.

- Fără cofeină sau normală?

- Normală, te rog! Mulţumesc, Molly.

Bruneta zâmbi şi-l strânse de braţ.

- Eşti aşa de predictibil. Se uită în sfârşit la Raegan. Şi tu?

- Cafea şi pentru mine. Neagră.

Fata îi dădu - în sfârşit - drumul lui Alee şi se întoarse fără să mai spună ceva. Chiar dacă Raegan încercă să-şi stopeze explozia de gelozie, o afectă oricum.

Alee îşi dădu jos geaca de piele, o puse pe spătarul scaunului său şi se aşeză.

- De când bei tu cafea neagră?

- De când sunt singură.

Mâna lui încremeni pe şervet.

Şi, fir-ar să fie, ştiind că răspunsul sunase la fel de ticălos cum se simţi ea dintrodată, maxilarul ei se relaxă şi îşi spuse să nu se enerveze. Nu

mai erau căsătoriţi. Putea să flirteze şi să iasă
cu cine voia el.
„Doar să nu fie stricata aia slăbănoagă.”

- îşi drese vocea şi se întinse spre geanta aflată pe podea, încercând să fie amabilă.La muncă, în camera de repaus nu-i niciodată lapte pentru cafea. Acolo am început să beau cafea neagră. Şi apoi urăsc să mă duc...
- Urăşti să te duci singură la magazin după serviciu, îmi amintesc.

EI puse şervetul din pânză peste una din coapse şi îşi sprijini antebraţele musculoase pe masă.

- Bine, arată-mi ce ai!

Ea îi studie pentru un moment braţele, părul des blond de pe pielea bronzată, palmele late şi degetele lungi împreunate în faţa lui. Apoi ridică privirea la tricoul de un bleu-deschis, potrivit cu ochii lui, întins peste umerii tonifiaţi şi pieptul sculptat. Şi îşi aminti din- tr-odată cât de bine se simţise azi-noapte în acele braţe.

- Raegan?

-Ce?

- Hârtiile?

- Oh, da! Obrajii i se înfierbântară şi îşi feri repede privirea, căutând prin geantă după cercetările ei. Dumnezeule, se holbase! Şi el observase. Da, uite-le!

Scoase un teanc de hârtii, mai multe decât văzuse el în acea dimineaţă, şi le puse pe masă. Peste trăsăturile lui trecu neliniştea şi îşi aminti că el recunoscuse lângă maşina ei că ajunsese la pragul de jos. Că nu era dispus să se întoarcă acolo. Ştiuse că se referise la băutură, dar acum se întrebă dacă se referise la ceva mai mult.

Voia să-l întrebe despre asta. Voia să ştie ce se petrecuse în timpul cât fuseseră despărţiţi. Voia să ştie de ce o Înlocuise cu alcoolul. După ce o pierduseră pe Emma, ea nu-l dorise decât pe el. Dar el avusese nevoie de sticlă. încercase să-şi spună că nu avea legătură cu ea, că dependenţa Lui era de ani întregi, dar nu o

crezuse niciodată cu adevărat. în inima ei,
mereu simţise că el făcuse o alegere şi nu o
alesese pe ea.

- El trecu peste prima pagină, apoi trecu la a doua.Ce-ţi face piciorul?
Pălăvrăgeală. Făcea conversaţie. Putea şi ea să facă asta. Se concentră asupra unui cuplu tânăr care râdea la o sticlă de vin.
-Bine.
- S-a uitat cineva la rană?
- Nu, astăzi este mai bine.
Nu era chiar o minciună. încă o durea, dar clar era mai bine. Dumnezeule, îşi aminti că răsese aşa cu Alee! îşi aminti că zâmbise. îşi aminti aşa de multe lucruri. îşi amintea el ceva?
Privi cu coada ochiului cum el se încruntă şi trecu la următoarea pagină.
între ei se lăsă tăcerea. O tăcere inconfortabilă pe care ea o ura.
- Cât de des vii aici?
-Când pot, zise el fără să ridice ochii. Au cea mai bună cafea din oraş.
Raegan se încruntă când bruneta efervescentă cu ochi doar pentru Alee veni spre ei cu două căni aburinde.
- Poftim!
Fata puse cana lui Raegan la marginea mesei şi pe a lui Alee o aşeză direct în faţa lui ca să se poată aple* ca şi să-i atingă braţul cu braţele ei, a trăgând IM atenţia direct la sâni, care ieşeau practic din tricoul negru cu decolteu adânc.
- îţi mai pot aduce ceva, Alee?
Raegan îşi dădu ochii peste cap. în faţa ei, Alee se sprijini de scaun şi zâmbi.
- Nu, mulţumesc, Molly. Momentan e totul OK.
-în regulă.
Fata puse mâinile pe masă, aplecându-se un pic cam mult, apoi îi făcu în sfârşit cu ochiul şi

se întoarse, fără să se uite nici măcar o dată la Raegan.
Gelozia reveni, o gelozie pe care Raegan ştia ci probabil n-ar fi trebuit să o simtă, ţinând cont că ea se vedea cu altcineva - sau se văzuse până în acea dimineaţă.
Nedorindu-şi să se gândească la conversaţia ciudată pe care o avusese cu Jeremy la televiziune sau la faptul că el nu păruse prea deranjat când ea îi spusese că era mai bine să nu se mai vadă, se uită urât după brunetă.
- Sunt surprinsă că vii aici, ţinând cont de atmosferă.
Alee luă cafeaua şi bău.
-Te referi la alcool? Nu-l servesc dimineaţa şi nu mă tentează vinul şi berea.
Nu, sigur că vinul şi berea nu-l tentau. Pentru că era evident că bruneta cu fundul tare şi sânii mari îi distră- gea atenţia de la alcoolul din jurul lui.
tşi încrucişă braţele la piept, fără chef de a mai bea cafea.
Alee adună hârtiile, apoi le puse pe masa din faţa lui. li dădu trei dintre ele ei.
- Cred că pe astea putem să le dăm deoparte.
Ea luă hârtiile cu o încruntătură şi le scana.
- Primul pare un caz clasic de răpire pentru custodie. Părinţi separaţi, copilul este luat de la creşă şi dispare. Descrierea oferită de educatoarea de la creşă este mult prea asemănătoare cu a tatălui. Pe al doilea putem să-l dăm deoparte deoarece copilul este prea mare. A fost luat de la o şcoală gimnazială. Asta înseamnă că are cinci sau şase ani, poate chiar şapte. Este peste grupa de vârstă din restul acestor cazuri.
- Şi ultimul?
Raegan se opri la ultima pagină.
-Nu se potriveşte din punct de vedere geografic. Copilul a dispărut de la o fermă din

Coast Range. Curte neîmprejmuită, proprietate lângă pădure. Copiii hoinăresc. Chiar şi cei foarte mici. Auzi tot timpul despre asta. Fac pariu că îl vor găsi pe acel băiat la primăvară după ce se topeşte zăpada.
Raegan simţi că i se făcea rău. Dacă Alee avea dreptate, iar acel copil pur şi simplu se aventurase, nu-şi putea imagina vinovăţia pe care aveau să o simtă părinţii aceia când, în sfârşit, avea să fie găsit.
De fapt... Ridică privirea la Alee, care stătea în faţa ei, bând din nou din cafea. Amintirile îi trecură prin faţa ochilor, toate momentele în care ea îi spusese că nu fusese vina lui ce se întâmplase cu Emma şi vinovăţia care rămăsese în privirea lui.
Da - înghiţi cu dificultate -, îşi putea imagina. O trăise. încă o trăia.
Coborând privirea, dădu deoparte paginile şi se întinse după cele aflate în faţa lui.
- Deci de ce aceştia? Ce anume la ei ţi-a atras atenţia?
-Toţii copiii sunt suficient de mici ca să nu comunice bine.
Raegan cobori privirea. Vârsta varia după caz. Unii aveau un an, alţii până în patru ani. Putea să creadă că un copil de un an nu putea comunica, dar unul de patru ani clar ştia să vorbească - şi în unele cazuri nu tăcea niciodată.
-Acest copil este foarte vorbăreţ. Ridică o pagină. Fata avea trei ani când a fost luată, iar părinţii ei au raportat că ea începuse să vorbească la unsprezece luni.
-Adevărat, dar nici măcar un copil de trei ani foarte vorbăreţ nu va putea să articuleze bine. M-ai întrebat de ce aceştia. M-am uitat la cazuri şi am văzut un tipar. Îţi aminteşti de

istoria pe care o cercetai acum câţiva ani? Asasinul de pe litoral? Cel care omora toate acele fete?
-Da.Raegan coborî din nou privirea la hârtii. Asasinul de pe litoral, cum îl denumiseră la ştiri, omorâse cinci **tineTe** în decurs de şase luni şi le abandonase cadavrele de-a lungul ţărmului. Fusese una dintre cele mai mari ştiri din zonă când Raegan începea să lucreze în televiziune.
-Aşa trebuie să te gândeşti la aceste cazuri. Există tipare dacă te uiţi suficient de atent.
-Adică tu crezi că aceste cazuri au vreo legătură? Dacă au, poliţia şi-ar fi dat seama.
- Nu dacă nu au cercetat suficient de profund. Nu crezi şi tu la fel? Că au legătură? Nu de asta mi-ai cerut să cercetez alături de tine?
Ochii lui erau mai limpezi şi mai concentraţi decât îi văzuse ea vreodată. El îşi petrecea viaţa fotografiindu-i pe alţii. Vedea lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le vedeau. Putea să facă la fel cu acest caz, tocmai de aceea voise ea să-i arate hârtiile. Dar erau două lucruri complet diferite să creadă că exista o legătură între cazuri şi să audă asta cu voce tare.
- Deci care e legătura? întrebă ea. Dacă spunem că aceste cazuri au o legătură, trebuie să existe ceva mai mult decât faptul că aceşti copii erau mici la momentul dispariţiei şi că probabil nu comunicau bine. Asasinul de pe litoral omora femei blonde, cu ochii albaştri, care aveau în jur de 20 de ani. Pe majoritatea le cunoscuse în baruri. Pe una a agăţat-o pe marginea drumului când maşina ei s-a stricat. Nu văd genul ăsta de asemănări aici. Ridică o hârtie. Acest băiat este afro-ameri- can, acesta

e latino, această fată este caucaziană şi aceasta e coreeană.
- Da, am observat. Se foi pe locul lui, îşi sprijini cotul pe masă şi îşi trecu mâna peste gură, părând neliniştit. Este ca şi cum...
- Ca şi cum ce?
Se încruntă şi lăsă mâna jos.
- Este un gând stupid.
- Nu există gânduri stupide când vrem să rezolvăm ceva, da?
Ceva din ochii lui îi spuse că el îşi amintea de fraza folosită des când lucraseră împreună la ceva în trecut, dar el îşi încleşta maxilarul şi se uită la hârtii înainte ca ea să-şi poată da seama la ce se gândea.
- La prima vedere, rasa poate părea la întâmplare. Dar ceva îmi spune că nu e. Este ca şi cum cineva se orientează spre anumiţi copii dintr-un motiv. Ca şi cum cine face asta merge la cumpărături. Un copil afro-american aici, unul coreean acolo. Este ceva specific, ca şi cum cineva bifează o listă.
- Pentru ce?
- Nu ştiu. Dar fac pariu că, dacă luăm o hartă şi vedem unde locuia fiecare dintre copiii ăştia, s-ar putea să vedem alte asemănări.
Raegan se uită din nou la hârtia ei, cu fruntea încreţită de confuzie.
- Cu toţii provin de la adrese urbane, asta văd, dar aceştia sunt cu toţii din partea de nord-vest.
-Corect. Câţiva copii lipsesc din Seattle, câţiva de aici, din Portland. Doi sunt din Spokane. Toate sunt zone metropolitane, cum ai observat tu, dar uită-te la adresele din Portland. Privirea lui Raegan urmări degetul lui, care se opri la o adresă de pe hârtie. Ştii unde-i asta, nu-i aşa?

Da, ştia. Unul dintre cele mai proaste cartiere din oraş.
Alee se lăsă pe spate în scaun.
Poate greşesc, dar nu cred că rasa este legătura. Nici măcar vârsta nu cred că este, ci mai degrabă e vorba de părinţi. Cum trăiesc, în ce fel de cartiere locuiesc. Fac pariu că, dacă cercetăm mai bine, vom descoperi că aceşti copii proveneau din familii cu venituri

mici. Poate părinţi fără educaţie sau dependenţi de droguri. Oameni care nu au resurse sau relaţii ca să suporte o căutare îndelungată a unui copil pierdut

.Precum resursele avute de ei când o căutaseră pe Emma.
Raegan înghiţi cu dificultate când se uită la hârtii. Poliţia ar fi verificat posibilele legături dintre aceste cazuri. Ar fi verificat rasa, vârsta şi locaţia. Dar ar fi văzut ce văzuse Alee? Că legătura dintre aceşti copii nu era locaţia, ci felul locaţiei?
Alee se întinse peste masă şi scoase trei hârtii din teancul încă aflat în mâinile ei.
- Eu zic să începem cu ăştia. Cei trei copii au dispărut aici, în zona Portland. Sunt localnici. Ar trebui să fie destul de uşor de verificat. Doar cartierul nu ne va spune nimic. Ar trebui să intervievăm părinţii să vedem dacă bănuiala noastră este corectă şi dacă există asemănări între copiii dispăruţi. După aceea putem lărgi cercetările şi să vedem ce-i cu ceilalţi.
- Şi cum rămâne cu ceilalţi doi? Copiii găsiţi ieri? Fata de la spital şi băieţelul găsit într-o maşină pe marginea autostrăzii?
-S-ar putea să fie sau nu o legătură. Dar putem afla destul de repede, tl mai tit minte pe prietenul meu Hunt?
Hunter O'Donnell. Sigur că şi-l amintea. Hunt şi Alee merseseră împreună la facultate.
-Da.
- Îl sun să văd dacă poate să se ocupe de cei doi. Are un mod de a acţiona pe care nici presa nu-l are.
Hunt era un fost militar care avea propria firmă de detectivi privaţi şi de siguranţă undeva prin Portland. Raegan nu fusese niciodată de acord cu unele dintre metodele lui îndoielnice de a obţine informaţii, dar fusese dispusă să închidă ochii când Emma dispăruse şi era dispusă să o facă şi acum.

-Bine.
Alee îşi termină restul de cafea.
-Alege unul cu care vrei să începi mâine şi aranjăm o întâlnire cu părinţii. Scoase telefonul din buzunar şi verifică ecranul. De dimineaţă am o întâlnire pentru o misiune viitoare, dar ne putem vedea în jur de ora 13.00 dacă îţi convine.
- Da, cred că se poate.
Jeremy îi dăduse mână liberă pentru a investiga aceste cazuri. în acea zi, când se văzuseră, îi spusese lui Raegan că ştia că ea avea nevoie să ajungă la o concluzie şi spera că, dacă avea să ancheteze aceste cazuri, putea să facă asta. Dar ea nu era proastă. Ştia că, de fapt, el voia un reportaj, de asta nu fusese deloc supărat când ea pusese capăt relaţiei. Pentru Jeremy, întotdeauna un reportaj şi ratingul adus erau mai importante decât orice altceva.
- Bine atunci. Alee se îndepărtă de masă şi se întinse după haină. Este târziu. Trebuie să plec.
- Da, şi eu.
Raegan se ridică în momentul în care Alee scoase o bancnotă de 20 din portofel şi o lăsă pe masă. Un bacşiş generos pentru două cafele negre, chiar şi cu tot flirtul din partea lui Molly, chelneriţa-minune.
- Vrei să o iei la pachet?
El arătă spre cana ei neatinsă.
Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să ia orice amintire a acelei chelneriţe cu ea. Băgă hârtiile înapoi în geantă şi clătină din cap.
- Nu, e în regulă.
Alee ridică din umeri şi se întoarse spre uşă. Nemaiavând altceva de făcut, Raegan îşi puse haina pe ea şi-l urmă. Când ieşiră pe trotuar, aerul era rece şi clopoţelul de la uşă zornăi în urma lor. La capătul clădirii încă erau câteva

mormane de zăpadă murdară după viscolul de noaptea trecută, dar pe măsură ce în timpul zilei temperatura crescuse spre 4 grade, aproape că dispăruseră.
Alee bagă mâinile în buzunarele blugilor şi se uită spre ea.
-Ai venit cu maşina sau ai luat un taxi?
-Cu maşina.
- Unde ai parcat?
Ea arătă cu bărbia în faţă.
- Chiar după colţ.
El înclină din cap în cealaltă direcţie.
- Eu merg în direcţia asta. E în regulă dacă te duci singură la maşina ta?
fn pieptul ei zvâcni ceva.
- Da, Alee. în ultimii ani, cât am fost singură, am reuşit să ajung bine la maşina mea.
El încuviinţă din nou din cap, dar îşi feri privirea, iar ea simţi că încordarea din umerii lui nu avea legătură cu temperatura, ci cu situaţia ciudată dintre ei.
Ce era între ei? Istorie. Un pic din aceeaşi chimie veche care mereu existase între ei, judecând după felul în care el o privise în bucătăria lui noaptea trecută. Şi vinovăţie. Dar nu aşa de multă. Oricât de mult îl dorea pe vechiul Alee în viaţa ei, trebuia să accepte faptul că el nu avea să mai fie niciodată. Şi chiar dacă acel adevăr îi rănea inima, cel puţin avea asta - orice făceau ei împreună -, care să o ancoreze şi, spera ea, s-o ajute să meargă mai departe.
- Păi, bănuiesc că ne vedem mâine, zise el. Îţi trimit un mesaj când sunt în drum spre oraş.
-Bine.
Ea îl privi cum se îndepărtează şi îşi aminti când îl văzuse ultima dată înainte de divorţ. Când se mutase din apartamentul lor. Nu vorbise prea mult cu ea când îşi împachetase

hainele, nu ceruse să ia din pozele lor sau din mobilierul cumpărat împreună. Doar trăsese fermoarul genţilor şi plecase fără măcar să-şi ia rămas-bun. Iar când ea îşi dăduse seama că el chiar avea să plece definitiv, coborâse în grabă pe scări după el, îl oprise pe stradă şi-i spusese că, deşi pleca, ea nu avea să renunţe. Nu avea să renunţe niciodată la ei.
I se strânse inima când îşi aduse aminte asta. Şi modul în care el râsese rece, nemilos şi spusese:
- Noi ne-am căsătorit doar pentru că erai însăTciiwtâ. Acum, când fata nu mai este, noi nu mai existăm.
O străbătu un val familiar de suferinţă, unul care ameninţa să se transforme în panică dacă ea permitea asta. Respirând adânc, îşi mută privirea de la el şi se îndreptă spre maşină, dorindu-şi ca o sută de lucruri să poată fi diferite între ei, dar ştiind că nu aveau să fie niciodată. Era, în sfârşit, momentul să accepte totul şi să-şi vadă de viaţă, chiar dacă inima ei nu voia să fie de acord.
Scoase cheile din poşetă, iar când dădu colţul, apăsă pe bufonul de deschidere de pe breloc. Trei maşini mai încolo, farurile de la Audiul ei se aprinseră, iar portiera din dreptul şoferului făcu un clic când se deschise. Traversă spre maşină, deschise portiera şi aruncă poşeta pe scaunul din faţă. Urcă în maşină şi inspiră din nou adânc, dar asta nu prea o ajută să se simtă mai bine. Prin minte i se învârteau amintiri fragmentate despre tot ce-i spusese Alee noaptea trecută, iar când ridică privirea, văzu un fluturaş oarecare prins sub ştergătorul de parbriz, blocându-i vederea.
Ieşi frustrată din maşină şi se întinse după hârtie, aşteptându-se la informaţii legate de vreo petrecere sau la o invitaţie la vreo predică

de duminică. Dar hârtia din mâna ei nu era o invitaţie sau o reclamă. După o singură privire, îşi dădu seama că oricine pusese biletul acolo ştiuse că aceea era maşina ei.
Ştiuse pentru că îi era adresat.
Mereu *ai crezut că ea este* în *viaţă.*
Opreşte-te din *ce faci sau de data asta moare'.*

capitolul 8

Alee era cu nervii întinşi la maximum când opri camioneta în faţa clădirii lui Raegan a doua zi. Sugerase ca un prost să o ia ca să meargă împreună la primul interviu. I se păruse un plan logic. Acum, când stătea în faţa clădirii ei - aceeaşi clădire în care locuiseră cândva împreună nu mai era aşa de sigur.
Crezuse că ea se mutase. Nu-şi dăduse seama că ea rămăsese în acelaşi loc până când nu îi trimisese prin SMS adresa ei, când el era deja în drum spre oraş. Şi acum, când era aici, era prea târziu să dea înapoi şi să schimbe planurile.
De ce dracu' nu plecase?
Raţiunea îi spuse că aceasta era o clădire frumoasă în Pearl District din Portland, o zonă foarte căutată, aproape de magazine, restaurante, distracţii, toate lucrurile care îi plăceau lui Raegan. Dar nu se putea imagina intrând în acel apartament zi după zi, ştiind că Emma nu avea să apară niciodată să-l întâmpine. Şi când se gândi la toate nopţile petrecute cu Raegan în patul lor, pe podea, la duş, pe canapeaua din camera de zi, chiar şi pe masa din living...
- La dracu'!
îşi trecu o mână tremurândă peste chip, încercând să alunge durerea dintre coaste. Nu voia să urce acolo. Ştia că nu ar fi supravieţuit niciodată. Luând telefonul de pe bord îi trimise un mesaj: „Sunt jos”

Pe ecran apărură nişte puncte de suspensie, semn că ea îi scria. Câteva secunde mai târziu, răspunsul ei apăru pe ecranul lui: „Vino sus! Uşa-i deschisă. încă nu sunt gata. Codul de intrare în bloc este 6429”
La naiba!
Pulsul îi crescu şi i se strânse stomacul. Nu putea să urce acolo. Nu avea nevoie de amintiri sau de schimbarea pe care puteau să o declanşeze în el. Dar cu cât stătea mai mult în camioneta lui, cu atât mai mult îşi dădea seama că arăta ca un laş, iar motivul pentru care făcea asta era că voia să îndrepte lucrurile, corect.[7] Putea să petreacă cinci minute în apartamentul ei - al ei, nu al lor - ca să facă asta.
Cu muşchii încordaţi, coborî din camionetă, trânti portiera şi trecu pe trotuar. Tastă codul interfonului şi aşteptă să audă un clic. Deschizând uşa, mai inspiră o dată aerul proaspăt şi îşi spuse să se relaxeze. Putea să treacă prin asta. Nu era mare lucru.
Dar, Dumnezeule, o gură de Jim Beam clar nu i-ar fi făcut rău!
Trecu de lift pentru a urca scările, sperând că exerciţiul fizic avea să omoare pofta de alcool. Din păcate, când ajunse la etajul cinci, încă era încordat şi tânjind după ceva de băut, doar că acum mai şi transpira.
- Fir-ar al dracului! mormăi el, stând în faţa apartamentului pe care îl împărţise cu Raegan, şi ciocăni. Ar face bine să aprecieze efortul depus.
- Intră! răsună vocea înăbuşită a lui Raegan prin uşă. Este deschis.
La naiba! Nu voia să intre. Voia ca ea să iasă. I se umezi palma când făcu efortul de a pune mâna pe clanţă. Cum spusese ea, din păcate,

uşa era descuiată, iar mânerul se roti în mâna lui.
Holul scurt de la intrare se învârtea în jurul lui în timp ce-şi mişcă forţat picioarele înainte şi lăsă uşa să se închidă cu un pocnet în spatele lui. În stânga lui se afla o haină pe care Raegan o luase din târgul de sâmbătă, iar trendul purtat de ea cu o zi în urmă atârna pe o parte. în dreapta lui, dulăpiorul antic pe care el i-l cumpărase de ziua ei încă era lipit de perete, sub o oglindă decorativă pe care o avea din fostul ei apartament, de când se cunoscuseră. Avea senzaţia ca aerul se închisese în jurul lui şi pieptul i se strânse.
Simţindu-se înghesuit, trecu în camera de zi, sperând că mai mult spaţiu avea să-l ajute să se relaxeze, dar imaginea familiară a camerei îl făcu să se oprească în prag şi să simtă cum presiunea i se învârte prin piept ca un vârtej. Mobilierul era acelaşi - aceeaşi canapea de un portocaliu aprins pentru care economisiseră trei luni când se căsătoriseră, aceleaşi perne aurii, alese de Raegan din târgul de vechituri în care se aventuraseră într-o după-amiază ploioasă de sâmbătă, erau împrăştiate pe canapea. Masa rotundă şi tocită de cafea era exact cum şi-o amintea - tot un chilipir din târgul de vechituri -, la fel scaunele desperecheate, prea mari, unul alb şi unul auriu. Se uită din camera de zi în bucătărie, cu insula largă şi cu electronicele familiare din oţel inoxidabil, unde o privise pe Raegan gătind de mai multe ori decât putea să numere. Până şi masa rotundă, stilată şi cele patru scaune tapiţate în dungi aurii, pe care le cumpărase pentru Raegan la primul lor Crăciun, erau la fel. încă se aflau în colţul pentru micul-dejun, cu ferestrele mari ce dădeau spre curte şi aveau o privelişte spre oraş, aşteptând să fie folosite.

1 se tăie respiraţia. Era ca şi cum s-ar fi întors în timp, ca şi cum ar fi mers printr-o amintire.
- îmi pare rău că sunt în întârziere, strigă Raegan din holul care ducea spre cele două mici dormitoare. Vin imediat!
Vocea ei îl scoase din amintiri, aducându-l înapoi în prezent. înghiţind cu greu, îşi flexă mâinile şi strânse pumnii, repetă de câteva ori şi se concentră asupra senzaţiei, în timp ce reprima suferinţa ce ameninţa să-l copleşească.
Din fericire, funcţionă. Amintirile se disipară, suferinţa se amelioră. Dar, pe măsură ce se întâmpla asta, i se intensifică pofta de alcool. Se uită în grabă spre dulapurile din bucătărie, întrebându-se dacă Raegan avea ceva ascuns în spatele acelor uşi. Făcu un pas în acea direcţie, daT se opri când observă diferenţele subtile din apartament, diferenţe pe care nu le văzuse de prima oară.
Scaunul înalt ce stătea la perete, între bucătărie şi colţul pentru micul dejun, nu mai era. Literele alfabetului cu magneţi dispăruseră de pe frigider. în coşul de lângă şemineu nu mai erau jucării. Prizele joase de pe pereţi nu mai erau acoperite cu protecţii. Golul din pieptul lui, cu care trăia zilnic, păru să se mărească, producându-i un crater sub coaste. întor- cându-se, se uită la rafturile de pe ambele părţi ale şemineului, scanând titlurile şi volumele într-o încercare disperată de a-şi lua mintea de la tot ce lipsea. Dar în loc să ajute, toate astea nu făcură decât să-i rupă ceva în piept. Pentru că n-avu nevoie decât de două secunde ca să vadă poza înrămată de pe al treilea raft. Cea cu el şi Raegan, îngenuncheaţi în spatele Emmei în scaunul ei înalt la prima aniversare a fetei lor.

Se înşelase. încă avea inimă. Urma unei inimi care i se strânse aşa de puternic în piept, încât simţi că i-l rupe în două.
îl arse în spatele ochilor când se uită la poză. La mânuţele Emmei peste glazura albastră. La tortul întins pe tot chipul ei de înger şi în părul ei roşcat. La modul în care rădea isteric în timp ce apăsa cu mâna acoperită de glazură pe obrazul lui Alee. El zâmbea la aparatul foto, iar Raegan se uita la ei doi cu iubire şi fericire în ochi. O mie de emoţii îl loviră ca nişte pumnale înfipte adânc în piept, tăindu-i respiraţia, orbindu-l cu durere, privându-l de abilitatea de a se gândi la altceva în afară de acel moment preţios de demult.

-îmi pare rău că m-ai aşteptat, zise Raegan din hol. în dimineaţa asta am fost la televiziune, iar unul dintre interni mi-a vărsat cafea pe bluză. A trebuit să vin acasă şi să fac un duş rapid pentru că miroseam ca un barman.Alee clipi repede, se întoarse cu spatele la pozã, dar nu reuşi să se uite la Raegan. Concentrandu-se să respire, să ia câte o gură de aer, privi din nou prin cameră, doar că tot ce vedea îi amintea de Emma. De Raegan. De un timp în care fusese fericit, iubit şi întreg.

Nu putea să stea acolo. Trebuia să iasă. Avea să-şi piardă cumpătul dacă nu ieşea *chiar* în clipa *aia.*

- Este în regulă. Trecu pe lângă ea, având grijă să nu se uite la ea sau la orice în afară de covorul din faţa pantofilor lui. Hai să mergem!

- Hm, bine, zise ea. Stai să-mi iau haina!

Nu o aşteptă. Deschise uşa şi ieşi pe hol cât de repede putu.

-Chem liftul.

tnaintă repede pe hol, apăsă pe butonul liftului, se sprijini de perete şi închise ochii. Transpiraţia îi aluneca peste tot pe piele şi pulsul încă îi era crescut de parcă se bătuse. Dar măcar pe hol nu era necesar să se hiperventileze.

Un spatele lui răsună un clic, urmat de paşi. Câteva secunde mai târziu, în dreapta lui veni Raegan.

- Este totul în regulă?

Liftul sosi şi uşa se deschise. Încă nesigur, Alee intră şi zise:

-Da.

Apăsă pe butonul pentru parter şi se uită la panoul din perete, în timp ce Raegan urcă lângă el.

-Bine.

Iarăşi cuvântul ăsta. Cel pe care ajunsese să-l folosească cu pricepere de-a lungul anilor. Nu era bine. Nu-şi amintea ultima dată când fusese bine. Era şocat că oamenii nu puteau vedea prin tâmpenia asta ca printr-un şerveţel de hârtie.Liftul se opri la etajul al treilea şi uşile se deschiseră. Şase adolescenţi îmbrăcaţi în tricouri şi bermude, unul cu o minge de baschet, intrară în lift, sporovăind şi râzând de parcă erau singuri.
Raegan veni spre Alee pentru a le face loc. Cabina era mică, făcută pentru maximum cinci oameni, nu pentru un grup format aproape doar din bărbaţi. Alee se întoarse în lateral şi se apropie de perete, disperat după spaţiu, dar asta nu făcu decât ca Raegan să vină mai aproape şi se treziră lipiţi unul de faţa celuilalt, cu adolescenţii din spatele ei rememorând meciul din seara trecută al celor de la Blazers ca nişte mari fani ce evident erau.
- Omule, ai văzut coşul lui McCollum? A fost bestial.
- Da, frate. Seara trecută a fost cel mai tare. Omul e bun rău. Serios.
- Şi Plumlee a fost bun. Sunt nişte vedete date naibii. Anul ăsta ajungem departe.
Alee fu înconjurat de căldură când se închiseră uşile şi cabina începu iar să se mişte. O căldură care n-avea de-a face cu numărul de corpuri din spaţiul înghesuit, ci mai degrabă cu formele moi lipite de el, trezind brusc la viaţă toate locurile moarte din el.
Ştia că era o idee proastă, mai ales când era deja tulburat pentru că fusese în apartamentul lor, dar nu putea să nu se uite la ea. Iar când se uită, pulsul îi bătu şi mai iute pentru că Raegan nu se uita la adolescenţi şi nu era deloc atentă la ce discutau ei. Se uita la el cu cei mai blânzi

ochi verzi pe care îi văzuse el vreodată. Ochi la care el încă visa în fiecare noapte blestemată. Toată căldura din jurul lui se intensifică. Căldură ce emana din ea în el sau din el în ea, nu era sigur. Singurul lucru pe care îl ştia era că temperatura creştea în cabina mică. Era aşa de fierbinte încât îl furnică pielea, degetele i se contractară şi corpul îi deveni tare, fierbinte şi dureros.
Liftul târâi şi uşile se deschiseră. Vocile băieţilor se stinseră când ieşiră toţi din cabină şi dispărură după colţ. Dar Raegan nu se mişcă. Şi nici Alee. Nu putea, pentru că nu simţea decât dorinţa crescândă de a-şi strecura mâinile în părul ei roşcat, de a-i ridica gura spre a lui, de a o gusta aşa cum dorise să o guste seara trecută în bucătăria lui.
Ea clipi şi făcu un pas înapoi, întrerupând legătura. Ieşi din lift fără un cuvânt, lăsându-l singur. Singur să se întrebe ce dracu' se întâmpla şi de ce crezuse că era o idee bună să o ajute cu cazurile alea idioate.
Avu nevoie de un moment ca să-şi limpezească mintea. Când uşile liftului începură să se închidă, el tot nu era pregătit, dar puse o mână între uşi, obligându-le să se deschidă din nou şi în sfârşit coborî.
Aerul rece de la intrare îl învălui, diminuând măcar una din probleme. În faţă însă, Raegan îşi lega cordonul hainei în jurul taliei şi îşi fixa bareta poşetei pe umăr, ferindu-şi privirea într-un fel care îi dădea de înţeles că nu-i scăpase ceea ce aproape că se întâmplase în lift şi că era la fel de tulburată ca el.
Iritarea pulsa în el. O iritare iraţională, dacă se gândea. La ce naiba se aştepta? Ca ea să vrea să fie sărutată de el? După noaptea trecută, când el o refuzase? Avea tot dreptul să fie confuză din cauza mesajelor amestecate pe

care el i le trimitea, dar, Dumnezeule, el era la fel de tulburat de aceste mesaje!
Ea deschise uşa de la intrare şi ieşi pe trotuar.
- Conduci tu sau vrei să conduc eu?
-Conduc eu. Dodge-ul negru de acolo. Cu corpul încă vibrând din cauza unor lucruri la care nu voia să se gândească acum, Alee scoase cheile din buzunarul hainei, disperat să facă ceva - orice - cu mâinile ca să nu fie tentat să le pună pe ea. Ai adresa?
-Da.
Se îndreptară spre camioneta lui. În vremurile bune, i^ar fi deschis portiera, ar fi ajutat-o să urce, dar acum nu avea încredere în el, aşa că ocoli spre locul şoferului şi o lăsă să se descurce singură.
După ce urcă, ea îşi puse geanta pe podea la picioare, îşi scoase părul de sub gulerul hainei, apoi îi spuse adresa.
-Am sunat înainte. Soţia era acasă. Nu a părut prea entuziasmată să discute cu noi, dar a zis că ne oferă câteva minute.
Câteva minute. Uau! îşi strica toată ziua pentru câteva minute.
în timp ce căuta adresa pe GPS, încercă să ignore parfumul cunoscut de iasomie al lui Raegan, un parfum care mereu îl excita, dar nu-i ieşi deloc. Reveni în forţă acel impuls de a o atinge din nou, jucându-se cu mintea lui şi încălzindu-i corpul într-un fel pe care nu-l voia.
- Este în estul Portlandului, zise el, încercând să se concentreze la orice altceva în afară de faptul că ea mirosea suficient de bine ca să o mănânce. Probabil o să ne ia vreo douăzeci de minute cu traficul de după-amiază.
- Da, probabil.
Tastă ultimul număr şi porni camioneta. Vocea de navigaţie răsuna în boxe, spunându-i pe unde să o ia.

Raegan rămase tăcută câteva minute când ieşiră din Pearl District şi o luară spre Broadway Bridge. Pe partea de est a râului, ea se foi, iar Alee observă cu coada ochiului că avea umerii încordaţi şi maxilarul încleştat. Asta nu părea a fi confuzie. Părea a fi stres sau furie.

- Deci, zise ea încet, azi-noapte după ce ne-am despărţit, am avut parte de o mică surpriză.

El se uită la ea, nefiind sigur cum să interpreteze asta.

-Ce fel de surpriză?

-O surpriză sub forma unui bilet pe parbrizul meu.

Nu era sigur de ce-i vorbea despre vreun fluturaş idiot. O luă pe l-5 Sud.

- Era scris de mână. Avea doar două rânduri. Expiră. Nici măcar nu sunt sigură că ar trebui să-ţi spun ce scria.

El schimbă banda şi-i aruncă o privire.

- Cum adică nu ştii dacă ar trebui să-mi spui? Atunci de ce deschizi subiectul?

- Pentru că s-ar putea să te sune Jack Bickam în legătură cu asta. I l-am dat de dimineaţă.

Alee simţi furnicături pe coloană.

- Bickam? De ce? Ce scria pe bilet?

Ea îşi făcu buzele pungă şi nu răspunse. Furnicăturile se intensificară. Privind în lateral spre ea, zise:

- Ce scria pe bilet, Raegan?

Ea îşi strânse buzele între dinţi şi se uită înainte la şosea. Din ea radiau stresul şi îngrijorarea, alertându-l instantaneu pe Alee.

- Raegan? Spune-mi ce dracu* scria pe bi...

- îţi spun dacă nu te enervezi, da?

Asta nu-l linişti în vreun fel pe Alee. Tocmai era pe cale să-i explice, când de pe buzele ei ieşi un oftat adânc.

Se uită la el.
- Scria „Mereu ai crezut că ea este în viaţă. Opreşte-te din ce faci sau de data asta moare!” Totul se opri dintr-odată. Maşinile şuierând pe autostradă dispărură. Radioul tăcu. Chiar şi pulsul părea să i se fi oprit în timp ce cuvintele i se învârteau în cap. Apoi îl lovi realitatea, pulsul îi crescu rapid, iar adrenalina se multiplică.
Trecu pe banda de pe margine şi apăsă pe frână.
Raegan se clătină, dar centura de siguranţă o trase înapoi. Puse o mână pe geamul din lateralul ei şi exclamă.
- Oh, Dumnezeule! Alee, ce...
-Unde este? Unde-i biletul?
-Ţi-am spus. La FBI.
-N-aî păstrat o copie? Ştiu că ai păstrat o copie. Arată-mi-o!
- Poate că ar trebui să vorbim despre asta mai târziu, când nu eşti aşa de...
- Raegan, arată-mi biletul ăla blestemat!
Ea închise gura. Se uită câteva secunde la et. Apoi, clătinând dezaprobator din cap, se aplecă după geantă, dar o ţinu centura de siguranţă. Alee apăsă pe butonul centurii ca să-şi poată lua geanta de pe podea. Reveni sunetul pulsului, transformându-se într-un urlet în urechile lui în timp ce ea cotrobăia prin geantă.
„Sau de data asta moare.”
„Saw moare...”
Asta însemna că *putea* să fie în viaţă?
Raegan scoase o bucată de hârtie împăturită în două.
-Asta-i doar o copie. Originalul l-am dus direct la Jack Bickam. A zis că vor controla dacă sunt amprente, îi întinse ezitant hârtia. Am vrut să ţi-o arăt mai întâi ţie, dar m-am gândit că ar fi mai inteligent să o duc la FBI. Dar, Alee - vocea

ei se ridică plină de entuziasm şi speranţă când el desfăcu biletul asta ar putea să fie dovada că Emma încă este în viaţă!
Alee se uită la scrisul de mână din copia xerox. Sângele i se răci rapid, iar mica speranţă în care-şi permisese să creadă căzu liberă precum nişte foarfeci ce tăiau un fir.
- Nu-i o dovadă.
- Ce vrei să spui? Ar putea să fie. Scrie *„sau* moare”. Ar putea să fie cineva care încearcă să ne spună că Emma încă este în viaţă.
- Nu dovedeşte nimic.
împinse hârtia spre ea şi porni iar maşina, privind în oglinda retrovizoare după un moment în trafic ca să poată reveni pe autostradă. O furie nouă fierbea în el. O furie îndreptată spre o singură persoană.
- De ce? zise încet Raegan când erau deja pe drum. De ce nu poţi să crezi nici măcar acum?
Maxilarul lui Alee se încordă aşa de tare, încât durerea ricoşă în pomeţi. Ieşi pe l-84 Est.
- Pentru că aş recunoaşte oriunde mâzgălitura aia. Este scrisul lui John Gilbert. îşi bate joc de tine. Şi de mine.
„Fir-ar al dracului de nenorocit!” Gilbert încă era în puşcărie, dar avea destui amici pungaşi cărora să le ceară să-l urmărească pe Alee.
-Tatăl tău? Nevenindu-i să creadă, Raegan se uită şocată la copia xerox din poală. Eşti sigur?
- Da, sunt sigur. Alee depăşi un autobuz de şcoală ce mergea prea lent. Şi nu-i tatăl meu. Este doar un nenorocit care şi-a tras-o cu femeia care m-a abandonat, îşi bate joc de tine, Raegan. îşi bate joc, pentru că ştie că azi-noapte am fost împreună. Al dracului nenorocit!

Mâna i se încordă pe volan când se gândi la toate modurile în care voia să-l bată pe tatăl său.
Umerii lui Raegan se prăbuşiră şi furia ce fierbea în el se mai diminuă, ştiind că din nou tocmai îi ucisese speranţa.
-îmi pare rău că a făcut asta. încetini camioneta când îşi dădu seama că mergea cu 130 de kilometri la oră într-o zonă cu limită de 90 de kilometri. Trecând cu atenţie pe banda dreaptă, se uită din nou la ea, înmuindu-şi forţat vocea.
- Dar acum este la puşcărie pentru că şi-a încălcat termenii eliberării condiţionate, deci n-ai de ce să-ţi faci griji.
„Deocamdată."
O nouă senzaţie de îngrijorare reverberă pe coloana lui Alee când se concentră din nou la drum. Tatăl lui urma să fie eliberat la sfârşitul săptămânii. Când Alee se dusese să-l vadă pe John Gilbert la puşcărie, acesta menţionase că avea să o caute pe Raegan. La acel moment, lui Alee i se păruse o ameninţare în van, dar dacă pungaşii lui o văzuseră cu Alee şi unul îi lăsase acel bilet, asta însemna că ea putea să nu mai fie în siguranţă după ce Gilbert avea să fie liber.
-Atunci nu înţeleg cum a ajuns pe maşina mea biletul cu caligrafia lui.
-Gilbert este un ratat şi are destui prieteni rataţi care îl vizitează în văgăuna aia. Sunt sigur că l-a fraierit pe vreunul să-ţi lase biletul ăla pe parbriz.
- Dar de unde să ştie că aş fi la acea cafenea în acea seară?
- El n-ar avea cum. Alee ieşi de pe autostradă şi o luă spre est pe Glisan spre cartierul Hazelwood, fiind atent la drum ca ea să nu-şi dea seama cât de mult îl tulburase această veste. Ştie că eu merg acolo. De când a

ieşit din închisoare acum trei ani şi jumătate, a stat cu ochii pe mine. Îşi garantez că biletul ăla îmi era adresat şi ci oricine l-a livrat ne-a văzut împreună şi a hotărât să ţi-l dea ţie în schimb. Cel puţin asta spera el, pentru că alternativa - că Raegan însăşi fusese destinatarul - îi lăsa un gol în stomac.
Raegan rămase tăcută cât el viră, uitându-se la biletul din mâinile ei.
Alee încercă să-şi liniştească nervii zdruncinaţi în timp ce urmă indicaţiile GPS-ului până când se opri în faţa unei cocini pe o stradă dărăpănată. Peluzele de pe stradă erau toate maro, acoperite de mizerie, tomberoane şi chiar bucăţi de maşini. Casa gri din dreapta lui Alee era cea mai urâtă dintre toate, cu vopsea crăpată şi descojită, fără jaluzele şi cu o fereastră acoperită cu bandă adezivă pentru a închide un gol din geam.
- Dumnezeule, ce fericire pe aici! zise Alee, parcând maşina şi oprind motorul.
Raegan ridică privirea la el cu ochi trişti.
- Poate că te înşeli. Poate că acest bilet nu a fost scris de John Gilbert. Poate...
- Nu mă înşel. Ştia ce urmărea ea. Ura faptul că îi spulbera din nou toate speranţele. Dar nu putea să o lase să spere la ceva ce nu avea să se întâmple niciodată.
Nu când ştia că nenorocitul lui de tată revenise la vechile obiceiuri, chinuindu-l - chinuindu-i - în orice fel posibil. Asta nu-i dovada pe care o căutai. Trebuie să renunţi şi să uiţi de ea.
Privirea ei căzu peste hârtie şi, chiar dacă el nu-i putea vedea ochii, îi citi inima frântă după expresie. Îşi dorea mai mult decât orice să o ia în braţe şi să o aline, dar nu putea. Nu putea, pentru că era vina lui că ea suferea acum. Trecutul îl ajunsese din urmă şi-i distrugea nu doar viaţa lui, ci şi pe a ei, din nou.

îl copleşi vinovăţia. O vinovăţie familiară ce ameninţa să-l tragă în jos. Deschise portiera înainte să se întâmple asta şi coborî din camionetă.

- Haide! Să terminăm odată cu asta ca să plecăm naibii de aici. Locul ăsta îmi aminteşte prea mult de o copilărie pe care prefer să o uit.

Ea încuviinţă din cap. împături hârtia şi o băgă la loc în poşetă. Dar, când el ocoli capota şi o privi coborând, vinovăţia se adânci.

Pentru că în ochii ei murise ceva. O lumină pe care el nu o văzuse până în acel moment. O lumină care se stinsese din cauza tatălui său. Tatălui său inutil, egoist şi nemernic.

în timp ce se îndreptau spre aleea din faţa casei dărăpănate, jură atunci, chiar acolo că, dacă John Gilbert doar o atingea, avea să-l omoare pe nenorocit o dată pentru totdeauna.

Raegan se gândea doar la John Gilbert în timp ce stătea în faţa uşii stricate a casei dărăpănate şi aştepta ca Alee să bată la uşă.

Nu-l cunoscuse niciodată pe tatăl biologic al lui Alee. Când ei începuseră să iasă împreună şi apoi se căsătoriseră, John Gilbert încă era în închisoare pentru că furnizase droguri unui minor şi pentru că îl folosise pe Alee drept cărăuş pentru a-şi muta proviziile. Raegan ştia că mărturia lui Alee când fusese adolescent ¡1 trimisese pe Cilbert la închisoare şi ştia, din discuţiile cu Alee şi cu Michael McClane, că Gilbert dădea vina pe Alee pentru întemniţarea lui. Dar după ce dispăruse Emma, ea nu fusese niciodată convinsă că John Gilbert era implicat. Alee credea fără dubiu că tatăl lui o luase pentru a se răzbuna pe el, dar nu existase niciodată vreo dovadă. Şi biletul ăsta din poşeta ei, despre care Alee spunea acum că era de la Gilbert, nu dovedea că el era implicat.

Avea nevoie să creadă că Emma încă era în viaţă. Nu putea să creadă alternativa. Pentru că dacă o credea...
Ceva tare şi ascuţit o înjunghie direct în piept şi îşi înghiţi ţipătul tăcut ce se împingea în gâtul ei, clipind pentru a îndepărta înţepătura lacrimilor ameninţătoare din spatele ochilor. Să creadă orice altceva ar fi dus-o direct în întuneric şi nu putea să meargă acolo şi să rămână întreagă la minte.
Emma încă era în viaţă. Undeva. Aşteptând-o. Dacă biletul ăsta era doar încercarea lui John Gilbert de a-şi hărţui fiul, asta nu schimba ceea ce credea ea.
Uşa se deschise şi o femeie slabă, îmbrăcată într-un tricou şi colanţi, cu părul negru strâns într-o coadă, îi privi speculativ.
-Da?
Raegan îşi alungă emoţiile, intrând în pielea de reporter şi scoţând legitimaţia de televiziune.
- Doamna Willig? Sunt Raegan Devereaux de la KTVP. Am vorbit mai devreme la telefon.
Barbara Willig părea să aibă în jur de 35 de ani, dar Raegan bănuia că era un pic mai tânără, îmbătrânită de stres şi de circumstanţe. Mîji ochii căprui la Raegan.
-Nu semeni cu fata aia blondă de la ştirile de la televizor.
- Nu sunt. Aceea este Allie Ziegler. Dar îi ţin locul la pupitru din când în când. El este colegul meu, Alee
McClane. Putem intra câteva minute pentru a discuta despre fiul dumneavoastră?
Fruntea Barbarei Willig se încreţi şi, pentru o clipi, Raegan se temu că femeia se putea răzgândi. Apoi Alee afişă zâmbetul lui de milioane şi se cutremură într-un mod care pentru Raegan era unul foarte calculat.

- Fir-ar, începe să fie frig aici, afară. Se uită la Raegan, apoi iar la Barbara Willig. Cred că Chloe Hampton s-a înşelat la meteo aseară. Mie mi se pare că o să ningă iarăşi. Ce credeţi, doamnă Willig?
Privirea femeii se mută la Alee şi expresia ei se relaxă.
-S-ar putea. Şi sunt domnişoara Willig. Nu doamna. Nu după ce l-am dat afară definitiv pe păduchele ăla. Dar puteţi să-mi spuneţi Bărbie. Deschise uşa mai mult. Intraţi!
Se întoarse, lăsând uşa deschisă şi o luă pe holul lung spre partea din spate a casei cu un pas legănat - Raegan ar fi pariat că acum câteva minute acel pas legănat nu existase. Ridicând din sprâncene într-o expresie care spunea „Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu”, Alee aşteptă ca Raegan să păşească înaintea lui, apoi închise uşa în urma lui. Trebuia să recunoască - avea un fel aparte de a se purta cu femeile. Reuşise să-i bage pe amândoi în casa asta când Bărbie Willig fusese gata să o dea afară pe Raegan doar pentru felul în care arăta. Se întrebă un moment dacă la asta fusese martoră seara trecută - Alee fermecând acea chelneriţă ca să le dea o masă izolată în spatele cafenelei, departe de bar -, nu flirtul deschis pe care crezuse că îl vedea.
Holul întunecat se deschise într-o cameră de zi plină cu mobilier tocit, un televizor ce pâlpâia şi jucării pe masa de cafea şi pe podea. Trei copii mici în chiloţi şi tricouri stăteau pe podea întinşi pe burtă, cu ochii mari şi lipiţi de ecran. Barbara păşi în faţa lor şi închise televizorul. Toţi trei se ridicară, smiorcăindu-se şi plângându-se. Ea le spuse să tacă şi arătă spre uşa din capătul îndepărtat al camerei.

-Mergeţi să vă jucaţi în cealaltă cameră. Eu trebuie să stau de vorbă cu cineva. Puteţi să vă uitaţi la televizor când termin.
Copiii mormăiră, dar ieşiră din cameră. Barbara clătină din cap şi gesticulă spre canapea.
- **Luaţi loc!**
Raegan se aşeză lângă Alee pe canapea, scoţând un mic caiet din geantă.
- Mulţumesc că aţi acceptat să ne vedem, domnişoară Willig. Ştiu că anul trecut, când a dispărut fiul dumneavoastră, aţi vorbit cu poliţia şi câţiva reporteri, dar noi continuăm investigaţia şi voiam să vă punem câteva întrebări.
Barbara se aşeză în fotoliul de lângă Alee, uitându-se cu precauţie la ei.
- încercaţi să-l prindeţi pe tipul care l-a luat pe băiatul meu?
- Verificăm cazuri asemănătoare, să vedem dacă există o legătură, răspunse el. Uneori, astfel de istorii trezesc atenţia telespectatorilor. Nu putem garanta că vom găsi ceva, dar n-are ce să fie rău dacă numele băiatului dumneavoastră apare în presă, corect?
Ea încuviinţă din cap, dar sprâncenele i se ridicară într-o expresie frustrată.
-N-a părut să-i pese nimănui că Billy al meu a dispărut. Oh, au fost reporteri pe aici când s-a întâmplat, dar după câteva zile... nimic. Sunteţi primii care vin să continue investigaţia după ce s-a întâmplat.
Raegan nu era sigură de ce se întâmplase aşa, dar înainte să apuce să întrebe, în spatele ei se auzi un foşnet. Se întoarse şi văzu o fetiţă cu păr negru cârlionţat ieşind din bucătărie, cu ochii în telefonul mobil din mână.

-Ginny, ce faci? Bărbie se ridică din fotoliu şi luă **telefonul** din **mâinile fetei. Ţi-am** zis că a **tTecut timpul.**
Fata nu răspunse. Doar coborî mâinile şi se uită la femeie.
Barbara flutură o mână spre holul pe unde dispăruseră ceilalţi copii.
- Du-te să-ţi faci temele!
Fata se îmbufnă şi se întoarse, îndreptându-se spre hol pufnind.
Barbara oftă, aşezându-se la loc în fotoliu şi puse telefonul fetei pe masa de lângă ea.
- Fata crede că sunt vrăjitoarea cea rea, când tot ce încerc este să o fac mai deşteaptă ca mine.
-Toţi sunt copiii dumneavoastră? întrebă Raegan.
Ea clătină din cap.
- Doar Ginny. Ceilalţi trei sunt copii de care am grijă în timpul zilei. Nu-i la fel de bine ca o slujbă de reporter, să zicem, dar pot să muncesc de acasă.
- Da, este un beneficiu bun, zise Raegan.
Bărbie se întinse după cutia cu suc de lângă ea şi o înclină ca să ia o gură.
- Uneori am impresia că a face şcoală de acasă cu copilul ăsta a fost o idee proastă. Nu apreciază deloc. Se uită la Alee şi la Raegan cu o încruntătură. O scuzaţi pentru neobrăzarea ei. Acum este supărată pe mine pentru că nu o las să dea fuga la şcoala primară ca să se joace cu copiii mai mari din cartier.
-Nu vă plac copiii aceia mai mari? o întrebă Raegan.
- Oh, copiii sunt în regulă. Pe Ginny nu o vreau lângă şcoală. Acolo a fost răpit Billy al meu.
Raegan simţi că femeia nu-şi lăsa prea des nesupravegheată fata şi-i fu milă de copilă. Dar putea să o acuze pe Barbara Willig? Dacă ar fi

avut alţi copii, probabil Raegan s-ar fi purtat la fel după dispariţia Emmei.
-Fiul dumneavoastră a dispărut la şcoala primară? o întrebă Alee.
Barbara încuviinţă din cap.
-Anul trecut. Atunci nu aveam grijă de copii. Eram... Se încruntă. Ei bine, eram dansatoare. Erau bani frumoşi, dar omul meu. Bob, nu mai voia să dansez. Obişnuia să fie teribil de gelos. Aşa că am renunţat şi mi-am luat o slujbă - casieră la Save and Go. Când dansam, lucram noaptea şi ziua aveam grijă de copii, dar la noua slujbă lucram ziua, aşa că Bob trebuia să aibă grijă de ei în weekendul când era acasă. Era într-o sâmbătă. Bob lucra la camioneta lui pe alee. Bănuiesc că Billy îl tot bătea la cap să se ducă la locul de joacă. Billy era un băieţel dulce, dar plin de energie. Clătină din cap. Alerga în cerc în jurul tău până ce ajungeai să te întrebi ce dracu' se întâmplă. Obişnuia să se urce pe picioarele mele şi zicea: „Hai să mergem! Hai să mergem!" Şi nu renunţa până ce nu-l duceam afară.
în ochii căprui lipsiţi de strălucire ai Barbarei apăru o expresie îndepărtată şi, pentru un moment, Raegan îşi imagină cum trebuie să fi arătat înainte de răpirea lui Billy - tânără, plină de viaţă, cu o lumină în ochi pe care acum nu o mai avea. Raegan ştia cum putea stresul să îmbătrânească o persoană. Bănuia că Barbara Willig îmbătrânise zece ani în doar câteva luni.
Barbara alungă acea expresie şi se încrunta.
- Bătrânul Bob n-a vrut să-l ducă pe Billy până la şcoală, aşa că i-a zis lui Ginny să o facă. Ea l-a dus pe Billy la locul de joacă şi l-a lăsat să se urce peste tot pe acolo, în ziua aia erau o grămadă de copii, iar Billy a alergat peste tot. La un moment dat... Se opri, şi acea expresie îndepărtată reveni brusc. L-a pierdut din ochi. Şi apoi... puf! A dispărut.

Raegan îşi îndreptă privirea spre Alee şi se întrebă la ce se gândea el, ce-şi amintea. Ochii lui erau fixaţi pe Barbara Willig, dar nici un muşchi nu i se mişcă. Chipul lui era mai rece ca piatra şi mai ilizibil decât îl văzuse ea vreodată.
- Ce s-a întâmplat atunci.' întrebă delicat Raegan.
-Atunci? Vocea Barbarei deveni dură. Apoi m-au
sunat să-mi spună că Billy a dispărut. Am venit direct acasă. Bob era plin de nervi, urlând la Ginny, dar nu era vina ei. Ea avea doar şase ani. N-ar fi trebuit niciodată să o trimită singură cu Billy la locul ăla de joacă. Am sunat la poliţie. Au venit şi s-au uitat, dar n-au făcut prea multe. După ce au aflat că obişnuiam să dansez, s-au gândit că ar fi putut fi un client sau un obsedat. Dar apoi au aflat despre fosta iubită a lui Bob, care ne făcea necazuri. Vandaliza casa, ne strica maşinile şt chestii de genul ăsta. Au hotărât că probabil ea l-a Luat pe Billy ca să se răzbune, dar nimeni n-a putut să dovedească asta.
- Bob ce credea? întrebă Alee.
- Oh, şi Bob credea că ea a făcut-o. Sa dus ca nebunul peste ea, încercând să o facă să recunoască. Dar ea n-a recunoscut niciodată. Din camera cealaltă se auzi un scheunat, apoi câteva secunde mai târziu un mic chihuahua cu o zgardă sclipitoare roz intră în cameră, lătră la Raegan şi la Alee ca un nebun, apoi sări în poala Barbarei Willig, dând din coadă cu un scheunat entuziasmat.
Barbara Willig se încruntă, dar începu să mângâie imediat câinele care îi cerea atenţia.
-Âsta-i câinele lui Ginny. Ginny! strigă ea.
Undeva în casă se deschise o uşă.
-Ce e? strigă fata.
- Vino să o iei pe Daisy!

Ginny intră grăbită în cameră şi luă câinele din poala mamei.
- Oamenii ăia răi te-au speriat? gânguri ea, arătând emoţie pentru prima dată. Ginny a ta este aici, puiule.
Câinele o linse pe nas şi pe buze. Ginny râse şi-l ţinu ca pe o păpuşă.
Barbara oftă când fata ieşi cu câinele, privindu-i cum dispar pe hol.
- Doar de câinele acela îi pasă. De când a dispărut fratele ei... Vocea i se frânse şi tuşi, încercând să ascundă asta. Mă rog, nu a mai fost la fel de atunci.
Raegan putea doar să-şi imagineze cum putea marca un copil ceva de genul ăsta.
- Este bine că are câinele.
- Da, uneori. Barbara mai luă o gură de suc. Şi alteori îmi fac griji că e prea ataşată de acel câine. Îl foloseşte ca pe un scut, concentrându-şi toate emoţiile pe acel câine şi blocându**'i** pe toţi ceilalţi. Dacă Daisy ar păţi ceva, nu ştiu ce ar face Ginny.
Raegan se uită la Alee, care nu vorbise în ultimele minute. O privea pe Barbara Willig, dar ceva din felul în care stătea fără vreo expresie îi spuse lui Raegan că era pierdut în propriile gânduri şi amintiri.
Se gândea la alcoolul pe care îl folosise ca pe un scut? La modul în care el o blocase pe ea când tot ceea ce-şi dorise fusese să-l ajute?
Raegan nu ştia şi o durea prea tare să se întrebe, aşa că privi în jos la notiţele ei şi se concentra din nou.
- Deci aţi spus că acum aţi divorţat, domnişoară Willig. Ştiţi unde l-am putea găsi pe domnul Willig ca să-i punem câteva întrebări despre ce a văzut în acea zi?
- Sigur că ştiu. Este la ICCR.

- Institutul de Corecţie Columbia River? zise Alee, alăturându-se într-un final discuţiei. Barbara încuviinţă din cap.
- A luat-o razna după ce a dispărut Billy. Mereu a fost temperamental, dar şi-a pierdut cu totul cumpătul când nu l-am putut găsi pe Billy. Ne certam tot timpul. Apoi a fost arestat pentru că a ameninţat-o pe fosta lui iubită. După aceea nu m-am mai putut uita la el. A fost vina lui că Billy a dispărut. Vina lui că Ginny s-a schimbat. Vina lui pentru că nu a supravegheat copiii cum ar fi trebuit să o facă atunci când eu trebuia să muncesc.
Am divorţat de el când a fost trimis la puşcărie şi nu-mi pare rău.
Umerii lui Alee se tensionară. Raegan îl văzu cu coada ochiului. Privirea ei coborî de la braţele la mâinile încordate din faţa lui, cu încheieturile albindu-se.
Simţi furnicături pe spate pentru că ştia la ce se gândea el. Povestea Barbarei Willig îl afectase prea mult.
-Ne pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră, domnişoară Willig. Raegan se ridică în picioare. Ştiu că sunteţi ocupată, aşa că nu vrem să vă mai luăm din timp.
Surprinsă, se ridică şi Barbara, cu sprâncenele unite.
- Asta-i tot?
- Da, răspunse Raegan, privindu-l atentă pe Alee când el se ridică. Maxilarul lui era mai încordat decât îl văzuse vreodată şi ceva întunecat pândea în privirea lui. Cred că asta-i tot ce ne trebuie.
-Vedeţi ceva asemănări între dispariţia fiului meu şi celelalte cazuri pe care le cercetaţi? întrebă Barbara cu ochii mari.
Raegan nu voia să-i dea speranţe femeii. Singurul lucru care ieşea în evidenţă era că

această familie fusese săracă şi needucată şi bănuia că persoana care îl răpise pe Billy ştiuse şi folosise acest lucru în avantajul său.

- Nu sunt sigură.

Raegan înaintă spre uşă, dar Barbara Willig o opri cu o mână pe braţ.

- Dacă vă daţi seama cine l-a luat pe Billy al meu, aş aprecia dacă aţi veni să-mi spuneţi. Persoana aia nu mi-a luat doar băiatul, mi-a distrus toată familia. Trebuie să plătească pentru asta.

Raegan încuviinţă din cap şi strânse mâna femeii.

- Vom veni.

Afară, Raegan inspiră adânc, dar asta nu-i uşură greutatea din stomac. Alee nu-i vorbi, doar se duse la camionetă, deschise portiera pasagerului, apoi ocoli spre locul şoferului în timp ce ea se urcă. Din interiorul casei Willig răsună un lătrat slab, dar Raegan nu se întoarse să se uite. Pentru că singurul lucru la care se putea concentra era bărbatul care stătea lângă ea. Cel care căra cu el un camion plin de vinovăţie pentru ceva ce nu era vina lui.

Alee porni maşina şi ieşi din curbă. Raegan aşteptă până când ieşiră din cartier înainte de a se uita la el şi a-i spune:

- Eşti bine?

- Eu? Da, sunt bine.

Ea se încruntă pentru că ştia că el nu era bine. Din nou nu-i era bine. Doar că nu ştia ce să facă sau dacă putea să facă totuşi ceva ca să-l ajute. Şi durea mai mult decât orice, pentru că doar asta-şi dorise să facă. Să-I ajute pe bărbatul pe care îl iubea.

capitolul 9

Alee îşi flexă şi îşi strânse mâna pe volan. Ştia că, dacă nu se concentra asupra respiraţiei şi a recăpătării controlului, putea să-$i piardă uşor

cumpătul. Oricât de mult încerca sâ nu o facă, nu se putea gândi decât la ce spusese Barbara Willig.
„Nu mi-au luat doar băiatul, mi-au distrus toată familia. Trebuie să plătească pentru asta.”
Ea nu ştia cine-i luase copilul, dar Alee ştia cine-l luase pe al lui. Şi acea persoană se afla în curtea unei închisori chiar în acel minut, la doar o oră distanţă, plănuind toate căile prin care să-şi bată joc de Raegan.
Ei bine, Alee nu avea să-i permită.
- Ştii că situaţia acelei femei este complet diferită de a noastră, da? zise încet Raegan când ajunseră pe autostradă.
Alee pufni. Sigur că ştia la ce se gândea el pentru că îl cunoştea mai bine decât îl cunoscuse altcineva vreodată.
-Nu, nu este. Singura diferenţă între noi şi ea este că ea nu are educaţie şi nici bani.
- Nu-i adevărat. Soţul acelei femei avea clar probleme înainte să dispară copilul lor. Şi ea la fel.
- Cu toţii avem probleme.
-Alee! Se uită la el cu ochii ei veni trişti. Nu-i la fel. Nu suntem la fel. Eu n-am dat niciodată vina pe tine.
De data asta durerea fu aşa de tăioasă, încât abia reuşi să nu tragă de volan spre separator şi apoi în traficul de pe sensul opus pentru a-şi curma suferinţa.
- Şi exact asta-i problema ta.
-Nu, este...
El deschise radioul şi ridică volumul pentru a acoperi vocea ei, pentru ca el să nu fie nevoit să vorbească. Un analist sportiv trecea peste statistica meciului celor de la Blazets din seara trecută, dar abia auzea ce spunea omul. Nu se putea gândi decât la tatăl său. La biletul pe care Gilbert aranjase sâ-i fie lăsat lui Raegan şi

la cât de satisfăcător ar fi fost să intre în institutul corecţional şi să-i dea un pumn în faţă nenorocitului.
Cobori volumul radioului când se opri în faţa clădirii lui Raegan. Pe chipul ei se citea îngrijorarea, o îngrijorare pe care el o văzu cu coada ochiului, dar nu voia să o recunoască.
- De ce nu urci un pic? zise ea. Ca să putem vorbi.
- Nu, am treabă.
-Alee...
- N-avem ce să discutăm, Raegan.
Umerii ei se lăsară şi mai mult şi, ştiind că era un mitocan, inspiră ca să se liniştească şi încercă să se calmeze. Câteva minute. De dragul ei.
- Dă-mi de veste când stabileşti următorul interviu. Vin cu tine. Dar astăzi - se uită afară prin parbriz - am nevoie să fiu singur.
-O să fii bine?
Probabil că nu. Dar trecuse prin lucruri mai rele ca ăsta.
-O să fiu bine.
Ea se uită la el. îşi muşcă buza de parcă nu ştia dacă să-l creadă sau nu. Apoi deschise în sfârşit portiera.
- Bine. îţi trimit un mesaj mai târziu.
Minunat! Genial! Avea să-l verifice de parcă avea cinci ani.
Ea coborî şi închise portiera, dar nu se îndreptă spre clădire. Şi pentru că nu mai putea să facă faţă acelei expresii îngrijorate şi triste de pe faţa ei încă un minut, el plecă şi merse pe străzi înapoi spre autostradă.
Nu respiră mai uşor până ce nu ajunse la jumătatea drumului spre Salem. Să îndrepte lucrurile. Despre asta era vorba, nu? Şi cea mai bună cale pentru a îndrepta lucrurile cu

Raegan era să se asigure că tatăl lui rămânea departe de ea pentru totdeauna.
Acesta, mai presus de orice, era lucrul pe care îl putea controla în acest coşmar în care se transformase viaţa lui.
Raegan rămase pe trotuar mult timp după ce camioneta lui Alee dispăruse, îngrijorarea şi teama ames- tecându-se în interiorul ei. Mai mult decât orice îşi dorea să-l ajute, dar el nu o lăsa. O îndepărta, aşa cum făcuse în urmă cu trei ani. Şi nu putea să facă nimic să-l oprească.
Urcă înapoi în apartamentul ei, aruncă geanta şi haina pe canapea şi încercă să-l sune pe Jack Bickam. Acesta nu-i răspunse, aşa că îi lăsă un mesaj, explicându-i ce spusese Alee despre bilet şi-l rugă să compare caligrafia cu a lui John Gilbert. în următoarea oră transcrise notele întâlnirii lor cu Barbara Willig, apoi sună la Institutul de Corecţie Columbia River şi încercă să programeze o oră pentru a discuta cu Bob Willig, doar că descoperi că omul era la carceră pentru că atacase alt deţinut. Abia peste cel puţin o săptămână putea primi vizitatori.
Lumina din apartamentul ei se diminuă pe măsură ce se lăsă seara. Nemaiputând să stea, se ridică de la lapto- pul de pe masa din living şi se duse în bucătărie pentru a lua un Perrier din frigider.
Sticla sâsâi când o deschise, dar când luă o gură, apa minerală nu-i calmă nervii. îşi trecu privirea prin apartament şi îşi aminti cât de tensionat fusese Alee mai devteme în timpul zilei.
Rememorase momentele trăite acolo? Ea se gândise să se mute de câteva ori după ce plecase el, dar niciodată nu reuşise să plece.

Păstrase apartamentul în mare parte la fel cu un scop, ca atunci când Emma avea să se întoarcă în sfârşit acasă, fiica ei să fie într-un mediu familiar. Dar îşi dădu seama că asta putea tulbura un om. Ştia că era o parte din motivul pentru care Alee fusese aşa de întors pe dos chiar înainte să o viziteze pe doamna Willig. Mai ales un bărbat care se simţea aşa de vinovat cum se simţea Alee. Dar el nu putea să vadă că ăsta era singurul loc în care ea putea să existe? Nu putea, măcar o dată, să se gândească la altcineva în afară de el însuşi? Nu era singurul care suferise în ultimii ani, fir-ar să fie!

Pentru o fracţiune de secundă se întrebă ce ar fi făcut dacă Emma n-ar fi revenit niciodată acasă. Se întrebă ce ar fi făcut dacă poliţia ar fi venit vreodată la uşa ei să-i spună că găsiseră cadav...

Nu. Nu se îndrepta în direcţia asta. Nu putea. Puse dopul sticlei, o aşeză pe blat şi se îndreptă spre haină. Trebuia să iasă din acest apartament, să-şi abată gândurile pentru câteva ore. Când stomacul îi ghiorţăi, îşi aminti că abia mâncase în acea zi şi hotărî să ia cina în oraş. După ce-şi băgă telefonul şi cârdul de credit în buzunarul interior al hainei, îşi luă cheile şi se îndreptă spre uşă, ignorând modul în care îi tremurau degetele şi felul cum îi bătea inima în piept.

Temperatura crescuse suficient ca zăpada să se topească şi o burniţă rece o obligă să-şi pună gluga în timp ce mergea pe trotuar. Dar aşa erau iernile în Oregon. Reci într-un minut, umede şi mohorâte în următorul. Cum abia trecuse de ora 17.00, trotuarele erau pline de oameni care voiau să ajungă acasă. Raegan ocoli un cuplu tânăr care se ţinea de mână şi îşi spuse că avea să se simtă mai bine după ce

avea să bea ceva şi să mănânce. Şi Alee avea să fie bine. Era adult, până la urmă. Lua propriile decizii. Trebuia să înceteze să-şi facă griji când el clar nu dorea asta.
Deschise uşa barului aflat trei străzi mai încolo şi îşi scutură apa de pe glugă când intră. Barul irlandez se deschisese în urmă cu câteva luni. Trecea pe lângă el în fiecare zi spre muncă, dar încă **nu** intrase. **În** seara asta părea să fie momentul potrivit. Trecând pe lângă mese, găsi un loc la bar şi îşi dădu haina jos pentru a o pune pe spătarul scaunului.
-Ce pot să-ţi aduc? o întrebă barmaniţa, o brunetă atrăgătoare de vreo 20 de ani, cu părul lung strâns într-o coadă dezordonată.
Raegan se uită la sticlele de pe rafturile din spatele ei, apoi se hotărî, în sfârşit, să ia un Guinness.
- O să iau un dirty apple.
-Am înţeles. Vrei un meniu?
-Sigur.
Barmaniţa se duse să-i umple halba cu Guinness şi cidru, apoi îi aşeză băutura în faţă.
- Fă-mi un semn când te hotărăşti ce vrei să mănânci.
-Mulţumesc.
Ridicând băutura, Raegan luă o gură şi închise ochii în timp ce gusturile amar şi dulce îi trecură pe limbă. Spre deosebire de Alee, ei nu-i plăcuse niciodată tăria, dar putea să înţeleagă cum devenea o persoană dependentă de asta. Avea efect calmant chiar şi o singură înghiţitură şi te putea ajuta să evadezi din iadul realităţii tale dacă continuai să bei.
Raegan deschise ochii şi se uită la zidul cu sticle aflat vizavi de ea în timp ce se gândea la Alee. De asta se apucase de băut când era copii. Ca să evadeze din coşmarul copilăriei lui. Îi spusese de nenumărate ori că tatăl său biologic fusese un alcoolic, că alcoolul fusese

mereu la dispoziţie în rulota lui. Ea coborî privirea spre pahar, amintindu-şi felul în care Alee rareori băuse când fuseseră împreună şi că, după ce o pierduseră pe Emma, el apelase la sticlă în loc să apeleze la ea. Revenise la ceea ce făcuse ca puşti. Ceea ce era confortabil. Era uşor. Clar nu fusese uşor să se deschidă în faţa ei, să dea piept cu suferinţa realităţii lor,

O străbătu un sentiment nou de apreciere gândin- du-se la ce trăise el în copilărie. Şi când îşi aminti cât de rău stătuseră lucrurile când se separaseră şi cât de des bea el atunci, o străbătu alt val de uimire pentru că el ieşise din acea fundătură.

Puse paharul jos. Scoase telefonul mobil din buzunarul hainei şi se uită la ecran. Voia să-i trimită un mesaj. Voia să se asigure că el era bine, fără să fie insistentă, pentru că ştia că asta doar l-ar fi făcut să o ia în direcţia cealaltă. Strânse din buze când îşi aminti felul în care accelerase în acea zi. Se părea că nici nu trebuia să insiste ca să-l facă să o ia la goană. O 2i proastă făcuse asta fără vreun stimulent din partea ei.

Oftând, ridică din nou băutura şi luă o gură mai lungă. Asta era problema frustrantă a lui Alee McCIane. Era imprevizibil într-un milion de feluri diferite. Când se cunoscuseră, când ieşiseră - chiar şi la începutul căsniciei -, îi plăcuse asta. Acum nu făcea decât să-i răsu- cească inima în noduri, pentru că nu stia cum să ajungă la el.

Un cuplu tânăr se aşează lângă ea la bar, discutând, râzând şi atingându-se cu fiecare ocazie. Ascultă tachi- natul lor câteva minute, dar când bărbatul se aplecă şi o sărută pe femeie, Raegan îşi dădu seama că îi era de

ajuns pentru seara asta. Băutura nu o făcea să se simtă mai bine şi nici foame nu-i mai era. Scoase 10 dolari din buzunar, lăsă bancnota pe tejghea lângă halba pe jumătate goală şi se întinse după haină. Avea să îşi ia un sendviş de la magazinul de după colţ şi să se întoarcă în apartamentul ei. Dacă avea noroc, găsea un film la care să vegeteze pe canapea. Dacă nu avea noroc... Ei bine, atunci avea să fie ca orice altă seară şi urma să stea trează, întrebându-se unde era Alee şi ce făcea.

- Eşti o proastă că încă eşti îndrăgostită de măgar, îşi spuse ea în timp ce-şi îmbrăca haina. Şi era. O mare proastă, pentru că el arătase mai mult decât clar în ultimele zile că nu mai era îndrăgostit de ea.

Nu se deranjă să-şi închidă haina când ieşi din bar. Aerul rece o lovi peste gât şi îi alunecă pe coloană, dar nu-i păsa. îi oferea ceva la care să se concentreze, să uite cât de stupidă era. Trotuarele se eliberaseră şi se lăsase întunericul. Ocoli un vagabond care stătea într-o uşă, dădu colţul şi se îndreptă spre magazin. Ura partea asta de stradă pentru că becul de deasupra se arsese toamna trecută şi primăria încă nu îl înlocuise, dar ajungea mai repede decât dacă o lua pe alt drum.

în spatele ei răsunară paşi şi un fior îi alunecă pe şira spinării. Iuţind pasul, băgă mâna în buzunar şi o strânse în jurul brelocului de chei, în caz de nevoie, dorindu-şi doar să-şi ia cina şi să ajungă acasă ca să poată uita de ziua asta mizerabilă. Chiar când ajunse la marginea aleii, ceva o lovi din spate, făcând-o să se poticnească. Scânci, iar cheile şi telefonul mobil zburară. înainte să apuce **să** strige, i se puse o **mână** peste gură şi fu trasă în lateral în întuneric.

Se luptă cu braţul din talie şi cu mâna de pe gură. încercă să ţipe, dar nu reuşi decât să scoată un sunet înfundat în timp ce era trasă tot mai mult pe alee. Nările i se umplură cu miros de mizerie şi fum de ţigară. Persoana care o apucase o trase după un tomberon şi o aruncă în lateral.
Corpul ei se lovi de zidul de ciment al clădirii, trosnind, şi durerea i se împrăştie în tot obrazul când ricoşă din perete şi căzu la pământ. Gemând, încercă să se ridice, dar ceva tare - un genunchi, îşi dădu seama - o apăsa pe coloană, ţintuind-o la pământ.
- Nu prea asculţi, nu-i aşa, prezentatoareo? Raegan fu cuprinsă de teamă şi îi îngheţă sângele
când îşi dădu seama că era captivă. Deschise gura ca să ţipe după ajutor, dar presiunea din spatele ei se intensifică, durerea învolburându-se în toată partea de jos.
-Acum o să asculţi, târfo! încetează să mai cauţi lucruri care doar vor omorî oameni!
Lacrimile îi ardeau ochii. Raegan încercă să întoarcă puţin capul pe asfalt pentru a-şi vedea atacatorul, dar el o apăsă pe cap într-o parte, ţinând-o nemişcată.
-Aşa de frumuşică, zise el pe o voce aproape cântată, cu degetele în părul ei. Da, o să asculţi de data asta, nu-i aşa? Coborî un deget pe obrazul ei, iar ea simţi un nou fior de groază direct pe coloană. Pentru că, dacă nu o faci, îţi promit că asta-i doar o fărâmă din ce pot să fac.
Alee se opri la poarta de verificare a Institutului de Corecţie Santiam şi coborî geamul. Ploaia îi intră în maşină în timp ce gardianul ieşi din clădirea mică ţinând în mână o mapă.
- Orele de vizită aproape că s-au terminat, domnule.

- Ştiu, zise Alee. Voi sta doar câteva minute.
Gardianul se încruntă şi se uită la mapa lui.
- Numele deţinutului.
-John Gilbert.
Gardianul scană hârtia, trecu la pagina următoare, apoi la următoarea. Ploaia cădea în maşina lui Alee în timp ce aştepta, făcându-l să simtă frigul pe piele, dar fără a-i răci sângele.
- Nu-i văd numele pe listă. Staţi un pic!
Gardianul intră în clădirea mică şi ridică un telefon.
Alee privi prin geam cum bărbatul sună la institut, simţind furnicături rău prevestitoare pe coloană.
Gardianul închise şi reveni la geamul lui Alee.
-John Gilbert a fost eliberat ierklimineaţă.
tn stomacul lui Alee se agită un amestec de neîncredere şi **gToază.**
- N-ar fi trebuit să iasă până la sfârşitul săptămânii.
Gardianul ridică din umeri.
- Se pare că i-au dat drumul mai devreme.
Groaza se transformă în teamă, apoi în oroare.
Alee băgă maşina în marşarier, întoarse şi apăsă pedala pe aleea cu pietriş.
Pentru că în minte avea un singur gând.
Biletul de ieri de pe maşina lui Raegan nu venise de la nici unul dintre amicii lui Gilbert.
Venise de la însuşi Gilbert. tl urmărise în acea cafenea, îl văzuse împreună cu Raegan şi îşi schimbase planurile - să meargă după ea, nu după el aşa cum îi promisese lui Alee că urma să facă atunci când se văzuseră. Şi dacă după aceea o urmărise pe Raegan până acasă. Putea să o supravegheze chiar acum. Sau putea să fie ascuns în faţa uşii ei. Putea să aştepte momentul perfect ca să atace.
Alee ştia că idiotul avea să o facă. în clipa în care el avea să plece, iar ea urma să fie singură. Exact aşa cum era acum.

Pe Raegan o durea fiecare centimetru din corp când coborî din Civicul Annei Chapman şi se uită în spate prin geam la fata de 23 de ani care era stagiară la KTVP în ultimele două luni.
-Mulţumesc că ai venit să mă iei de la secţia de poliţie şi că m-ai adus acasă. Îmi pare rău că te-am deranjat după orele de muncă.
Anna înclină capul de pe locul şoferului.
- Nu-i nici un deranj, Raegan. îmi pare rău că ai fost jefuită. Eu mereu am crezut că Portland este siguT. Clar nu-i spun mamei mele despre asta. Ar **vTea** să mă mut imediat înapoi acasă în Klamath Falls.
Raegan încercă să zâmbească, dar o durea prea tare obrazul după ce fusese împinsă în asfalt ca să poată scoate mai mult decât o încruntătură.
-Apreciez oricum. L-aş fi sunat pe Jeremy, dar...
- Da, am auzit că v-aţi despărţit. Anna îşi încreţi nasul. Nici eu nu l-aş fi sunat. Eşti sigură că o să fii bine.'
- Da, voi fi bine. Am doar câteva cucuie şi vânătăi. N-am răni grave. Mersi din nou, Anna.
-Noapte bună, Raegan.
Raegan se mişcă mai lent decât ar fi vrut spre uşile duble de la intrarea în clădire. Spatele o ardea şi ştia că până a doua zi avea să-i apară o vânătaie destul de mare în mijlocul coloanei, dar era bucuroasă că oricine o atacase îi dăduse drumul şi fugise fără să o rănească în alte căi de neconceput.
După ce se ridicase de la pământ şi îşi dăduse seama că era singură, îşi găsise cheile şi telefonul mobil. Cheile rămăseseră intacte. Mobilul se spărsese. Nu voia decât să şchiopăteze până acasă, dar ştiuse că trebuia să raporteze atacul, aşa că se dusese la secţia de poliţie unde completase un raport, apoi îl sunase pe Jack Bickam şi-i transmisese mesajul criptic al atacatorului.

Alee era convins că John Gilbert lăsase acel mesaj pe maşina ei seara trecută, dar n-avea cum să fie cel care o atacase acum pentru că încă era în închisoare pentru încălcarea restricţiilor eliberării condiţionate. Bickam fusese de acord cu Raegan, dar îi promisese că avea să-l viziteze pe Gilbert la ICS şi să-l chestioneze pentru a afla dacă trimisese pe cineva după ea. Raegan nu credea că Bickam putea să-l învinovăţească pe Gilbert pentru asta. Putea fi atacată de oricine. Putea fi cineva care să o fi văzut la casa Barbarei Willig mai devreme în acea zi. Putea fi cineva care să creadă că ea ancheta o poveste complet diferită la televiziune. Atacatorul ei nu-i menţionase pe Emma şi pe copiii dispăruţi despre care ea şi Alee se interesau acum. De fapt, nu menţionase nimic în afară de a-i spune să înceteze să sape.

Să înceteze să sape? Asta făceau reporterii. Clătinând din cap, tastă codul de intrare şi deschise uşa.

Din fericire, nu era nimeni pe hol şi putu să urce singură cu liftul. Nu avea chef să stea de vorbă acum şi voia doar să ia două aspirine şi să se culce. Clopoţelul răsună şi uşile duble se deschiseră. Privind în jos la cheile din mâna zgâriată, înaintă, apoi se opri când zări o siluetă umbrită la capătul holului din faţa uşii ei.

Frica alungă orice durere şi i se strânse stomacul. Apoi bărbatul se întoarse, iar ea recunoscu părul negru şi statura atletică.

- Ethan? Şchiopătă pe hol spre el. Ce cauţi aici?

-Dumnezeule! Ochii lui Ethan se măriră când ea se apropie. Bănuiesc că a avut toate motivele să fie îngrijorat.

-Cine?

- Alee. M-a sunat din camioneta lui acum treizeci de minute, mi-a cerut să vin şi să văd ce faci. A zis că nu reuşea să dea de tine. El mi-a dat numărul interfonului ca să intru. Tocmai voiam să-ţi las un bilet.

Frustrarea legată de Alee şi incapacitatea ei de a renunţa la ceva la care el evident renunţase cu mult timp în urmă o învinseră. Băgă cheia în broască şi o roti cu o încruntătură

.-Serios? Mi-e greu să cred, ţinând cont de felul în care a fugit de lângă mine mai devreme de parcă aveam păduchi.
Ethan chicoti, urmându în apartament.
-Âsta-i fratele meu. Foarte curtenitor. închise uşa în urma lui. Ce naiba ai păţit?
Raegan lăsă cheile pe masa de la intrare, înaintă pe holul scurt, intrând în camera de zi, şi se prăbuşi pe canapea, simţindu-se mai obosită decât îşi putea aminti că fusese vreodată.
- Cineva a sărit pe mine pe stradă.
-Ai fost jefuită?
- Nu, avertizată. Să încetei să mai anchetez lucruri care nu mă privesc.
Ethan se uită la ea cu mâinile în şolduri.
- Un caz pe care îl anchetezi pentru televiziune?
Ea ridică din umeri.
-Nu sunt sigură. N-a fost specific.
- La dracu'! Ai făcut plângere?
Ea încuviinţă din cap.
- O prietenă de la televiziune m-a luat de la secţia de poliţie şi m-a adus acasă. Arată mai rău decât este, Ethan. Sunt doar vânătăi şi nişte cucuie căpătate când m-am lovit de sol. Nici măcar n-a fost nevoie să mă duc la spital.
El o privi ca şi cum nu era sigur.
-Alee mi-a cerut să văd ce faci pentru că s-a dus să-l vadă pe John Gilbert la ICS în seara asta. Gilbert a fost eliberat ieri-dimineară.
Raegan ridică privirea, făcând ochii mari.
- Eşti sigur?
- Asta mi-a zis.
La naiba! Ar fi putut foarte bine să fi fost Gilbert. Simţi nelinişte în stomac, pentru că ştia că Alee avea să se înfurie teribil când avea să o vadă. Şi pentru că avea să insiste că

Gilbert lăsase biletul pe maşina ei, iar acum îi făcuse asta, când el încă nu avea o dovadă. Închizând ochii, inspiră adânc, dar nu se simţi mai bi ne.

- în seara asta chiar nu vreau să mă gândesc la Alee sau la tatăl lui înstrăinat. Vreau doar să dorm.

Ethan chicoti.

- Parcă ai fi cineva care ştie cât de obsesiv poate să fie fratele meu.

Ea clipi şi îşi frecă fruntea ce pulsa.

- Din păcate, ştiu prea bine asta.

- Da, sunt sigur că ştii. Ethan zâmbi şi scoase telefonul mobil din buzunarul din spate. O să-t sun pe Atee şi o să-i spun că eşti bine şi să nu vină. Vrei să rămân? Pot să dorm pe canapea.

- Nu. Ura când oamenii se agitau pentru ea. Era sigură că era efectul direct al faptului că părinţii ei nu se agitaseră niciodată când venea vorba de ea. O să fiu bine. Sam te aşteaptă acasă.

- Samantha va înţelege.

-Chiar sunt bine. Raegan se ridică în picioare, reprimându-şi un tresărit când simţi durere pe coloană. Siguranţa din această clădire este bună. Chiar dacă persoana care a făcut asta ştie unde locuiesc - şi sunt sigură că nu ştie nu poate intra. Nu-mi fac griji.

- Dacă eşti sigură... Chiar nu-i nici un deranj.

- Sunt sigură. îl conduse la uşă, dar în timp ce se apropiau de intrare, un gând îi trecu prin minte. Apreciez că ai venit să vezi dacă sunt bine. Se opri şi ridică privirea spre el, cumpăni, apoi într-un final hotărî că se putea să nu mai aibă vreodată altă şansă să întrebe. Pot să te întreb ceva înainte să pleci?

-Sigur. Ce te frământă?

Ea îşi muşcă buza. Ethan şi Alee aveau cam aceeaşi înălţime, erau construiţi aproape la fel

şi de la distanţă majoritatea oamenilor credeau că erau fraţi cu adevărat, chiar dacă Ethan era brunet şi Alee, blond. Aveau o legătură frăţească profundă, însă nu era sigură dacă întrebarea ei nu depăşea o limită. Hotărî oricum să încerce.

- Zilele trecute, Alee a zis ceva despre limita de jos. Am crezut că se referea la momentul când ne-am despărţit, dar am o senzaţie ciudată că nu se referea la asta.

Peste chipul lui Ethan trecu o neliniște, spunându-i clar că ştia exact la ce limită de jos se referise Alee.

- Nu a fost când ne-am despărţit, nu-i aşa? întrebă ea.

Ethan se uită câteva secunde la ea, de parcă se gândea
ce să răspundă, apoi zise:

- Nu, a fost după aceea. A rezistat vreo trei luni. Apoi, când a primit documentele de finalizare a divorţului, a luat-o repede în jos. Se pricepea să pretindă că totul era în regulă, dar eu am avut o bănuială că nu era. M-am dus la el să văd.

Ethan ezită, iar Raegan simţi furnicături pe coloană când îşi dădu seama că orice găsise nu fusese ceva bun.

-Şi?

El oftă.

- L-am găsit cu faţa în jos pe masa din bucătărie, cu o sticlă goală de Jack lângă mâna stângă şi un pistol de .45 încărcat lângă mâna dreaptă.

-Oh, Dumnezeule!

Ea ridică o mână la gură ca Ethan să nu vadă că rămăsese cu ea deschisă din cauza şocului.

-Când şi-a revenit la spital, a fost supărat, continuă Ethan. Apoi, după ce i-a trecut beţia, i-a părut rău. A jurat că nu a încercat să se sinucidă, dar părinţii noştri n-au fost convinşi.

L-au internat într-un centru de reabilitare. A fost un program de tratament de nouăzeci de zile. Alee a fost de acord să treacă prin el. Când a ieşit, a promis că nu va mai bea. Din câte ştiu eu, a respectat acea promisiune şi de atunci nu s-a atins de o picătură de alcool.
Prin mintea lui Raegan ricoşară toate lucrurile spuse de Alee în ultimele zile. O durea inima pentru el şi pentru toate lucrurile prin care trecuse. Dar în ea mai creştea ceva, o frustrare, o furie mocnită că el lăsase să se întâmple toate astea în loc să apeleze la ea, aşa cum ar fi vrut ca el să facă, aşa cum îl implorase să facă. Nu-l învinovăţise niciodată pentru ceea ce se întâmplase cu Emma. Făcuse tot ce putuse ca el să se bazeze pe ea, nu pe alcool. Să-i aleagă pe ei în locul sticlei. Dar o dăduse laoparte de parcă nu însemnase nimic pentru el. Şi nu avea să uite niciodată ce-i spusese înainte să iasă din acest apartament ultima dată. Cuvinte care încă o răneau precum un cuţit de fiecare dată când şi le amintea.
„Noi ne-am căsătorit doar pentru că erai însărcinată. Acum, când fata nu mai este, noi nu mai existăm.”
-Oricum, zise Ethan, sunt sigur că nu ţi-a spus niciodată pentru că...
- Pentru că nu-i treaba mea. Maxilarul ei se încleştă. Fix asta ar gândi şi ar spune. Pentru că Alee McClane ia toate deciziile. Ei bine, ştii ceva, Ethan? Eu nu-l mai las să le ia pentru mine.
Un colţ al gurii lui Ethan se ridică şi ochii i se încreţiră la colţuri, cu amuzament.
- Eşti o femeie puternică, Raegan Devereaux, ştii asta?
Nu suficient de puternică, pentru că inima ei proastă

încă suspina după fratele lui. Dar începând din seara asta, avea să schimbe totul.
Se întinse spre clanța ușii și o deschise.
-Mulțumesc din nou că ai venit să vezi ce fac.
Ethan o îmbrățișă.
- Oricând. Sună-mă dacă ai nevoie de mine!
Nu avea să o facă. Amândoi știau asta.
- O voi face.
îi dădu drumul. Zâmbi forțat și se întoarse. Și ajunse să se uite în ochii de un albastru sălbatic ai lui Alee.

capitolul 10

Privirea lui Alee se mută de la fața zgâriată și vânătă a lui Raegan la fratele lui, care stătea lângă ea, cu mâna mult prea strânsă pe brațul ei.
-Ce d racu'?
Ethan îi dădu drumul lui Raegan și se încruntă.
-Nu-ți imagina prostii! Eu am venit aici să văd ce face, cum mi-ai cerut.
Alee intră în apartament, obligându-i să intre înapoi, și trânti ușa în urma lui.
-Am zis să te asiguri că e bine, nu să permiți să se întâmple asta.
- Eu sunt aici, știi, zise Raegan, încrucișându-și brațele la piept.
-Văd. Arăți ca sacul de box al cuiva. Alee se întoarse spre fratele lui. Cum dracu' s-a întâmplat asta?
-Oh, pentru Dumnezeu! Raegan lăsă brațele în jos și se uită spre Ethan. Mă bucur că te-am văzut. Il săge- tă cu privirea pe Alee. Și tu? Ca să știi, sunt un adult care n-are nevoie ca tu să trimiți oameni care să mă verifice de parcă aș avea cinci ani. Știi unde-i ușa, Alee McClane. Folosește-o!
Ea se întoarse spre holul ce ducea spre dormitoare, lăsându-i uimiți la intrare și trântind ușa de la dormitor.

-Ce dracu* a fost asta? întrebă Alee, uitându-se după ea.
- Aia-i o femeie care în sfârşit s-a săturat, zise Ethan.
Când Alee se uită urât la fratele său, Ethan clătină
din cap de parcă era un idiot.
- Vrei un sfat? Când o să intri să vorbeşti cu ea, cum ştiu sigur că o să faci, Iasă atitudinea asta la uşă! A trecut prin iad în noaptea asta.
Prin Alee se învolburară teama şi o nouă explozie de furie, făcând să i se scurgă sângele de pe faţă.
-A fost...
- Este bine. A fost deja la secţia de poliţie ca să depună plângere. N-a fost nevoie să se ducă la spital. Un individ a ciufulit-o un pic, dar atât.
Alee se simţi uşurat, dar inima încă îi alerga nebuneşte şi nu voia decât să verifice chiar el că Raegan avea doar vânătăi şi nimic mai mult.
Trecu pe lângă fratele său.
-Uşurel! Mâna lui Ethan ateriză puternic pe pieptul lui Alee, oprindu-l din a face mai mult de doi paşi. Am zis că e bine. Dacă intri acolo aşa de ambalat, îţi garantez că nu va fi bine. O să fie mai nervoasă decât acum.
Pulsul îi urla în urechi, dar la el ajunse un pic din ce spusese Ethan şi se concentră asupra ochilor verzi ai fratelui său.
-A spus cine a fost.'
-Nu.
Se uită din nou pe hol spre uşa dormitorului ei, lup- tându-se cu furia ce creştea din nou în el.
-Ştim amândoi cine a fost.
- Poate. Dar este o tipă puternică. Mai puternică decât o crezi tu.
Era. Alee ştia asta.
- Fă-mi un favor şi calmează-te înainte de a da buzna acolo!

- Bine.
- Da?

Alee îl săgetă cu privirea pe Ethan.

-Da! împinse mâna lui Ethan, care încă îl apăsa pe piept. Acum lasă-mă naibii în pace!

Ethan îi dădu drumul, dar tot nu se mişcă. Şi trecură câteva secunde de tăcere înainte ca el să spună:

- Este greu când nu are nevoie de tine, nu?

Inima lui Alee se strânse când privi din nou spre hol. Chiar era neplăcut. Mai mult decât avea să ştie vreodată Ethan. De fapt, Raegan nu avusese niciodată nevoie de el. El fusese cel care mereu avusese nevoie de ea. Doar că niciodată nu fusese în stare să-i spună asta. Şi acum era mult prea târziu să încerce măcar. Cheile lui Ethan răsunară în tăcere când le scoase din buzunar.

- Păcat că asta nu-i adevărata problemă dintre voi doi. Când Alee privi spre el, Ethan se îndreptă spre uşa deschisă şi ridică din umeri. Adevărata problemă este că tu n-ai crezut niciodată că o meriţi. Chiar şi înainte să o pierdeţi pe Emma. Tu crezi că eşti ca John Gilbert, dar nu eşti. Şi până când nu renunţi la o astfel de gândire, nimic nu se va schimba pentru tine sau pentru ea.

Ethan închise uşor uşa în urma lui. Paşii lui înfundaţi răsunară pe hol, apoi peste apartament se lăsă tăcerea. Dar acea tăcere fu de scurtă durată, pentru că pulsul lui Alee se iuţi, transformându-se într-un urlet în urechile lui.

Avea dreptate Ethan? El era cel care o împiedica pe Raegan să meargă mai departe? încordarea din piept îi spuse că da. Fusese de acord să o ajute pentru că voia să îndrepte lucrurile şi nu putea să facă asta până când nu-şi mărturisea toate defectele, nu doar faptul că băuse. Pentru că dorinţa de a bea era de fapt

rezultatul a tot ce se întâmplase. Faptul că nu era în stare să renunţe la trecut, că nu era suficient de puternic să-şi înfrunte propria teamă, că nu era în stare să-şi controleze anturajul.
Emoţiile i se loveau prin vintre ca nişte valuri ce se spărgeau de ţărm. Cu picioare deloc sigure, cum ar fi **vTUt** el, merse spre uşa lui Raegan, ridică mâna şi ciocăni. Dinăuntru nu veni nici un răspuns, aşa că se întinse spre clanţă şi o roti.
Dormitorul era gol. Din baia alăturată se auzea apa, semn că ea era la duş. Se gândi la opţiunile pe care le avea - ştia că trebuia să plece, dar fu suficient de inteligent să-şi dea seama că, dacă o făcea, urma să dea bir cu fugiţii şi să nu spună niciodată lucrurile pe care voia să le spună. Ethan avea dreptate. El era cel care îi împiedica pe amândoi să se vindece. Venise momentul să repare lucrurile pentru ea şi el.
Râmase câteva minute în locul unde se afla, privind prin camera pe care cândva o împărţise cu ea. Spaţiul acesta era clar diferit. înlocuise tot mobilierul. în loc de stejarul auriu, dulapul şi noptierele erau din pin vopsit alb. Scăpase de patul imens matrimonial care ocupase mare parte din cameră şi-l înlocuise cu un pat mare din fier forjat cu detalii ondulate ce se arcuiau la tăblia patului. Lenjeria de pat era albă şi pufoasă. Draperiile erau albe. Chiar şi scaunul din colţ era cu dungi albe, singura culoare din toată camera fiind perna albastră de pe scaun.
Prin sufletul lui trecu un val de tristeţe când se lăsă pe marginea patului ei, se aplecă în faţă şi îşi sprijini antebraţele de genunchi. Nu pentru că ea schimbase camera lor - îi plăcea ce făcuse -, ci pentru că o făcuse pentru a-l alunga din spaţiul ei intim. Gândurile i se îndreptară

spre iubitul ei, cel pe care îl cunoscuse la spital. Şi chiar dacă-şi spuse să nu o ia în acea direcţie, nu se putu abţine să nu se întrebe dacă îl adusese aici, dacă el dormise în acest pat, câţi bărbaţi primise în această cameră ca să şteargă toate amintirile căsniciei lor din această cameră.
Duşul se opri, iar el se îndreptă, cu pulsul iarăşi agitat în timp ce se uita spre uşă şi aştepta. O voce slabă din mintea lui îi spunea că era momentul să plece, că ea avea să se supere dacă ieşea şi-l vedea, dar o ignoră pentru că ascultase suficient acea voce. De data asta era hotărât să facă ce era corect, deşi conştiinţa lui urla să nu o facă.
Uşa se deschise şi un val de abur năvăli în cameră chiar înainte să apară Raegan. Un prosop alb şi pufos era înfăşurat în jurul corpului ei ud şi strâns la piept. Ţinea altul în mână, ştergându-şi apa din păr.
Făcu doi paşi în dormitor înainte să-l vadă, se dădu înapoi cu o exclamaţie şi prosopul din mână îi căzu la picioare.
- Dumnezeule, Alee! M-ai speriat îngrozitor.
-îmi pare rău.
El se ridică în picioare, încercând să ignore picăturile de apă de pe umerii ei goi şi felul în care părul ei roşcat ud atârna în valuri pe mijlocul spatelui.
- Ce dracu' faci aici? Strânse prosopul mai bine la sâni şi-l ţinu cu mâna. Credeam că ţi-am spus să pleci.
-Aşa este. Dar mai întâi trebuie să vorbim.
Maxilarul ei se încleştă puternic. Se uită urât la el, dar Alee nu văzu decât zgârieturi şi vânătăi pe partea dreaptă a feţei ei. Şi nu se putea gândi decât la cine-i făcuse asta când el condusese în direcţia opusă.

Ea trecu de el spre dulap şi scoase un tricou şi o pereche de pantaloni din sertar.
- Eu am terminat de vorbit cu tine.
El se întoarse să se uite după ea şi se cutremură când văzu vânătaia de pe omoplatul ei stâng. „Stai calm! Pentru ea. Nu-ţi pierde cumpătul, idiotule!”
- Ethan mi-a spus că ai fost deja la poliţie.
-Da.
Ea aruncă hainele pe pat şi scoase o pereche de chiloţi din sertarul de sus al comodei. Ceva alb şi cu dantelă. El ştia că urma să aibă fantezii tâniu în noapte în următorul an. „Concentrează-te, idiotule!”
îşi mută forţat privirea de la lenjeria dintre degetele ei şi se uită la faţa lui Raegan.
-Spune-mi ce s-a întâmplat!
-Nu.
- De ce nu?
-Pentru că nu ai dreptul să ştii. Nu ai dreptul să întrebi. Cel puţin nu pe mine. Dacă vrei să afli informaţii de la fratele tău, du-te! Sună-l pe Jack Bickam dacă vrei să ştii, dar eu am terminat cu asta. Am terminat cu secretele tale, cu toanele tale şi cu tine spunându-mi ce să fac. Arătă cu lenjeria spre el. Tu eşti cel care a plecat de lângă mine. De lângă noi. A fost o prostie să-ţi cer ajutorul pentru aceste cazuri. Acum ştiu asta. Nu-ţi pasă de ele. Nu-ţi pasă de mine. Nu-ţi pasă de nimic decât să te tăvăleşti în propria mizerie. Aşa că n-ai decât. îşi luă hainele de pe pat, trecu de el şi se întoarse în baie. N-ai decât să te tăvăleşti, dar pe mine nu mă mai băga în asta. Am trăit suficiente porcării în viaţa asta.
El o prinse de braţ ca ea să nu poată închide uşa şi să-i întoarcă spatele.
- Crezi că nu-mi pasă?
Ea mîji ochii - de data asta nu mai aveau verdele delicat pe care şi-l amintea, ci

scăpărau cu o flacără ce era pe cale să se aprindă. Aceeaşi flacără ce se aprinse brusc în el.
- Ştiu că nu-ţi pasă.
-Nu ştii nimic.
-Ştiu totul. Şi datorită ţie ştiu şi că singurul motiv pentru care ne-am căsătorit a fost Em...
Prinzând-o şi de celălalt braţ, o trase spre el şi o sărută ca să tacă. Nu o putea lăsa să o spună. Erau cuvintele pe care le regretase din clipa în care îi ieşiseră pe gură.
Ochii ei se măriră. Hainele-i scăpară şi se împinse cu ambele mâini în pieptul lui, îndepărtându-se de gura lui.
-N-ai nici dreptul să mă săruţi, nesimţitule! Nu mai sunt soţia ta. Ai avut grijă de asta. Şi asta nu-i camera ta, aşa că ieşi naibii din apartam...
El o trase aproape şi o sărută din nou - nu ştia cum altfel să o facă să tacă, ştia că ar fi trebuit să-i dea drumul şi să se îndepărteze, dar voia cu disperare să nu o facă. Pentru că, deşi era furioasă, chiar dacă-l ura şi avea tot dreptul să-l urască de acum pentru totdeauna, el nu simţea la fel. Niciodată nu simţise.
Se împinse puternic în pieptul lui şi se poticni, eliberându-şi braţele din strânsoarea lui.
-Am zis că nu ai dreptul să mă săruţi aşa, ticălosule!
Prosopul se desfăcu şi alunecă de pe corpul ei, expunând acei sâni senzuali pe care îi sărutase, îi linsese şi îi atinsese de aşa de multe ori.
Focul se aprinse mai fierbinte în el, trezindu-i corpul la viaţă într-un fel în care nu mai fusese de ani întregi. Privi cum ea prinse prosopul în talie, îl trase înapoi în sus şi-l strânse mai bine în jurul sânilor, împiedicându-l să vadă superba imagine. Căldura se rostogoli prin stomacul lui şi trecu prin vene când ridică privirea spre chipul ei, concentrându-se la obrajii ei îmbujoraţi, la felul în care pieptul ei urca şi

cobora cu respiraţii precipitate şi la pasiunea ce fierbea în ochii ei.
În loc să se îndepărteze, cum era de aşteptat, ea păşi spre el.
- Eu aleg cine mă sărută.
Pulsul lui crescu iarăşi. Nu se mişcă. Ştia că merita croşeul de dreapta, genunchiul în vintre sau orice altceva era pe cale să-i facă. Ştia că merita ceva mai rău de atât. Degetele ei se prinseră de cămaşa tui. Ridică privirea la el. Dar nu-i vorbi urât, nu încercă să-l rănească. Se ridică în schimb pe vârful degetelor şi îşi lipi gura de a lui.
Pentru o fracţiune de secundă, el nu se mişcă. Nu gândi. Nu putu respira. Şi apoi creierul lui îşi reveni şi îşi dădu seama că *ea* îl *săruta.*
Nevoia corpului depăşi raţiunea. Dorinţa înlocui simţul realităţii. Trecutul, pasiunea şi nevoia îl copleşiră, îi dădură putere, îl împinseră înainte. O cuprinse în braţe şi o trase aproape de el. Şi se deschise pentru sărutul ei, trăgând-o în gura lui înainte ca lumea să intervină şi să o smulgă de lângă el.
Ea gemu, strânse mai tare de cămaşa lui, inspiră adânc pe nas în timp ce limba ei o găsi pe a lui şi o atinse.
Prima atingere de căldură umedă fu electrică. El strânse în pumn prosopul la spatele ei, disperat după mai mult. Întorcând'o de la uşa băii, o lipi de zid. Ea gemu şi-l sărută mai apăsat. Un picior sexy gol se ridică pe şoldul lui. El îl prinse cu mâna în timp ce-şi înclină capul şi o sărută, urcând cu degetele pe partea din spate a coapsei ei. Tremurând pe el, ea gemu din nou şi se balansă spre erecţia lui crescândă până când singurele cuvinte pe care el le mai auzi răsunând în cap fură „mai mult”. Mai mult din ea, mai mult din asta, mai mult din ei. Făcu un pas în spate, trăgând-o cu el, dorind să o simtă sub el, deasupra lui, în jurul

lui. Piciorul ei atinse podeaua. Degetele ei alunecară în părul lui. Trăgând-o spre el, schimbă poziţia sărutului, explorând fiecare centimetru al buzelor, limbii şi dinţilor ei, având nevoie de ea cu o disperare pe care nu o uitase. Se lovi cu spatele picioarelor de saltea. O trase în jos cu el. Ea căzu peste pieptul lui, în timp ce el ricoşă de pe saltea. Ea scoase un geamăt când se ridică în mâini şi întrerupse sărutul. Ochi mari, înceţoşaţi se uitau la el cu un amestec de furie, căldură, nevoie şi pasiune. Aceleaşi emoţii se învârteau în el.
O mie de amintiri cu ei doi împreună îi trecură prin faţa ochilor, făcându-i să zvâcnească inima pe care acum ştia clar că o avea. Dădu laoparte cu blândeţe o şuviţă umedă de pe faţa ei şi se uită la trăsăturile ei frumoase, chiar şi pline de vânătăi, în timp ce se chinuia să găsească cuvintele potrivite pentru a-i spune ce simţea. în timp ce se lupta cu ce se întâmpla între ei. Privirea lui căzu pe buzele ei, şi nevoia de a o gusta din nou, de a se pierde în dulceaţa ei crescu din nou până când doar asta ştiu. îi atinse obrazul învineţit cu dosul degetelor şi ridică gura spre a ei, şoptind:
- Raegs.Privirea ei se ridică spre a lui când el se apropie, apoi ceva se schimbă în irisurile ei verzi ca o pajişte. Privi cum ochii ei deveniră duri, cum buzele i se subţiară, cum îmbujorarea pasiunii se duse din obrajii ei până când aceştia se albiră precum cearşaful de sub el.
Ga se retrase înainte ca el să o poată săruta, se dădu jos de pe el şi îşi trase prosopul înapoi peste sâni. Ridicând o mână, el se întinse să o tragă înapoi, dar ea mormăi.
-Nu.
Mai făcu un pas înapoi, aproape de siguranţa băii.
-Trebuie să pleci, Alee.

El se ridică lent. Îi era greu să gândească. Ştia doar că nu voia să-i dea drumul. Dar tremurul din vocea ei făcu să-i funcţioneze o parte din creier şi îşi dădu seama că ea nu mai vibra de furie şi pasiune, ci de teamă.

- Raegan...

- Nu. Ea reveni în baie, înainte ca el să se ridice complet în picioare. Şi de data asta panica din vocea ei îl opri complet. Vocea i se frânse şi înghiţi repede ca să-şi ascundă emoţia, dar el auzi oricum: Te rog, doar pleacă! Oh, da, încă avea o inimă, pentru că se frânse chiar acolo în faţa ei. Se frânse, pentru că ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o rănească - făcuse asta de nenumărate ori - şi evident că o făcea din nou.

Gâtul i se încordă aşa de tare, încât îi era greu să respire. N-ar fi putut niciodată să se revanşeze pentru cât greşise în trecut. Tot ce trebuia să facă era lucrul corect.

- Nu plec.

Ea ridică privirea spre el. Doar că, atunci când li se întâlniră ochii, de data asta el nu văzu teamă, furie sau pasiune în ochii ei fermecători. Văzu disperare.

- Nu te mai vreau aici. Nu poţi să vezi? Nu vreau sau n-am nevoie...

- Ştiu că tatăl meu ţi-a făcut asta.

Cuvintele ei îl răneau mai mult decât crezuse că se putea, dar rămase ferm. Terminase cu fugitul. Cu ascunsul. Cu ignoratul suferinţei provocate de el. Făcuse toate astea înainte şi doar prelungise nefericirea amândurora.

Era momentul să o înfrunte pe ea, dar şi trecutul. Şi indiferent dacă ea voia sau nu să recunoască, avea nevoie de el acum. Nu avea să plece de lângă ea până când nu ştia că era în siguranţă.

-Nu stai aici singură.

- N-am nevoie de tine să mă protejezi. Nu vreau să mă protejezi. Sunt foarte bine singură.
- Tot rămân. Se întoarse spre uşă, mişcându-se pe picioare mai ferme decât se aşteptase. O să dorm pe canapea. încearcă să dormi. Vorbim mâine-dimineaţă.
închise uşa înainte ca ea să poată protesta. înainte de a putea să se certe din nou cu el şi să-l dea afară. Nu purta decât un prosop. Ştia că nu avea să vină după el. De fapt, bănuia că o şocase şi o tulburase aşa de mult, încât nu avea să iasă din dormitorul ei până la răsărit.
Gândurile îi zumzăiau în timp ce mergea pe hol. Noaptea asta nu mersese deloc cum plănuise. Respirând adânc, încercă să se concentreze la ceva concret, nu la emoţiile care încă se agitau în interiorul lui. Precum cazurile acelor copii dispăruţi. Căutându-şi telefonul, hotărî să-i trimită un mesaj prietenului său Hunt, să afle dacă găsise vreo informaţie despre cei doi copii, dar picioarele i se opriră când se apropie de al doilea dormitor. Camera Emmei.
Toate gândurile legate de acele cazuri îi ieşiră din minte. îl furnică pielea şi degetele îi tresăriră în lateral. O voce slabă îl îndemnă să treacă mai departe, pentru că în noaptea asta nu era momentul să-şi testeze voinţa, dar picioarele nu păreau să-l asculte. îl conduseră peste covor şi, înainte să se poată opri, puse degetele pe mâner, strânse şi roti. Apoi se uită în camera întunecată.
Lumina din hol trecu peste picioarele lui, iar inima îi bătu tare şi repede în timp ce scană biblioteca încă plină cu poveştile preferate ale Emmei, căluţul balansoar pe care se jucase cu orele sub fereastră, coşul din colţ pe care obişnuia să-l tragă în mijlocul camerei, scoţând jucăriile şi intrând în el. Totul era la fel -

animalele de pluş, cărţile, imaginile de pe pereţii mov -, totul cu excepţia patului. Dispăruse pătuţul alb al Emmei, cel pe care el îl asamblase în două zile când Raegan era însărcinată, fiind înlocuit de un pat dublu de copii cu margine albă, acoperit cu o pătură nouă în pătrăţele roz şi verzi.
În acel moment, stând în pragul camerei tăcute a fiicei lui, îşi dădu seama de ce Raegan nu se mutase din acest apartament. Nu pentru că era încăpăţânată sau nu putea să înfrunte realitatea, ci pentru că trebuia să creadă că Emma într-o zi avea să vină acasă. Avea nevoie să creadă asta cum avea nevoie de aer ca să respire. Avea nevoie pentru că doar asta avea ca să poată continua.
Orice mai era întreg în el se frânse chiar în uşa dormitorului întunecat al fiicei lui. Pentru că în acel moment îşi dădu seama că adevărata ameninţare pentru siguranţa lui Raegan nu era tatăl lui, ci el.
Toate astea pentru că era un ticălos laş căruia nu-i păsase decât să se protejeze pe el însuşi.
O jumătate de bere n-ar fi trebuit să o facă să se simtă mahmură şi distrusă, dar aşa se simţea Raegan când se dădu jos din pat târziu în dimineaţa următoare, se opri în uşa băii ei şi îşi apăsă degetele pe fruntea ce-i pulsa.
O durea spatele, palmele erau zgâriate şi umflate şi, deşi vânătaia de pe obrazul drept nu mai era umflată, încă o durea îngrozitor.
Luând paharul de pe blatul din baie, îl umplu cu apă, deschise un sertar şi luă două pastile. Apoi se uită la reflexia ei şi îşi dori să nu o fi făcut. Vânătaia nu era urâtă. O putea acoperi destul de uşor cu machiaj. Dar nu putea ascunde uşor cearcănele negre de sub ochi. Mai ales de Alee.
O cuprinse iritarea, urmată de o do2ă bună de umilire. îi reveni în minte felul în care strigase

la el seara trecută. Şi felul în care ît sărutase. îşi dădu ochii peste cap, ieşi din baie şi scoase o pereche de blugi din sertarul dulapului. De ce naiba îl sărutase?
„Pentru că erai nebună. Pentru că el te-a sărutat primul." Ambele răspunsuri erau corecte, doar că el nu o sărutase pentru că se schimbase ceva între ei. O sărutase - îşi dădu jos colanţii şi îşi trase blugii - pentru că ea avusese pe ea doar un prosop, iar el era bărbat. Pentru că ea ţipa, iar el era gata să facă orice pentru ca ea să tacă. Pentru că era frustrat de faptul că ea nu-i spunea ce i se întâmplase şi voise să-i dea de înţeles asta. Dar astea nu erau motive reale. îşi dădu seama care era adevăratul motiv când îşi închise sutienul, ridică bretelele şi luă din sertar puloverul tricotat maro. Adevăratul motiv pentru care o sărutase, după acel interviu mizerabil din urmă cu o zi, fusese că era furios şi autodistructiv. Şi ce metodă mai bună de a se autodistruge decât să o seduci pe femeia care-ţi amintea de cel mai îngrozitor moment din viaţa ta şi cu care nu voiai de fapt să fii vreodată?
Starea de spirit i se înrăutăţi şi mai mult când reveni în baie, dându-se cu rimei şi balsam de buze, folosind pudră ca să ascundă vânătă ia şi înfoindu-şi părul cu degetele. Nu avea chef să-şi aranjeze părul. Nu avea chef să depună prea mult efort. Ştia că Alee încă era în apartamentul ei pentru că îl auzea mişcându-se prin camera cealaltă, dar nu-şi dorea decât ca el să plece. Nu mai avea nevoie de ajutorul lui - pentru că, de fapt, el nu voia să-l ofere - şi cu cât încetau mai repede amândoi să se prefacă, cu atât avea să fie mai bine.

Ştiind că stătuse în camera ei cât de mult putuse şi că în curând avea să fie ora prânzului dacă nu se mişca, îşi îndreptă umerii, ieşi din baie, apoi traversă dormitorul spre uşă şi o deschise. Se opri însă când simţi mirosul de cârnaţi şi cafea proaspăt făcută plutind prin aer

.Inima i se acceleră când păşi în hol, dădu colţul şi intră în camera de zi. Din bucătărie se auzea sfârâitul. Iar când privi peste spaţiul deschis spre insula din capătul îndepărtat, aproape că se împiedică.
Alee stătea lângă aragaz, gătind. Ceva ce nu făcuse niciodată, nici măcar o dată cât fuseseră căsătoriţi. Privindu-l cum scotea ouăle pe o farfurie, lua pâinea prăjită şi apoi o ungea cu unt, îşi dădu seama că nu o făcea doar ca un tip care încerca să fie amabil. O făcea ca un bărbat care o făcuse de zeci de ori în trecut.
O explozie iraţională de gelozie o lovi cu putere. Pentru cine făcuse el micul dejun în ultimii doi ani? Şi cât de des o făcuse pentru acea persoană dacă ajunsese aşa de priceput?
Probabil o auzi pentru că privi spre ea.
- lată-te! Ţi-am auzit duşul curgând. Astea sunt aproape gata. De ce nu iei nişte cafea?
Ea îşi spuse să nu fie proastă. Nu conta pentru cine gătea el. Nu erau un cuplu şi oricum nu era treaba ei. Dar starea ei de spirit, deja proastă, mai primi o lovitură.
încleştând maxilarul, trecu pe lângă el şi intră în bucătărie, scoase o cană din dulap şi se întinse după cafeti- eră. Apoi privi cu coada ochiului cum el mută o farfurie pe masa de lângă fereastra ce dădea spre oraş şi apoi cum veni să stea lângă ea.
- Ai dormit bine? o întrebă el de parcă nu se petrecuse nimic cu o seară în urmă.
Raegan luă cana şi bău, apoi se întoarse spre masă.
-Nu.
- Păcat! Eu am dormit. îşi turnă mai multă cafea în cană. Am uitat cât de confortabilă este canapeaua aia.

Reveni o amintire. Una în care Alee dormea pe aceeaşi canapea cu Emma bebeluş, sforăind delicat pe pieptul lui.
Inima i se strânse, dar îndepărtă amintirea şi se aşeză, concentrându-se la ouăle şi cămarul gătite de el. Când el se aşeză lângă ea doar cu cafeaua, ea se încruntă.
-Tu nu mănânci.[7]
-Am mâncat deja. Ia înainte să se răcească!
La naiba, prăjise cârnaţi, preferaţii ei! Lui nici măcar nu-i plăceau cârnaţii. Prefera şunca. De ce naiba era aşa de amabil cu ea? Luă o înghiţitură de ouă, mestecând cu reticenţă.
- Deci am stabilit o întâlnire pentru un interviu cu a doua familie în după-amiaza asta. Soţul termină munca în jur de ora 14.00. Au zis că ne putem vedea la 14.30.
Şocul o cuprinse pe Raegan în timp ce ridica o bucată de cârnat cu furculiţa.
- l-ai sunat deja?
- Da. Se ridică de la masă, luă hârtiile pe care ea nu le observase împrăştiate peste toată masa de cafea şi reveni. Azi-noapte m-am uitat prin dosarele astea şi am găsit ceva interesant. Fiecare din familiile acestea din Portland beneficia de servicii sociale pentru mâncare, servicii de bază precum asistenţă medicală, sau făceau parte din programul Sprijin şi Comunicare pentru Familii care oferă cursuri şi resurse părinţilor.
întinse hârtiile ca ea să le poată vedea.
Raegan încă era tulburată de faptul că el avusese iniţiativa de a suna când pricepu cuvintele lui.
-Toate trei? Eşti sigur?
El încuviinţă din cap.
-Am sunat-o pe Barbara Willig în dimineaţa asta. Asistentul social al familiei Willig a fost un bărbat pe nume Conner Murray. Am sunat şi la Departamentul de Servicii Umanitare din

Oregon şi am lăsat un mesaj. Cineva ar trebui să mă sune în legătură cu celelalte două familii.
- Crezi că ar putea să fie acelaşi asistent social?
-Ar fi chiar o coincidenţă, nu crezi?
Raegan privi hârtiile.
- Da, ar fi.
El adună hârtiile înapoi într-un teanc.
-Am primit veşti şi de la Hunt. Fata pe care am vă- zut-o la spital? Este un copil cu autism. Nu vorbeşte. Pare complet normală, dar se ataşează greu. Lipsea de vreo săptămână când a apărut.
-Au fost şi alţi copii autişti?
- Nu din câte am putut să aflu.
Ea coborî privirea spre hârtii.
-Atunci nu văd legătura cu faptul că ea este autistă.
- Urmăreşte-mă un pic! Ne gândim, corect?
El se foi pe scaun şi zâmbi, iar acea curbură a buzelor lui alungă şi ultima urmă de iritare din ea şi o făcu să se concentreze asupra lui. Este ciudat că nu au fost găsite sau raportate la poliţie rămăşiţele nici unui copil. Dacă presupunem că aceste cazuri au legătură între ele şi cineva răpeşte copii mici şi-i omoară, atunci s-ar fi găsit ceva până acum. Hai să recunoaştem! Criminalii fac greşeli, şi unele dintre aceste cazuri sunt vechi de cel puţin zece ani. Criminalii în serie sunt prinşi din cauza greşelilor.
Lui Raegan i se făcu rău de la stomac, dar ascultă ce avea el de zis pentru că ştia că trebuiau să ia în considerare faptul că era vorba de un criminal în serie liber. Ţintele lui, indiferent de motiv, erau doar foarte tinere.
- Bine, continuă!

- Este posibil ca această persoană să ia copii pentru recoltarea organelor.
Se gândise şi ea la asta. Răul de la stomac crescu şi-i tăie apetitul.
-Ar trebui să verificăm grupa de sânge a tuturor acestor copii. Să vedem dacă există asemănări şi acolo. Ar trebui să verificăm listele de transplant pentru copii în nord-vest şi să aflăm ce companii de transplant au fost folosite.
-Sunt de acord. Dar nu sunt convins că aceşti copii sunt omorâţi.
Coborî privirea pentru că nu se aşteptase ca el să spună asta. Mai ales ţinând cont de ceea ce credea el că se întâmplase cu fata lor.
- De ce nu?
El frunzări dosarele.
-Toţi copiii de aici erau sănătoşi, normali şi încă lipsesc. Singurul copil care a apărut este fata autistă găsită în parc singură, la 16 kilometri de casa ei. Nimeni nu ştie cum a ajuns acolo, nici măcar ea.
- Asta nu-i adevărat. Este şi băiatul care a fost găsit pe bancheta din spate a acelei maşini pe autostradă.
- Corect. Un băiat normal, sănătos. într-o maşină cu care s-a fugit. Care a avut probleme cu motorul. Scoase carnetul de notiţe de sub teancul de dosare şi citi ce scrisese acolo. în dimineaţa asta am vorbit cu poliţia. Cureaua de distribuţie a acelei maşini s-a stricat. Nu ar fi plecat nicăieri aşa devreme. A fost găsită aproape de oraş, unde traficul încă este destul de aglomerat. Dacă băiatul dormea pe bancheta din spate şi omul a plecat după ajutor, iar cineva a verificat maşina înainte să apuce să se întoarcă? Sau dacă s-a speriat

când s-a stricat maşina şi pur şi simplu a fugit, lăsând încărcătura în urmă?
Raegan nu era încântată de felul în care Alee folosise cuvântul încărcătură, dar lăsă furculiţa jos, înţelegând ce urmărea el.
-Speculezi că, dacă toţi aceşti copii sunt răpiţi de aceeaşi persoană, atunci băiatul lăsat în maşină a fost un accident, dar fata autistă care a apărut singură în parc nu a fost.
- Da. Cred că a lăsat-o pentru *că* era autistă. Nu o mat voia pentru că era diferită.
Raegan se uită la el, cu inima bătându-i puternic.
-Tu zici că au fost răpiţi copiii din alt motiv decât să-i omoare. Asta este împotriva teoriei tale despre ce s-a întâmplat cu Emma.
- Ştiu. El nu-şi feri privirea când ea menţiona numele Emmei. îi susţinu privirea cu aceeaşi atenţie şi concentrare. Mereu îşi ferea privirea când cineva menţiona numele fiicei lor. Dar copiii sunt mereu răpiţi pentru trafic sexual. O fată autistă căreia nu-i place să fie atinsă n-ar putea fi niciodată antrenată pentru asta.
Puţinul pe care Raegan îl mâncase la micul dejun ameninţa să vină înapoi. Nu voia să se gândească la copii mici de un an şi patru ani răpiţi pentru trafic sexual, întinzându-se după cafea, zise:
- Crezi că e posibil ca acest asistent social să fie implicat în aşa ceva?
- Sper că nu. Luă o gură de cafea şi o privi peste marginea cănii. Mâine cred că ar trebui să încercăm să ne întâlnim cu familia acelei fete autiste.
Raegan încuviinţă din cap, dar mintea îi era asaltată de informaţiile pe care Alee le revizuise în această dimineaţă.
Alee scrise câteva idei pe carnetul lui.

- O să verific **gTUpete** de sânge şi o să încerc să fac rost de nişte liste de transplant.
Asta-i o idee bună. Pixul se opri pe carnet. Mai este un lucru despre care trebuie să vorbim.
Stomacul lui Raegan tresări la expresia de îngrijorare de pe chipul lui şi reveniră emoţiile, pentru că ştia că el avea să aducă în discuţie acel sărut.
Alee se sprijini de scaunul lui.
-înainte să ajungi la spital acum câteva zile, Bickam mi-a spus că FBl-ul a primit un pont despre locul unde putea fi găsită acea fată şi că pontul a venit de la Institutul de Corecţie Santiam. Am avut o bănuială că John Gilbert a fost cel care a sunat, aşa că, după ce am plecat de la spital, m-am dus să-l văd.
Şocul se răspândi prin Raegan din nou când se uită la el, doar că acest şoc era mai puternic decât cel resimţit înainte. în tot timpul cât ea şi Alee fuseseră împreună, el se dusese să-şi vadă tatăl biologic o singură dată, şi anume chiar după ce dispăruse Emma.
-Te-ai dus să-l vezi?
- Am vrut doar să ştiu dacă era implicat.
-Şi.'
- Nu a recunoscut. Nu există nici o dovadă că el a sunat. Nu a menţionat parcul în care a fost găsită fata, dar a numit unul din zonă. Pentru mine asta-i mai mult decât o coincidenţă, chiar dacă Bickam pare să creadă că Gilbert s-ar putea să fi auzit povestea la ştiri şi doar şi-a bătut joc de mine. Ştim cu toţii că îi place să facă asta.
Da, Raegan ştia asta. în săptămânile de după dispariţia Emmei, John Gilbert îl tachinase pe Alee prin telefon şi e-mail. Poliţiştii nu putuseră niciodată dovedi că Gilbert fusese implicat în dispariţia Emmei, dar Alee mereu crezuse ce era mai rău.

-Oricum, conversaţia dintre noi nu a decurs bine, după cum îţi poţi imagina. Iar când te-a menţionat, s-ar putea ca eu să fi reacţionat. Urât.
Ea simţi un gol în stomac. Putea doar să-şi imagineze cum decursese asta.
- Ce s-a întâmplat?
Maxilarul lui Alee se încleştă.
- A ameninţat că te va căuta după ce va ieşi. Cum mai avea o săptămână până la eliberare, nu ţi-am spus. Apoi tu ai găsit acel bilet pe maşina ta şi am crezut că poate i-a spus unui amic să-şi bată joc de tine, pentru că abia vorbisem cu el. Dar ieri, când am aflat că fusese eliberat şi apoi am descoperit ce ţi s-a întâmplat pe acea alee…
Un amestec de furie şi regret trecu peste chipul lui când se uită la obrazul ei vânăt, iar în acel moment ea îşi dădu seama că el vorbise eu Bickam în acea dimineaţă şi obţinuse detalii despre atacul asupra ei.
-Ştiu că a fost Gilbert. Bickam le-a spus poliţiştilor locali despre cazul nostru. A zis că poliţiştii îl caută ca să-l întrebe unde se afla azi-noapte, dar până acum n-au prea avut noroc să dea de el. Ceea ce înseamnă - îşi trecu o mână peste chip - că nu eşti în siguranţă până ce nu-l găsesc.
- Sunt bine. Clădirea asta…
- Nu-i aşa de sigură cum crezi tu. Lăsă mâna în jos ca să se uite la ea cu nişte ochi albaştri foarte concentraţi şi hotărâţi. Până când îl ridică, nu vei sta singură.
Puţina empatie pe care o simţise pentru cât de îngrozitor fusese pentru el să-şi înfrunte tatăl zburătăcit pe geam.
- N-am nevoie de nici un fel de protecţie. Sunt foarte bine singură.
- Nu, nu eşti. Alee se ridică, îşi luă cafeaua şi se plimbă prin bucătărie. Şi nu te certa cu

mine pe tema asta, Raegs! Il cunosc şi nu am de gând să-mi asum riscuri legate de viaţa ta doar pentru că tu vrei să fii încăpăţânată. Putem să stăm aici sau la mine, dar până ce nu e prins, nu scapi de mine.
Raegan îl privi în timp ce el îşi vărsă restul de cafea în chiuvetă şi simţi un amestec de neîncredere şi frustrare - şi da, chiar căldură, pentru că el folosise din nou alintul ăla stupid.
- Acum termină de mâncat, zise el, ca să putem pleca să-l găsim pe Conner Murray. Mă duc să fee un duş.
Ea îl privi ieşind din cameră şi dispărând pe hol. Singură, se uită la mâncarea acum rece şi încercă să descifreze ce se întâmplase. Aveau câteva piste - câteva care îi întorceau stomacul pe dos, dar erau totuşi nişte piste. Alee se dăduse peste cap să preia conducerea în ancheta lor şi să fie amabil. Şi în viitorul apropiat, aveau să locuiască împreună.
1 se strânse stomacul la ultimul gând, urmă un val de căldură, apoi îşi spuse că era o proastă că simţea asta. El nu menţionase săruturile nebune de seara trecută, iar o parte din ea era uşurată pentru acest lucru. Dar altă parte era dezamăgită. Mai ales că acum era şi mai afectară decât când se dăduse jos din pat.
Acum erau prieteni? Nişte foşti parteneri care doar încercau să fie civilizaţi şi să rezolve un caz? Sau erau ceva mai mult? îi spusese Raegs - şi seara trecută, şi azi. Oricât încercă să-şi spună că el era doar amabil, că nu-i păsa de fapt de ea, ştia că asta era o minciună. îi păsa. îi păsa mult, judecând după faptul că nu voia să plece.
Mâna-i tremură când se întinse după cafea şi bău lichidul rece. Pentru că habar nu avea ce trebuia să facă în nici o situaţie.

capitolul 11

Telefonul lui Alee sunase chiar după ce el îşi terminase duşul plin cu prea multe gânduri despre Raegan aflată în cealaltă cameră şi felul în care ea îl privise în acea dimineaţă, cu un amestec de confuzie, surprindere şi căldură. Căldura îl aprinsese şi-i făcuse corpul să tânjească. Din fericire, îl sunaseră de la Departamentul de servicii sociale din Washington, făcându-l să se concentreze la ce avea de făcut în loc să se gândească la cât de mult voia să o tragă pe Raegan la duş cu el. Recepţionera nu dorise să-i dea prea multe informaţii, dar confirmase că într-adevăr Conner Murray lucrase cu toate cele trei familii despre care întrebaseră el şi Raegan. Şi acea veste îi schimbase planurile din acea zi. După ce se grăbise să termine, o găsise pe Raegan aşteptându-l în camera de zi şi plecaseră direct la biroul lui Murray pentru a încerca să-l prindă.

Recepţionera era tânără, cu părul blond strâns într-o coadă aranjată şi ochelari la modă pe nasul subţire. Se emoţionă imediat când se apropiară, iar Alee bănuia că îşi dăduse seama că deja furnizase prea multe informaţii. El îşi folosi farmecul, dar fata se tot uita la Raegan şi nu le spuse decât că Murray plecase deja la o întâlnire.

Alee îi mulţumi şi se îndreptară spre uşă.

- Hai să vedem dacă îl putem prinde!

Raegan încuviinţă din cap.

Parcarea pentru angajaţi era goală, cu excepţia unui bărbat cu părul negru care se urca într-un Ford Taurus cu numere oficiale.

- Domnul Murray? strigă Alee.

Bărbatul se întoarse cu un picior în maşină şi privi în spate peste portieră în timp ce Alee şi Raegan se apropiau.

-Da?

„Bingo!”
- Eu sunt Alee McClane, iar ea este Raegan Deve- reaux. Am vrea să vă punem câteva întrebări despre câţiva copii aflaţi sub supravegherea dumneavoastră.
Murray mîji ochii albaştri, privind de la unul la altul.
- Despre ce-i vorba?
- Este vorba despre trei copii mici care au dispărut în ultimii trei ani, zise Raegan. Aţi lucrat la fiecare din cazurile lor.
Chipul lui Murray se făcu precum cenuşa şi apoi se înroşi rapid.
-Sunteţi reporteri, nu-i aşa? N-am nimic de spus presei.
Urcă în maşină şi trânti portiera. Alee şi Raegan se uitară cum porni maşina, privi în urmă la ei prin oglinda retrovizoare, apoi ieşi în viteză din parcare.
Alee simţi furnicături pe coloană.
- Cam nervos, n-ai zice?
- Foarte.
- Hai să aflăm pe cine trebuie să vadă mâine şi să-i tăiem calea!
Raegan ridică privirea spre el.
- Recepţionera aia nu ne va spune.
Alee nu era aşa de sigur.
- Lasă-mă sa văd ce pot să aflu de la ea. Aşteaptă aici!
Raegan îşi dădu ochii peste cap când el intră din
nou. Recepţionera era mai relaxată fără Raegan acolo. Alee inventă o poveste că scria un articol despre eroii necunoscuţi în lupta Americii cu sărăcia şi-i spuse că auzise lucruri minunate despre munca lui Murray cu tinerii cu probleme. Ea ezită să-i ofere informaţia pe care o voia el, dar după ce o fermecă şi-i arătă câteva dintre lucrările lui pe telefon, ea cedă în sfârşit.

Când i se alătură lui Raegan la camioneta lui, ea era deja în maşină, aşteptând. Urcă şi el şi-i dădu o bucată de hârtie.
- Am făcut rost de programul lui de mâine.
Ea scană pagina scrisă cu caligrafia umflată a tinerei, se încruntă şi rupse marginea de jos, facând-o bucăţele.
- Hei, zise Alee, prefăcându-se şocat când ieşi din parcare. S-ar putea să-mi trebuiască.
- Numărul de telefon al blondei? Nu cred.
Alee chicoti în drum spre interviul programat. Era geloasă. îi plăcea asta. Când o văzuse cu Jeremy Norris la spital, şi el fusese verde de gelozie. Nu ştia ce se întâmpla între ei, iar după sărutul de seara trecută nu era sigur ce voia să fie între ei, dar îi plăcea că ea era geloasă, însemna că unei părţi din ea încă îi păsa.
După 45 de minute, se opriră în faţa unei clădiri de un etaj de tip Cape Cod în Forest Grove. Luis şi Mărie Ramirez se mutaseră din Portland la un an după dispariţia fiului lor, David. Casa închiriată era mică, dar bine întreţinută. Curtea era curată, copacii fuseseră tunşi recent şi pe verandă se afla un om de zăpadă inexpresiv înalt de aproape un metru, cu o eşarfă portocalie la gât, întâmpinând oaspeţii.
- Cu ce ai zis că se ocupă domnul Ramirez? întrebă Raegan, urmându-l pe Alee la intrare.
-Toarnă beton. Acum vreo paisprezece luni a prins un contract aici, în oraş.
- Şi doamna Ramirez?
-Servicii alimentare la şcoala gimnazială locală.
Ciocăni şi amândoi aşteptară până ce în interior răsunară paşi. Câteva secunde mai târziu, se deschise uşa şi un bărbat latino de vreo 30 de ani cu părul şi ochii negri, purtând

o cămaşă albastră cu mâneci lungi închisă până la gât, zise:
-Da?
Alee întinse mâna.
-Salut, domnule Ramirez. Eu sunt Alee McClane. Am vorbit mai devreme la telefon.
Luis Ramirez încuviinţă din cap.
-Si. Oh, intraţi! Le ţinu uşa deschisă, închizând-o după ce intrară în camera de zi. O chem pe soţia mea. Tocmai s-a întors cu fiul nostru de la şcoală.
Engleza lui era nesigură, dar clară. Dădu colţul şi dispăru pe un mic hol. Raegan înaintă în camera de zi şi se aşeză pe canapea.
- Este drăguţ. Mult mai drăguţ decât ultimul loc pe care l-am vizitat.
Era. Camera era mică, dar curată, cu pereţi cu lambriuri albe, o canapea de piele şi două fotolii, un televizor mic pe perete, deasupra şemineului, şi un crucifix atârnând în apropierea uşii.
Luis reapăru ţinându-se de mână cu o femeie mică latino, eu părul negru strâns într-o coadă îngrijită şi cu o expresie nervoasă pe chip.
- Ea este soţia mea, Mărie.
-Hota.
Mărie înaintă şi întinse mâna. Alee se ridică şi o strânse. Raegan făcu la fel.
-Mulţumim că ne-aţi primit, zise Alee.
Femeia se întoarse spre soţul ei şi spuse în spaniolă ceva ce Alee nu auzi. Câteva secunde mai târziu, Luis se uită spre ei.
-îmi pare rău, engleza soţiei mele nu este aşa de bună. Vrea să ştie dacă doriţi ceva de băut.
-Nu, e în regulă. Alee îi zâmbi soţiei, apoi se aşeză, iar Raegan se aşeză pe canapea lângă el. Mulţumim că vorbiţi cu noi despre David. Ştim cât de greu este pentru voi.

Cei doi Ramirez schimbară priviri nervoase, apoi fiecare se aşează pe câte un fotoliu opus canapelei.

- Este, zise Luis. Dar cu mult timp în urmă am fost de acord că, dacă cineva, mai ales vreun reporter, va dori să stea de vorbă cu noi, vom coopera. Vrem să ne găsim fiul.

Pieptul lui Alee se încordă, dar acum se concentra asupra cazului, nu asupra sentimentelor personale.

- David a dispărut în urmă cu 29 de luni, nu.'

- Da, răspunse Luis. Atunci locuiam în partea de nord-est a Portlandului. Era septembrie. Mersesem cu el la Târgul regional din Salem. Era aglomerat în acea zi. Cald. Peste 37 de grade. Băiatul nostru mai mare, Miguel, avea opt ani atunci. Voia să se ducă la curse. L-am dus. Mărie a rămas cu David şi s-a dus să ia ceva de mâncare de la unul dintre vânzători.

-Câţi ani avea David atunci? întrebă Alee.

-Abia împlinise doi ani.

Mărie vorbi repede în spaniolă, şi Luis încuviinţă din cap, apoi zise:

- Vorbea. Nu voia deloc să stea locului. Ea a împins căruciorul spre o tarabă cu mâncare, şi-a luat ochii de la el să plătească, iar când s-a uitat din nou, nu mai era.

Mărie coborî ochii şi îşi frânse mâinile în poală până când soţul ei se întinse spre ea. Pe dosul mâinilor lui erau nişte tatuaje pe care Alee nu le putea descifra.

- L-a căutat peste tot, continuă Luis. Nu era nici urmă de el. Era ca şi cum dispăruse. A găsit un paznic, dar engleza ei nu era bună şi el n-a înţeles ce încerca să-i spună. A venit şi m-a găsit ca să traduc. L-am căutat prin tot târgul. Cei de la pază ne-au ajutat să-l căutăm,

dar erau pur şi simplu prea multe intrări şi ieşiri. Când s-au implicat autorităţile, ar fi putut să fie oriunde.
Era un coşmar îngrozitor pentru un părinte, şi Alee ştia bine acel coşmar pentru că îl trăise.
- Ce s-a întâmplat atunci?
Soţii Ramirez schimbară priviri, iar Luis zise:
-A venit poliţia. Le-am spus ce s-a întâmplat. Au zis că vor ancheta, dar...
- Dar ce? întrebă Raegan.
Luis se uită la ea.
- La vremea aceea, amândoi stăteam ilegal în SUA. Şi nu eram căsătoriţi. Eu eram şi într-o bandă din oraş. Poliţiştii au fost siguri că persoana care l-a luat pe David a făcut-o special din cauza oamenilor cu care aveam eu legătură. Nimeni nu a părut interesat să ne ajute. Sunteţi primii reporteri care au venit vreodată să întrebe de fiul nostru.
Alee nu era surprins. Imigranţii ilegali, mai ales membrii din bande, n-aveau voce.
-Spuneai că locuiaţi în Portland. Fiul vostru primea ajutor de la stat? Asistenţă medicală, asistenţă socială, genul ăsta de lucruri?
- Da. Ambii băieţi primeau. Amândoi s-au născut aici.
-îţi aminteşti de un bărbat pe nume Conner Murray? îl întrebă Raegan. Trebuie să fi fost la Serviciul de Sănătate Publică şi Asistenţă Umanitară din Washington. Poate că a venit la voi acasă pentru a-i vedea pe băieţi. Cam 1,70 înălţime, plinuţ în talie, cu păr rar?
Luis se întoarse spre soţia lui şi vorbi în spaniolă. Discutară câteva minute, apoi el se uită din nou la Raegan.
- Da. Numele şi descrierea ne sunt cunoscute.
Raegan se uită la Alee, iar el văzu în ochii ei verzi

acelaşi lucru pe care îl simţea. Un pic de speranţă.
- Domnule Ramirez, ai adresă de e-mail? îl întrebă Alee.
-Da.
Alee scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o dădu omului.
- Poţi să mi-o scrii? Vreau să-ţi trimit o poză a lui Conner Murray şi să vezi dacă e acelaşi individ.
-Bine.
în timp ce Luis îşi scria adresa de e-mail, pe hol se auziră paşi. Dinspre o uşă din spate se auzi un scârţâit, apoi un copil vorbind repede în spaniolă.
Raegan se uită spre hol.
- Ce a fost asta?
Luis privi peste umăr.
-Oh, acela a fost băiatul nostru Miguel. Scuze, probabil a trezit bebeluşul.
- Bebeluş. Alee văzu cu coada ochiului cum chipul lui Raegan păli. Aţi făcut alt copil?
Se auzi din nou un scârţâit, apoi un băiat cu părul negru ciufulit apăru din hol, ţinând un bebeluş cu faţa roşie, grăsuţ şi cu urme de lacrimi pe faţa de îngeraş.
Mărie sări de pe locul ei şi se grăbi spre băiat, luând apoi bebeluşul şi vorbind repede în spaniolă pe un ton liniştitor.
Luis îi returnă cartea de vizită lui Alee.
-Acesta e Daniel, cel mai mic.
Raegan se ridică în picioare şi se duse la Mărie şi la bebeluş, întinzând degetul ca să-l apuce bebeluşul.

-Oh, Dumnezeule! Este adorabil. Hei, bună! Bună, micuţule!Bebeluşul adulmecă, se uită la ea cu ochii lui mari şi căprui şi-i cuprinse degetul cu mânuţa dolofană.
Mărie întinse bebeluşul către Raegan.
- Poftim. îl ţii? -Oh...
Ochii lui Raegan se măriră, dar ea se întinse spre băiat, luându-l în braţe şi ţinându-l aproape. Natural. Ca o femeie care mai ţinuse un copil de mii de ori înainte.
- Oh, Dumnezeule! zise ea din nou, uitându-se la el cu un amestec de uimire şi tristeţe care nu-i scăpară lui Alee. Eşti un frumos, nu-i aşa? Cât are? întrebă ea, privind-o pe Mărie.
-Şase luni, răspunse Luis.
-Şase luni, repetă Raegan, uitându-se în jos la bebeluş şi legănându-l. Ce băiat mare eşti! Ce băiat mare şi dulce!
în ochii ei sclipiră lacrimi, zâmbindu-i bebeluşului. în timp ce copilul se uita la ea, inima lui Alee se strânse aşa de puternic, durerea radiindu-i prin tot trunchiul, prin braţe şi picioare.
- N-am fost siguri că vom mai avea alţi copii, zise încet Luis în timp ce femeile îşi concentrau atenţia asupra bebeluşului. Nu eram siguri nici că vom rămâne împreună după ce l-am pierdut pe David. Mărie se învinovăţea. Nu putea să treacă mai departe, chiar dacă n-a fost vina ei. Dacă aş fi fost eu cu el, ar fi putut să dispară în acelaşi mod din căruciorul ăla. Uneori...
Bărbatul ridică din umeri, iar Alee se uită la el. Uneori se întâmplă pur şi simplu lucruri rele. Lui Alee i se puse un nod în gât.
-Cum aţi trecut peste asta? încuviinţă din cap spre Raegan şi bebeluş, forţându-se să continue: Cum aţi ajuns în punctul ăsta?
-Nu ştiu. Pur şi simplu. Luis întinse braţul, şi băiatul care adusese bebeluşul în cameră se mută lângă el şi se aşează. îl aveam pe Miguel.

El avea nevoie de noi. Când el a început să aibă probleme la şcoală şi cu prietenii, a fost ca un duş rece pentru noi.
-Of, tată, zise Miguel cu un zâmbet timid. N-a fost aşa de rău.
Luis ciufuli părul fiului său.
- Nu, n-a fost aşa de rău. Dar pentru noi a fost. Se uită din nou la Alee. Viaţa merge mai departe. Asta am învăţat. Nu uiţi niciodată. Nu te opreşti niciodată din căutări. Dar nu-ţi poţi petrece timpul trăind în trecut pentru că pierzi prezentul.
Dumnezeule, tipul ăsta părea aşa de puternic! Mai puternic decât fusese vreodată Alee.
- După aceea, şi eu, şi soţia mea am solicitat cetăţenia. Şi am hotărât că era momentul să încetăm să ne prefacem că suntem o familie şi, în sfârşit, ne-am căsătorit. Eu am terminat cu banda şi m-am dus la o şcoală de meserii, iar ea s-a angajat la şcoala locală. N-a fost uşor şi au existat momente când am crezut că nu vom reuşi niciodată, dar când ne-am mutat aici, unde eu am putut munci, am găsit casa asta de închiriat. Ea încă lucrează pentru şcolile de aici, dar merge la cursuri ca să-şi îmbunătăţească engleza şi vrea să meargă la şcoală ca să ia diploma de asistentă medicală. Uimitor de puternici. Mai ales ţinând cont de toate obstacolele din calea lor. Alee se uită uimit la Raegan, care legăna bebeluşul şi râdea la expresia lui nedumerită.
- Şi bebeluşul?
-A fost ideea Măriei. La început, n-am fost convins. Nu eram sigur că ne putem descurca sau că, dacă vom avea alt copil, nu ne vom aminti constant de David. Dar Mărie a insistat. N-a vrut niciodată ca Miguel să fie copil unic - se uită spre soţia lui şi fiul lor aflat în braţele Lui Raegan -, iar acum nu-mi pot imagina viaţa

fără el. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut pentru amândoi a fost să-l avem.

Raegan ridică privirea de la bebeluş şi se uită la Alee. Şi când zâmbi, în ochii ei încă străluceau lacrimi necurse, braţele încă legănau bebeluşul. Atunci ceva în inima lui se deschise larg.

O iubea. Niciodată nu încetase să o iubească. Şi ştia că o parte din el avea să o iubească mereu, indiferent unde se ducea sau cu cine era.

Dar în loc să-l încălzească, această conştientizare îl făcu să simtă un fior de teamă pentru că nu ştia ce să facă în privinţa asta. Nu ştia dacă erau la fel de puternici precum cei doi Ramirez sau dacă era inteligent să încerce din nou, ţinând cont de cât suferise Raegan din cauza lui. Ştia doar că era obosit să lupte cu ce simţea. Obosit să pretindă că nu-i păsa. Obosit să se uite la ea dorindu-şi ca între ei multe lucruri să fie diferite.

Doar că îi era teribil de teamă să nu strice iarăşi totul şi să înrăutăţească lucrurile pentru amândoi dacă risca.

Raegan se uita pe geamul pasagerului în timp ce Alee conducea înapoi spre apartamentul ei din oraş. începuse să cadă o ploaie uşoară când vorbeau cu familia Ramirez, iar acum, când era întuneric, oraşul se vedea tot mai mare prin geam şi sclipea precum luminiţele albe în dimineaţa de Crăciun.

Ea crezuse că se putea ocupa de aceste interviuri. Crezuse că Alee urma să aibă probleme, dar acum nu avusese. Acum el fusese cel care vorbise cu familia Ramirez şi pusese toate întrebările potrivite. Ea, pe de altă parte, devenise inutilă în clipa în care văzuse bebeluşul. Acel bebeluş scump, adorabil, dolofan, care nu semăna cu Emma, dar o făcuse să tânjească adânc în sufletul ei.

Alee nu-i vorbise pe drumul spre casă şi-i era recunoscătoare pentru asta. Gâtul îi era aşa de uscat, încât nu era sigură că ar fi putut să vorbească nici dacă încerca. îşi spuse să se adune, îşi spuse că în anii de când
Emma dispăruse ea văzuse sute de bebeluşi şi niciodată nu reacţionase aşa. Dar niciodată nu întâlnise un cuplu precum familia Ramirez. Acum, de fiecare dată când şi-i imagina pe ei şi situaţia lor, se gândea la un singur lucru: „Am fi putut fi noi”
Strada ei era aglomerată - ca de obicei într-o seară din timpul săptămânii -, iar Alee fu nevoit să conducă în josul străzii de câteva ori înainte de a găsi loc pentru camioneta lui. Ea scoase cheile din poşetă şi deschise portiera imediat ce el parcă, disperată să urce, să fie singură, să plângă în intimitatea propriei camere, unde nu o putea vedea nimeni.
Tastă codul de la interfon şi intrară tăcuţi în lift. Cabina părea să aibă nevoie de o eternitate ca să urce la etajul cinci şi, chiar când îşi dorea să fi urcat pe scări, uşile duble şuierară şi se deschiseră.
Extenuarea îşi spuse în sfârşit cuvântul când deschise uşa apartamentului, intră şi lăsă cheile într-un bol pe masa de la intrare.
Alee închise uşor uşa în urma lui în timp ce ea îşi dădu haina jos şi o agăţă în cuierul de la intrare. Când ea gesticulă după haina lui, el şi-o dădu jos şi zise:
-Mulţumesc.
Ea afişă un zâmbet forţat pe care nu-l simţea, îi agăţă haina şi intră în camera largă. Paşii lui Alee răsunară în spatele ei când ea deschise uşa frigiderului şi luă o sticlă de apă.
-Ţi-e foame? o întrebă el.

Ea clătină din cap, scoase capacul sticlei şi luă o gură
- Poţi să iei orice găseşti. Lângă telefon este şi un meniu pentru comenzi.
Alee băgă mâinile în buzunarele blugilor decoloraţi, arătând la fel de obosit şi stors cum se simţea ea.
-Nici mie nu mi-e foame.
Ea privi în altă parte, nedorind să îşi imagineze cum se simţea el în seara asta. Nu pe lângă toate celelalte. Ştia că şi-ar fi pierdut cumpătul şi mai repede dacă ar fi făcut-o. Ducându-se spre hol, ea zise:
- Păi, eu sunt destul de obosită. Cred că o să mă duc la...
-Ai fost o mamă grozavă, Raegan.
Picioarele ei încremeniră la marginea holului şi inima îi bătu mai tare.
- Emma a fost norocoasă să te aibă ca mamă.
Era pentru prima oară de când dispăruse Emma când el ii rostea numele. Chiar dinainte de divorţ, când ea ştia că el suferea şi-i era dor de fiica lor la fel de mult, niciodată nu-i rostise numele. Spusese *ea* şi al ei.
Ea se întoarse lent să se uite la el.
- Nu ştiu dacă e adevărat, zise ea, neputând să plece, neputând să se mişte pentru că, după tot acest timp, el în sfârşit vorbea. Habar n-aveam ce făceam.
Buzele lui formară un zâmbet trist, un zâmbet care îi atinse inima lui Raegan.
- Emma nu ştia asta. Nici eu nu ştiam. Mereu a părut că ştii exact ce ai de făcut. Eu sunt cel care habar n-a avut când a fost vorba de ea.
- Ba da, ştiai, zise ea încet. Emma te iubea.
Ochii lui sclipiră când se uită la tavan.
- N-ar fi trebuit să călătoresc aşa de mult. Ar fi trebuit să fiu mai aproape de casă şi să petrec mai mult timp cu ea. Şi cu tine.

El coborî privirea la ea cu atât de multă suferinţă şi regret, încât ea simţi ca şi cum cineva îi strangula inima.
Simţea o arsură în spatele ochilor şi ştia că nu îl mai putea privi. Ştia că avea să cedeze dacă îl privea. Clipind rapid, se concentră la sticla de apă din mâna ei. La ceva solid, ceva real, nu la durerea ce se agita în ea.
- Cred că amândoi ne-am putea petrece întreaga viaţă jucând jocul „ar fi trebuit" Nu se schimbă nimic.
- Nu, nu se schimbă, zise el încet. încă te vezi cu tipul ăla? Cel de la muncă? Cel pe care l-am cunoscut la spital?
întrebarea o nedumeri, i se păru că apăruse de nicăieri când ei discutau despre Emma.
-Nu. îşi încreţi fruntea. Am terminat-o după... Mă rog... Obrajii i se înfierbântară pentru că nu voia să-i spună prea multe. După ce am început să anchetez acele cazuri.
Avea sens, nu-i aşa? Terminase relaţia cu Jeremy după ce el o sunase să-i spună despre aceste cazuri. Desigur, asta fusese chiar după ce petrecuse noaptea acasă la Alee, dar el nu trebuia să afle asta.
-Bun.
Paşii lui răsunară pe podea, iar când ea ridică privirea, descoperi că stătea în faţa ei, concentrat doar asupra ei. în ochii lui de un albastru-deschis se reflectau încă tristeţea, suferinţa şi regretul, dar mai era ceva. în acele adâncimi albastre se învârteau acum căldura şi pasiunea. Aşa de intense, încât pulsul ei se acceleră până în stratosfera.
- Asta-i bine. îi luă sticla de apă din mână şi o puse pe masa de lângă el. Venind mai aproape, îi cuprinse chipul cu ambele mâini, făcând-o să simtă furnicături pe tot corpul când

o atinse cu degetele lui calde, aspre. Pentru că nu vreau să ai vreun motiv să te simţi vinovată pentru ce urmează să fac.
Avu o fracţiune de secundă să inspire surprinsă înainte ca el să coboare capul şi să o sărute. Electricitatea îi scurtcircuită corpul. Electricitatea, nevoia şi o dorinţă trezită **cu caTe** nu mai voia să se lupte. Spre deosebire de seara trecută, spre deosebire de fiecare moment în care avusese fantezii cu acest moment, acum îl simţea potrivit. Potrivit, real, perfect şi nu voia să-i mai dea drumul vreodată.
El se retrase mai repede decât era ea pregătită şi privi în jos, dar nu-şi luă mâinile de pe chipul ei. Şi asta era toată încurajarea de care avea ea nevoie.
- Fă-o din nou, zise ea.
Ochii lui se întunecară şi gura lui o acoperi din nou pe a ei. Sărutul îi zgudui lumea. Ea se deschise la primul contact, îşi petrecu mâinile în jurul umerilor lui şi se agăţă, sărutându-l până ce i se tăie respiraţia. Limba lui o atinse pe a ei cu mişcări lungi, languroase, pe care le simţea pretutindeni. Şi când degetele lui alunecară în părul ei, când îşi trecu mâinile prin şuviţele ei lungi şi le coborî pe şira spinării pentru a-i cuprinde talia şi o trase spre el, ea ştiu că era pierdută. Ştiu că nu mai putea pretinde că nu îşi dorise asta din primul moment în care îl văzuse stând pe un scaun în holul acelui spital.
Senzaţiile îi zguduiau corpul. Alunecarea fierbinte, umedă a limbii lui pe a ei. Strânsoarea fermă a mâinii lui pe spatele ei, trăgând-o mai aproape. Lungimea tare, insistentă a bărbăţiei lipite de pântecul ei, spunându-i că el simţea legătura dintre ei la fel

de puternic ca ea, spunându-i că şi el o dorea la fel de mult cum ea îl dorea pe el.
îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi tremură când el îi şopti numele peste buzele ei. O sărută în colţul gurii, pe maxilar, pe pielea delicată de după ureche, şoptindu-i numele în mod repetat până când ea se topi.
Mâinile ei alunecară pe obrajii lui şi îi traseră gura spre a ei, sărutându-l apăsat. El răspunse gemând, sărutând-o şi mai apăsat şi petrecându-şi braţele în jurul taliei ei şi ridicându-i picioarele de pe podea.
Ea simţi că se mişcă, dar nu-i păsă unde se ducea atât timp cât el mergea cu ea. Nici măcar nu voia să-i dea drumul.
-Alee...
-Te doresc, spuse el, sărutând-o în colţul gurii, pe obraz, pe vârful nasului, tăindu-i vorbele. Am nevoie de tine.
-Oh... Daaa!
Ea îi trase gura spre a ei şi-l sărută pasional, petre- cându-şi picioarele în jurul şoldurilor lui. Din pieptul lui ieşi un sunet animalic, unul care o excită şi mai mult şi o făcu şi mai dornică.
Simţi cum el se întoarse. Ştia că o ducea în dormitorul ei şi abia aştepta să-i simtă greutatea apăsând-o în saltea.
El traversă podeaua fără să se dezlipească de gura ei. Ajunseră la pat, iar el îi cuprinse talia cu o mână şi pe cealaltă o întinse pentru a găsi salteaua. Pătura moale îi atingea coloana, şi limba lui continua să o tachineze, să o guste şi să o înfierbânte de plăcere, dar când greutatea lui se apăsă peste ea şi el veni deasupra ei, nu se mai gândi decât la el, la asta şi la ei. Şi la mai mult.
Simţi aerul rece peste pântec, iar el se desprinse de gura ei. Dându-şi seama că el îi

ridica bluza, ea îi dădu drumul şi ridică braţele ca el să o poată elibera şi apoi se întinse spre el.
El aruncă bluza undeva în dreapta lui, se aplecă şi o sărută din nou. Dar nu înainte ca ea să-i vadă obrajii roşii, buzele umflate de gura ei şi privirea înceţoşată de dorinţă care îi înfierbânta sângele.
Sărutul lui o aduse înapoi în extaz. Găsind marginea cămăşii lui, îşi alunecă mâinile în sus pe sub material pe tot abdomenul lui sculptat, disperată să-l atingă. Gemând, el o lăsă să-i deschidă cămaşa şi se împinse în ea până când ea văzu stele.
- Raegs. O sărută pe **maxilaT,** pe gât, **îşi** trecu buzele în jos spre decolteul ei. Dumnezeule, ce bine miroşi! Mai bine decât **îmi** aminteam.
Pe toată pielea ei, oriunde o atingea el, simţi furnicături. închise ochii în timp ce el o săruta, trecându-şi degetele prin părul lui mătăsos şi tremurând când îi deschise sutienul, eliberându-i sânii.
El gemu aprobator şi furnicături de nerăbdare trecură peste pielea ei, întărindu-i sfârcurile. N-ar fi trebuit să se simtă ca prima dată, dar aşa se simţea. Făcuseră dragoste de sute de ori şi mereu fusese minunat, dar nu-şi aminti să fi fost vreodată aşa de aprinsă. De excitată. Nu era sigură dacă mai simţise vreodată această dorinţă aprigă de mai mult.
Mâna lui îi cuprinse sânul drept, făcând-o să geamă, îşi lipi buzele de carnea ei, alunecă cu limba în jurul sfârcului, lingând, atingând şi înnebunind-o. Dar când găsi sfârcul, când îl trase adânc în gură şi-l supse, lumea ei se zgudui chiar sub ea,
Tremură. îşi ridică şoldurile, disperată după contact, după frecare, după *el.* El răspunse

cuprinzându-i celălalt sân, sărutând celălalt sfârc şi trăgându-l din nou adânc în gura lui. Pielea ei se înfierbântă. Tot corpul tânjea după mâinile lui, după buzele lui, după atingerea lui. Se ridică în coate şi dădu laoparte bretelele sutienului. El se dădu înapoi şi o ajută să dea sutienul jos, aruncân- du-l pe podea. Ridicându-se în fund, se întinse din nou spre el, disperată să-i simtă corpul gol alunecând peste al ei, dar încremeni când văzu cele patru litere tatuate într-o caligrafie cursivă peste inima lui.
„Emma."
O copleşiră emoţiile - pierderea, suferinţa, tristeţea, regretul -, dar cea mai puternică, cea care mereu fusese prezentă, chiar şi prin suferinţă, era iubirea.
Trecu delicat cu degetele peste cele patru litere imprimate pe pielea lui, clipind pentru a înlătura lacrimile ce păreau să apară de nicăieri şi se uită la el, îngenuncheat deasupra ei, cu ochii mai albaştri şi mai fără fund ca niciodată.
-Oh, Alee!
El îşi coborî gura peste a ei, iar ea se deschise sărutului insistent, îşi deschise mintea către posibilităţi pe care niciodată nu se gândise că le putea avea din nou, îşi deschise inima în faţa singurului bărbat pe care îl iubise vreodată. Mâinile lui alunecară ca s-o elibereze de strânsoarea blugilor. Cu o mişcare rapidă, el îi trase de pe picioare şi-i aruncă pe podea. Ea gemu când o sărută din nou, iar mâinile lui coborâră pe pântec. Şi când degetele lui alunecară între picioarele ei, ea tremură, agăţându-se puternic de umerii lui şi împingându-se în mâna lui până când o copleşi plăcerea.
El se desprinse de gura ei cu mult înainte ca ea să fie pregătită să oprească sărutul. Deschise

uimită ochii şi îşi dădu seama că el îşi dădea blugii jos mai repede decât îl văzuse vreodată mişcându-se.
Il privi cum căută portofelul din blugi, cum scoase un prezervativ şi-l deschise cu dinţii. Dar nevoia de a-l simţi învinse orice gând şi, imediat ce îşi puse prezervativul, se întinse spre el, trăgându-i corpul peste al ei şi buzele înapoi unde le era locul.
-Vino înapoi aici!
El gemu când limba îi alunecă în gura ei. Şi când carnea lui goală alunecă peste a ei, greutatea lui familiară o apăsă în saltea, ea îşi deschise picioarele şi-l sărută mai apăsat, trăgându-l în ea, chiar acolo unde-i era locul. Tremură când simţi felul în care el o umplu, de parcă erau făcuţi unul pentru celălalt. Simţea că trupul îi lua foc, că pielea îi era mult prea sensibilă. Sărutând-o mai pasional, el începu să se mişte.
-Ah, Raegan... O sărută pe marginea gurii, pe obraz, se mută la urechea ei şi-i supse lobul. Am nevoie de asta. De tine...
Şi ea avea nevoie de el. Mai mult decât îşi dăduse seama până în acest moment.
- Nu te opri! închise ochii când el atinse locul perfect, trimiţându-i scântei prin tot corpul. Nu mă lăsa!
- N-am putut niciodată, zise el. Ah, Dumnezeule, nu o să dureze! Termină cu mine, Raegs!
Gemu, iar când ea îl simţi devenind mai tare, plăcerea se aprinse, trimiţându-i un val de şoc prin tot corpul.
-Oh, da, Alee...
Ţipă mistuită, incapabilă să facă altceva în afară de a se lăsa trasă sub el. Confuză, îl auzi gemând, simţind fiecare muşchi din el încordat. Şi ştiu că valul de şoc îl devora şi pe

el. Exact cum trebuia. Alături de ea. Aşa cum fusese mereu.
El încremeni pe ea, cu respiraţia fierbinte pe gâtul şi umărul ei, cu chipul lipit de ea. Lent, ea începu să simtă pătura, pielea lui transpirată şi tresăririle muşchilor spatelui lui sub mâinile ei. îşi mai dădu seama de ceva. Că nu era o fantezie sau un vis. Alee era deasupra ei, încă în ea. Şi nu voia să-i mai dea drumul vreodată.
Habar n-avea dacă şi el simţea la fel.
Ştia că îl afectase întâlnirea cu familia Ramirez. După felul în care o privise, ştia că el simţise ceva. Ştia că, indiferent ce era acel ceva, îl împinsese să o sărute. Dar voia el mai mult? Voia ceva din ce voia şi ea?
Panica năvăli. O panică venită de nicăieri îi tăie respiraţia. O panică venită din faptul că abia supra- vieţuise pierderii lui o dată. Dacă asta era doar nevoia lui de confort pentru că se simţea trist, dacă nu era nimic mai mult decât sex ocazional - indiferent cât de incredibil fusese -, putea suferi. Pentru că ea nu era deloc aşa de încrezătoare şi stăpână pe ea cum credea el. Iar el avea puterea să o distrugă dacă nu era atentă la ce spunea şi la ce făcea chiar în acel moment.
Cu chipul roşu, el se sprijini într-o mână şi îşi coborî privirea spre ea, cu ochii sexy satisfăcuţi şi... analizând.
- îmi pare rău că a fost aşa de repede. N-am mai fă- cuto de ceva timp.
Oh, nu! Nu se putea gândi de cât timp nu o mai făcuse el sau cu cine fusese ultima oară. Nu când inima ei alerga deja într-un carusel. Se concentră la aluniţa de pe clavicula lui.
-A fost bine.
- Bine. El miji ochii. Văd că nu doar asta a fost rapid.

Ea habar n-avea la ce se referea, dar nu voia să întrebe.
Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet sexy. Se
lăsă pe coate şi îi dădu deoparte părul umed de pe tâmple.
- Aproape că am uitat cât de repede poate creierul tău să treacă de la plăcere la reflecţie.
Ea se încruntă, încă uitându-se la aluniţă.
- Nu reflectez.
Zâmbetul lui se lărgi. Un rânjet fascinant şi ştrengăresc, pe care ea îl văzu cu coada ochiului şi care ii înfierbântă din nou sângele.
- Ba da, asta faci. Creierul tău mereu a lucrat mai repede decât al meu. Se aplecă şi o sărută. Nu gândi, nevastă! Doar lasă lucrurile să se întâmple. Doar simte!
Buzele lui se mutară pe urechea ei, iar pe ea o cutremurară senzaţiile păcătoase ce-i trecură peste piele, dar suferinţa din inima ei o împiedica să se piardă din nou în el.
- Nu sunt soţia ta, Alee. Nu mai sunt.
El se retrase şi o privi, dar de data asta în ochii lui nu mai era amuzament. Era doar adevăr. Un adevăr care o zgudui mai mult decât ar fi putut să o facă vreodată corpul lui.
- Mereu vei fi soţia mea, Raegan. O bucată de hârtie nu schimbă asta. Se întinse după mâna ei şi o puse peste inima lui, chiar acolo unde pe pielea lui era tatuat Emtna. Nu am nici un răspuns pentru întrebările ce-ţi roiesc acum în cap; doar ştiu că în noaptea asta vreau să fiu cu tine. Pentru că mi-e dor de tine. Mi-e dor de noi. Mi-e dor de asta.
Lacrimile îi ardeau ochii.
-Şi mie mi-e dor de noi.
El îşi coborî gura şi o sărută. Lacrimile alunecau pe tâmplele ei în timp ce-şi petrecea braţele în jurul lui şi-l sărută la rândul ei. Lacrimi izvorâte din speranţă, teamă şi iubire.

întreg, frânt, fragmentat sau în bucăţi, nu conta cum se întorsese la ea. Avea să ia orice putea. Doar că nu era sigură că el avea mai mult de oferit în afară de această noapte.

capitolul 12

Alee se rostogoli pe o parte în mijlocul nopţii şi se întinse după Raegan, doar că găsi partea ei de pat goală.

Ridicându-se în coate, îşi frecă ochii somnoroşi şi privi în jur prin dormitorul întunecat.

-Raegs?

Nu se auzi nici un sunet şi nimic nu se mişcă. Baia alăturată era în întuneric şi tăcută. Simţi un fior de neliniște pe coloană când se dădu jos din pat şi se întinse după pantalonii de pe podea. Văzuse îngrijorarea din ochii ei după ce făcuseră dragoste, ştia că ea probabil se gândea prea mult chiar acum şi încerca să-şi dea seama în ce punct se aflau.

Inima-i tresări când se ridică şi îşi trase pantalonii. în ce punct se aflau? Habar n-avea. între ei nu se schimbase de fapt nimic. Ea încă avea nevoie să creadă că Emma era în viaţă şi, chiar cu tot ce descoperiseră în ultimele zile, el încă era destul de sigur că tatăl său era cel care le luase fata. Nu găsiseră nici o dovadă că dispariţia Emmei era legată de acele cazuri. Ceea ce însemna că nici unul nu avea să-l convingă vreodată pe celălalt să schimbe ce credea şi, indiferent ce se petrecea între ei, la sfârşitul zilei aveau să fie exact în acelaşi loc unde fuseseră în urmă cu trei ani.

Doar că...

Simţi cum sub coaste se formează presiune, o presiune ce-l făcu să ridice palma ca să frece locul. în seara aceea, când fusese din nou cu ea, fusese pentru prima dată după mult timp când se simţise bine. Nu era sigur că voia să renunţe la asta. Nu era sigur de nimic, cu

excepţia faptului că încă nu voia să se gândească la ziua de mâine.
Neputând să-şi găsească prin Întuneric cămaşa, deschise uşa şi ieşi pe hol. O lumină era aprinsă în camera de zi, aşa că o luă în acea direcţie, apoi se opri când o zări pe Raegan pe un scaun în bucătărie, întorcând ceva cu o spatulă într-o tigaie, cu spatele spre el, cu corpul ei sexy acoperit doar de tricoul lui negru.
Prin stomac i se învârti căldura când o privi punând într-o farfurie ce gătise, iar tricoul i se ridică, dezvăluin- du-i coapsele deschise şi picioarele lungi, tonifiate. Părul ei roşcat atârna până la jumătatea spatelui şi braţele su- ple se mişcau în tricoul prea mare.
Dumnezeule, ce frumoasă era! Mai frumoasă decât fusese în urmă cu şase ani, când se întâlniseră, pentru că acum corpul ei avea forme şi era plin în toate locurile unde trebuia. Ştia că, în parte, arăta aşa pentru că nu mai avea 25 de ani şi obsesia de a face sport. Dar ştia că era şi din cauza sarcinii, deoarece corpul ei se transformase dintr-unul de fată într-unui de femeie cu copil, un corp pe care îl dorea chiar acum.
Traversă în tăcere livingul şi intră în bucătărie, cu inima bătând puternic, cu sângele încălzindu-se cu fiecare pas, şi îşi petrecu braţele în jurul taliei ei.
Ea se sperie şi se întoarse să-l privească.
- Alee! Dumnezeule, m-ai speriat!
-îmi pare rău. îşi lipi nasul de părul ei, inspirând adânc parfumul dulce de iasomie. Mirosea incredibil. Patul ăla este rece fără tine în el.
ii dădu părul laoparte, **ii** ciuguli gâtul, apoi o sărută **intT**-un loc delicat.

- Oh! Corpul ei se tensionâ, doar ca să se relaxeze, aşa cum voia el. Hm... Imi era foame. Am încercat să nu te trezesc.
Se uită dincolo de ea, la sendvişul cu brânză prăjită de pe farfuria din faţa ei.
- Dacă ţi-e foame, sunt sigur că găsesc ceva să te satisfac.
Ea se întoarse să-l privească, obrajii colorându-i-se într-o nuanţă pală de roz, şi el îşi dădu seama după reacţia ei că înţelesese la ce se referise. Dar în loc să zâmbească, în ochii ei se citi îngrijorarea. El ştia că acea îngrijorare era adevăratul motiv pentru care îl lăsase să doarmă singur în acel pat.
îşi petrecu iar mâinile pe talia ei, o roti astfel încât spatele ei să fie lipit de blat, însă cu faţa spre el.
-Iar gândeşti prea mult, Raegan.
Pe buzele ei se văzu o grimasă.
- Unul dintre noi trebuie să o facă.
- De ce?
- Pentru că asta - ridică mâinile şi le lăsă pe bicepşii lui - nu are sens.
- Când a avut vreodată?
Cutele drăguţe dintre ochii ei se adânciră, făcându-l să râdă.
Atinse locul cu buzele, apoi coborî cu sărutări pe partea stângă a feţei până ajunse la colţul gurii ei.
- Eu nu vreau să mă gândesc la ziua de ieri.
Trecu peste maxilarul ei, continuând să o sărute până la gât. Sau la ziua de mâine.
Ea închise ochii şi de pe buzele senzuale îi ieşi un oftat.
El dădu farfuria laoparte şi o ridică pe blat.
- Acum vreau să mă gândesc doar la tine.
Surprinsă, ea deschise ochii şi coborî privirea spre el.
El păşi între picioarele ei şi ridică marginea tricoului

de pe coapsele ei fine.
- Şi la cât de înfometat mă faci să mă simt...
Ochii ei se înceţoşară de dorinţă şi gemu când se aplecă şi-l sărută, trâgându-i limba în gura ei şi petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui. Da, în noaptea asta voia să se concentreze doar asupra ei. Doar asupra ei şi a lui, la nimic altceva. întregul lui corp se încordă când descoperi că era goală pe sub tricoul lui. Ea inspiră când el o atinse şi-l **sărută** mai pasional. Erecţia lui se mări în timp ce o tachina. Voia să se concentreze doar la ea. La ea şi la cum îl facea să se simtă. Restul putea **să** aştepte.
O sărută pe colţul buzelor, îi muşcă maxilarul şi coborî pe gâtul ei. Ea gemu şi îşi încordă braţele în jurul umerilor lui. Din camera de zi se auzi ceva sunând, în- trerupându-i planurile de a-i arăta cât de foame de ea îi era.
Ridicând capul, Raegan se uită peste el la canapea şi zise pe o voce pierdută:
-Nu-i telefonul meu. Probabil e al tău.
Nu-i păsa cine suna. Petrecându-şi o mână după gâtul ei, îi trase gura spre el.
- Oricine ar fi poate să aştepte.
Ea se deschise din nou pentru sărutul lui. Telefonul se opri. Ridicându-i tricoul pe talie, el îşi strecură mâna sub bumbacul moale şi-i cuprinse sânul. Geamătul ei se adânci şi-l sărută mai pasional.
Telefonul lui mobil sună din nou, făcând-o să se desprindă de gura lui.
- La dracu'! Nu voia să răspundă, dar nici nu voia să tot sune şi să o distragă din ce urma să facă. Îşi retrase reticent mâna, lăsând bumbacul să cadă peste coapsele ei. Să nu îndrăzneşti să te mişti!
Pe buzele ei se aşternu un zâmbet pervers.
-Opreşte chestia aia şi nu mă mişc.

Zărindu-şi telefonul mobil pe măsuţa de cafea, îl luă, îl întoarse şi tocmai voia să-l închidă când citi numele lui Jack Bickam pe ecran.
I se strânse pieptul. Se uită la Raegan cu ochii mari.
- Este Bickam.
Obrajii ei păliră. Coborî imediat de pe blat, venind repede lângă el.
- Răspunde-i! Nu te-ar suna în miezul nopţii dacă n-ar fi important.
Exact **la** asta **se gândea** Alee. **Înghiţind greu, lipi telefonul de ureche.**
-McClane.
-Alee, sunt Jack Bickam de la FBI. îmi pare rău că te deranjez aşa de târziu, dar a apărut ceva la laboratorul criminalistic şi voiam să-ţi spun.
Cuvintele *laborator* criminalistic nu-l ajutară să scape de nodul brusc din stomac.
- Da, bine. Ce este?
-Acum două iile, un băieţel de doi ani a fost răpit din curtea sa din nordul Portlandului. A apărut în dimineaţa următoare pe bancheta din spate a unei maşini abandonate pe care noi am găsit-o pe Autostrada 26.
- Da, Raegan mi-a spus despre el. Ce legătură are cu mine?
- Nu sunt sigur că are vreo legătură cu tine, dar...
Bickam se opri şi părul de pe ceafa lui Alee se ridică
în momentul în care se uită la chipul în expectativă al lui Raegan.
- Deci? rosti silenţios Raegan.
- O echipă de criminalişti a cercetat prin maşină, căutând păr, piele, orice fel de probe pe care le pot folosi pentru a identifica şoferul. Momentan analizele sunt în laborator, dar

echipa a găsit în portbagaj o geantă care m-a făcut să te sun.
Inima lui Alee bătea tare şi degetele-i tremurau pe telefon. O parte din el nu voia să ştie, dar trebuia să întrebe.
- Ce era în geantă, Bickam?
-Oh! Fir-ar! Nu ce crezi tu. Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Era plină cu animale de pluş. Nimic mai mult.
Alee **Tespirâ** mai uşor **şi** îşi trecu o mână peste frunte. Nimic mai mult decât animale de pluş. Presiunea ce crescuse în pieptul lui se linişti.
- Echipa de criminalişti a catalogat obiectele, dar eu abia în seara asta m-am uitat la ele. Voiam să aştept şi să te sun de dimineaţă, dar m-am gândit că s-ar putea să vrei să ştii acum. Pe fundul genţii am găsit un iepure alb de pluş cu o zgardă roşie. Şi nu-i nou, este folosit, ca şi cum a fost folosit. Mult.
Alee simţi că i se opreşte inima chiar în mijlocul pieptului.
- Eşti sigur?
- Da. Îţi trimit o poză. Nu eram sigur dacă ar trebui să-i arăt asta lui Raegan. Zilele trecute a părut destul de 2guduită la Urgenţe. Dacă…
- Este lângă mine.
- Oh! în vocea lui Bickam se simţi surprinderea. Cum ţinea legătura cu el pentru cazul Emmei, ştia că divorţaseră la scurt timp după ce ea dispăruse. Păi, bine. Ar trebui să ajungă. Cere-i să se uite şi ea la poză.
Telefonul lui Alee vibră, indicând că primise un mesaj.
-Stai puţin!
Lăsând telefonul în jos, îşi verifică mesajele.
- Ce e? întrebă Raegan lângă el. Ce se întâmplă?
Alee deschise imaginea din mesaj. Şi simţi cum camera se leagănă cu el.

-Oh, Dumnezeule! Raegan duse mâna la gură. Cu ochii mari, coborî mâna şi ridică privirea la el. Este iepuraşul Emmei. Unde l-au găsit? Unde...
- McClane? răsună din telefon vocea lui Bickam.
Uluit, Alee ridică iar telefonul la ureche.
-Da, sunt aici.
-Am auzit-o, zise Bickam. E vreo şansă ca voi doi să veniţi de dimineaţă la laborator şi să vă uitaţi la chestia asta pentru mine?
- Nu. Alee se uită la Raegan. Nu putem să aşteptăm până dimineaţă. Ajungem în cincisprezece minute.
Raegan nu-şi putea lua ochii de la iepuraşul alb de pluş pe care îl ţinea în mâinile cu mănuşi, cu blana mată şi murdară pe o parte.
- Este al Emmei. Ştiu că e al ei.
Lângă ea, în laboratorul criminalistic al FBI, Alee îşi mută greutatea, zornăind cheile în buzunarul din faţă al blugilor.
-Ar putea să fie. Nu ştim sigur că este. Hai să nu ne facem speranţe încă!
Scepticismul lui abia o atinse.
- Este al ei. îmi amintesc când i-a rupt nasturele de sub fundă. A zburat prin maşină. L-am salvat. Mereu am vrut să-l cos la loc, dar niciodată n-am avut timp. Se întoarse spre Jack Bickam, care stătea în spatele ei în pantaloni şi cu o cămaşă cu mânecile suflecate până la coate. îl am într-un sertar în apartament. Pot să-l aduc. Poţi să vezi...
-Nu cred că e nevoie, Raegan, dar le voi spune celor de la tehnic.
Alee scoase mâinile din buzunare şi le încrucişâ la piept cu o expresie sumbră pe chip. Buna dispoziţie din apartamentul ei dispăruse de mult.
- Hai să spunem, de dragul discuţiei, că este al ei. Se uită la Raegan cu o expresie cu

subînţeles. Nu zic că e al ei. Se uită iar la Bickam. Dar dacă e, ce ne poate spune?
-Ei bine... Cu mănuşi în mâini, Bickam luă jucăria de la Raegan. Ea i-o dădu cu reticenţă, dar îşi simţi degetele reci când rămase fără jucărie şi abia se abţinu să nu i-o smulgă. Vom face nişte teste. Să vedem ce aflăm. Dacă există păr sau celule de piele pe blană, le vom găsi.
-Vă puteţi da seama de cât timp era în acea maşină? întrebă ea.
- Probabil nu. Bickam puse iepurele înapoi pe tejghea în spatele lui Raegan. Ea se întoarse să se uite, neputând să-şi ia ochii de la el. Vom compara ce găsim pe jucărie cu ce am găsit în maşină. Asta s-ar putea să ne spună dacă aceeaşi persoană care a răpit acel copil mic a fost vieodată în apropierea Emmei. Asta presupunând că era jucăria ei.
Alee încuviinţă din cap lângă ea.
-în noaptea asta nu mai puteţi face mare lucru, zise Bickam, atrăgându-i atenţia lui Raegan. De ce nu vă duceţi acasă? Va fi nevoie de cel puţin câteva zile înainte de a primi vreun rezultat. Vă sun imediat ce aflu ceva.
-Mulţumesc.
Alee îi strânse mâna lui Bickam şi se întoarse să plece, dar picioarele lui Raegan şovăiră, iar când se întoarse să se uite la jucăria murdară, nu voia să o scape din priviri.
- Haide, Raegs!
Alee o trase de cot.
Ea se întoarse în sfârşit şi-l urmă afară pe hol. Dar în clipa în care rămaseră singuri, începu să tremure.
-Oh, Dumnezeule!
El o trase spre el.
-Nu o face, Raegan!
- Alee. Ea îl apucă de coate şi ridică privirea spre el. Este iepuraşul ei. Ştii că e iepuraşul ei!

Pe trăsăturile lui se citi îndoială. îndoială şi teamă. Dar ea nu se lăsă descurajată.
Se agăţă mai puternic, implorând cu ochii, cu strân- soarea, cu glasul.
- Ştiu că e iepuraşul ei. L-ai văzut. Este acelaşi pe care obişnuia să-l tragă peste tot. Este acelaşi pe care îl băga sub braţ când se cuibărea pe canapea.
Privirea lui o căută pe a ei, plină de reţinere şi suferinţă.
- Este al ei, Alee. Ştiu că e al ei.
- Poate, şopti el în sfârşit.
Lacrimile îi umplură ochii. Lacrimi de speranţă şi de uşurare. îşi petrecu braţele în jurul taliei lui şi îşi sprijini obrazul de pieptul lui, simţindu-i bătaia puternică, fermă, reală a inimii. La fel de reală precum acel iepure.
- Poate, bine? zise el mai tare, cuprinzând-o în braţe. Dar nu înseamnă nimic. Chiar dacă e al ei, nu ne va spune unde este. Nu ne va spune dacă e în viaţă sau...
El înghiţi cu dificultate şi simplul fapt că el nu mai putea să rostească nimic îi dădu ei o forţă pe care nu o mai simţise.
înălţă capul şi ochii la el, cu privirea înceţoşată.
- Este în viată, Alee. O simt. O ştiu. Ştiu că şi tu simţi.
- Raegan. îi cuprinse chipul cu palmele, având ochii încă îndureraţi, dar insistenţi. Nu vreau să-ţi faci iar speranţe.
-Are legătură cu acel băiat pe care l-au găsit în maşină. Şi cu fata pe care noi am văzut-o la spital. Ştiu.
- Copiii ăia lipseau de o zi şi o săptămână. Chiar dacă e în viaţă, ar putea fi oriunde.
- O vom găsi.
- Raegan...

- Ştiu că o vom găsi. Strânse din nou braţele în jurul taliei lui şi îşi lipi obrazul de inima lui. Asta-i un semn, Alee. Un semn bun.
El o cuprinse iar în braţe. Strâns. Prea strâns.
- Vreau să cred asta, şopti el. Chiar vreau.
Pentru prima dată în trei ani, inima ei, care fusese goală de aşa de mult timp, începu încet să se umple.
Închise ochii şi de data asta nu lăsă nici un dubiu să pătrundă.
- Vei crede. Eu te voi face să crezi. Promit!
Alee nu dormise. îşi petrecuse noaptea încolăcit în jurul lui Raegan în timp ce ea dormise, dar nu-şi putu opri mintea din a se învârti suficient cât să se poată relaxa. Nu se putea concentra decât la acel animal de pluş. Nu vedea decât sutele de dăţi când o privise pe Emma trăgându-l prin apartament. Nu se putea gândi decât la zecile de scenarii diferite cu ea dacă în acel moment era în viaţă.
„Dacă era în viaţă...”
Asta era cheia, nu? Dacă. Nu o minţise pe Raegan. Voia să creadă că fiica lor era undeva. Dar de fiecare dată când încerca, un nou sentiment de teamă îl cuprindea şi nu-i dădea drumul - cu cine era, ce o obligau să facă şi ce i s-ar fi întâmplat dacă el şi Raegan nu ar fi găsit-o niciodată.
- Uau! se auzi Ethan la telefon, trâgându-l înapoi în conversaţia curentă. Le-ai spus mamei şi tatei?
Alee se încruntă de pe canapeaua unde stătea, mutându-şi atenţia de la hol la sunetul duşului venind dinspre dormitorul lui Raegan.
-Tu ce crezi? Nu ţi-aş spune dacă nu m-ai fi sunat să te asiguri că nu mi-am pierdut cumpătul cu Raegan.
-Şi l-ai pierdut?

Tipic lui Ethan. Mereu insistent. Alee îşi trecu o mână prin păr.
- Nu. O să fii încântat să afli că m-a pus la locul meu alaltăieri noapte.
- Este singura femeie care a putut vreodată. Nu-mi fac griji pentru Raegan. Este o supravieţuitoare. Eu sunt mai preocupat de felul cum gestionezi tu toate veştile astea despre Emma.
- Ce veşti.[7] Nu avem veşti. N-avem decât un animal de pluş care ar putea sau nu să fie al ei.
- Haide, Alee!
Ştia unde voia Ethan să ajungă. Alee coborî privirea şi se scărpina pe ceafă.
- Aş vrea tare mult să beau ceva. Dar nu o să beau.
Dacă doar el ar fi auzit vestea, dacă ar fi fost plecat
din ţară când Bickam îl sunase, s-ar fi putut să se ducă direct la un bar din aeroport şi să se îmbete. Dar nu intenţiona să o facă pentru că Raegan avea nevoie de el.
- Mă bucur să aud asta.
Duşul se opri şi Alee înălţă capul, privind din nou spre hol.
- Uite ce e, trebuie să plec. Eu şi Raegan ieşim puţin să luăm nişte interviuri.
- Bine. Nu te mai reţin. Doar o întrebare. Cum sunt lucrurile între voi doi?
Cum erau? Mai fierbinte decât în iad şi mai bine decât fuseseră în urmă cu trei ani.
-Bine.
-Tu şi acest bine al tău, oftă Ethan.
- Lucrurile stau bine, OK? Am discutat unele lucruri.
Nu era chiar o minciună. Discutaseră puţin. Şi se sărutaseră, făcuseră dragoste şi dormiseră

încolăciţi ca şi cum nici unul nu voia să-i dea drumul celuilalt.
- Mă bucur să aud. Trebuia să o faceţi de mult.
Alee se încruntă pentru că simţi un mare *dar*.
- Detest când îţi foloseşti tonul de terapeut. Spune odată!
- Dar, zise Ethan, ea este un factor declanşator pentru tine. Eu doar sunt îngrijorat, atâta tot.
Alee simţi un amestec de apreciere şi iritare.
- Păi, nu fi! Nu o să fac ceva necugetat.
-Astea au fost mereu faimoasele tale cuvinte din
Pe hol se auziră paşi, distrăgându-l pe Alee. Când ridică privirea, o văzu pe Raegan venind spre el, îmbrăcată cu nişte blugi mulaţi şi un pulover gri larg, cu părul umed atârnându-i dincolo de umeri şi cu sprâncenele confuze unite deasupra ochilor superbi. în stomac i se învârtiră căldura, nevoia şi o grămadă de emoţii.
- Uite, chiar trebuie să închid. Te sun când ştiu mai multe.
- Bine. Să fii puternic, frate!
-Şi tu.
Apăsă pe „închide" şi se ridică în picioare, luptân- du'se cu explozia de excitare pe care o simţea mereu când o vedea. Oricât de mult voia să repete ce făcuseră noaptea trecută, acum nu era momentul.
-Hei!
- Hei! Cine era?
- Ethan. Voia să fie sigur că nu te înnebunesc deja.
Ea zâmbi, afişând un zâmbet cald, doar pentru el,
care îl excită şi mai mult.
- Şi ce i-ai spus?

- Că, dacă o fac, sunt sigur că tu mi-ai spune.
Zâmbetul ei păli.
- în momentul ăsta eu doar sunt fericită că încă eşti aici.
Şi el era.
Se uitară unul la celălalt. Voia să se întindă spre ea, să se piardă în dulceaţa ei şi să uite de orice altceva în următoarele trei ore, dar nu o făcu. Ethan avea dreptate. Ea era un factor declanşator pentru el. Nu un factor care să-l împingă spre băutură, ci unul care îl făcea să-şi dorească lucruri pentru care nu era sigur că era suficient de puternic. Şi după veştile de noaptea trecută despre acel animal de plus, deja se simţea nesigur, slab şi instabil.
-Păi...Ea îşi luă privirea de la el, uitându-se în jos la tricoul lui bleumarin şi îşi muşcă buza. După acel mic gest, el îşi dădu seama că ea îşi dorea la fel de mult să o tragă spre el şi să o sărute.
- Probabil ar trebui să mergem dacă vrem să-l prindem pe asistentul social înainte să vedem familia Coleman.
Da. Familia Coleman.
Ea se îndreptă spre intrare şi îşi luă haina. Inima lui se contractă cu un amestec de dorinţă şi nevoie când o privi. Pentru ea, pentru Emma, pentru ei. Dar cel mai mult i se încordă pentru că îşi dădu seama că se minţea. N-avea cum să mai creadă cu adevărat că Emma era moartă. Nu fără dovadă. Şi această conştientizare nu avea legătură cu ce aflaseră noaptea trecută. Avea legătură doar cu femeia din faţa lui. Cu convingerea ei statornică. Cu forţa şi compasiunea ei. Cu speranţa ei, care îi dădea şi lui speranţă şi-l făcea să se simtă viu. Raegan mîji privirea la bruneta cu pantaloni roşii care ieşea dintr-o fermă dărăpănată din nord-estul Portlandului.

-Nu pare a fi Murray, zise Alee de pe locul şoferului din camioneta lui parcată peste drum.
- N-a zis recepţionera că aici ar fi trebuit să vină astăzi? întrebă Raegan de pe locul pasagerului, fără să-şi ia ochii de la femeie.
Alee verifică în caieţelul lui în care notase.
- Ba da, aşa a zis. Poate că a făcut schimb cu cineva?
Raegan simţi furnicături pe coloană.
- Poate. Deschise portiera şi coborî. Hai să aflăm!
Ocoli capota şi i se alătură lui Alee pe stradă. Traversară şi ajunseră la Ford Taurusul albastru în acelaşi timp cu femeia.
-Bună ziua, zise Raegan, afişând zâmbetul ei de jurnalistă. îmi pare rău că vă deranjez. îl căutăm pe Conner Murray. De la Direcţia de Asistenţă Socială ni s-a spus că astăzi avea o întâlnire aici.

Peste chipul brunetei trecu o expresie nervoasă

- .V-a spus cineva că va fi astăzi aici?
- Da, zise Aiec. Ieri. A fost de acord să răspundă la câteva întrebări în legătură cu un articol la care lucrăm.
Nu era chiar o minciună, se gândi Raegan când Alee scoase legitimaţia de presă şi o ridică. Doar una mică albă. Ca să obţină răspunsurile de care aveau nevoie, ei nici nu-i păsa dacă el flirta.
-Oh! Chipul brunetei deveni serios. Atunci n-aţi aflat vestea.
Furnicăturile de pe spatele lui Raegan se intensificară.
- Ce veste?
-Conner a fost omorât ieri.
Raegan fu zguduită de şoc.
-Cum?
- Un accident de maşină pe dealurile de lângă Sherwood. Poliţia nu-i încă sigură ce s-a întâmplat, dar maşina lui a ieşit de pe drum şi s-a rostogolit pe o pantă.
Raegan se uită la Alee, surprinzând expresia de mirare din ochii lui.
-Tu te ocupi de cazurile lui acum? întrebă el.
- Doar până când poate fi adus altcineva. Era prea târziu să-i anulăm programările de astăzi. La ce articol ziceaţi că lucraţi voi doi?
- Unul despre nişte copii dispăruţi. Raegan îi dădu brunetei pozele a trei dintre copiii identificaţi ca fiind cazurile lui Murray. Il recunoşti pe vreunul din aceşti copii, domnişoară…
-Johnson. Femeia luă pozele şi se uită la ele. Pe primii doi nu. Dar al treilea… Ridică poza lui David Ramirez. Are un frate mai mare, nu-i aşa?
-Are, răspunse Alee. Miguel. Acum are aproape 11 ani.
-Corect. Femeia încuviinţă din cap. îmi amintesc pentru că încercam să-i înregistrez

părinţii în programul de sprijin al familiei şi de comunicare când a dispărut băiatul lor mai mic. Eu acolo lucrez în mod normal.
Doar că nu s-au calificat pentru că nu erau cetăţeni ai Statelor Unite. Ştiţi ce s-a întâmplat cu ei?
-Sunt bine. Şi-au luat amândoi cetăţenia şi au slujbe bune.
- Oh, mă **bucuT** să aud asta! A fost aşa de trist când a dispărut David! Pierderea unui copil poate să distrugă o familie.
Inima lui Raegan se strânse şi nu se putu opri să nu privească spre Alee.
- Da. Am auzit asta.
- Nu-i recunoşti pe ceilalţi doi copii? o întrebă Alee.
- Nu, îmi pare rău. îi dădu pozele înapoi lui Raegan. Trebuie să plec. Mai am vreo două familii pe care trebuie să le vizitez astăzi.
- Desigur. Alee păşi înapoi ca femeia să-şi poată deschide portiera maşinii. Mulţumesc că ai stat de vorbă cu noi.
Femeia încuviinţă din cap şi urcă în maşină. Privind-o cum pleacă, Raegan avu altă senzaţie ciudată.
- La ce te gândeşti?
Alee se uită la ea.
- Mă gândesc că poate am pierdut o verigă. Dacă familiile Ramirez şi Willig au avut copii mai mari cam de aceeaşi vârstă...
Lui Raegan i se tăie respiraţia.
- Atunci ar trebui să verificăm şi celelalte familii şi să vedem dacă au copii mai mari.
-Corect. Şi să vedem în ce programe au fost înregistraţi copiii mai mari, dacă au fost.
- Este interesant şi faptul că Murray a murit la o zi după ce noi i-am pus întrebări despre copiii dispăruţi, nu crezi?
Alee încuviinţă din cap.

- Da. Foarte. îşi scoase telefonul mobil când traversau strada înapoi spre camioneta lui. O să-l sun pe Hunt, să vedem dacă el ne poate spune ceva despre accident.

Hunt fu de acord să verifice datele despre accident pentru Alee, dar în timp ce intrau în Gorge pentru a găsi proprietatea Coleman, Raegan nu se putea gândi decât la faptul că două din cele trei familii pe care ei le investigau aveau copii mai mari. Şi la faptul că Emma fusese un copil singur.

- Cred că aici e, zise Alee, ieşind de pe autostradă pe un drum lung cu pietriş. Drumul se întindea pe vreun kilometru şi jumătate pe dealuri înainte ca la distanţă să apară o casă dărăpănată, năpădită de tufişuri şi buruieni.

Raegan se întoarse pentru a privi în urmă spre drumul pe care veniseră. în depărtare abia putea să zărească râul Columbia.

- De cât timp zici că s-au mutat aici?
- De vreo patru ani. Alee opri camioneta lângă un Chevy 1500 şi o parcă. Sunt destul de sigur că aici a crescut Brent Coleman.

Casa părea a fi din Tăcerea mieilor şi Raegan se întrebă dacă strămoşii lui Brent Coleman locuiseră şi ei aici. Se întinse spre mânerul portierei.

- L-ai sunat şi i-ai spus că venim, nu?
- Da. Alee deschise portiera. N-a fost prea prietenos, dar a fost de acord să ne vedem.

Raegan i se alătură lângă capotă. Un câine lătră în casă cu câteva secunde înainte ca uşa paravan să se deschidă. Un bărbat slab şi grizonant, ce părea să aibă în jur de 50 de ani, ieşi pe verandă.

- Pot să vă ajut, oameni buni?

Alee înaintă pe aleea cu pietriş, dar un ogar
trecu lă- trând pe lângă picioarele bărbatului şi
o zbughi înainte, alergând direct spre ei.
Alee se puse în faţa lui Raegan.
Bărbatul fluieră şi strigă:

-Thunder! Treci înapoi, dobitocule!Câinele mai lătră o dată, apoi se întoarse şi alergă înapoi pe verandă.
Alee se uită o dată la Raegan, apoi înaintă ezitant.
- Domnul Coleman? Sunt Alee McClane. Am vor- bit ieri.
Brent Coleman încuviinţă din cap.
-Mă întrebam dacă tu eşti. Lui Thunder nu-i place nimeni din presă. Se întoarse, fluturând din mână. Intraţi ca să terminăm odată! Am treabă.
Privirea lui Alee ii spuse lui Raegan: „Vezi? Ţi-am zis. Nu-i prietenos" Urcă treptele verandei înaintea ei, apoi ţinu uşa paravan deschisă ca ea să poată intra.
Interiorul casei arăta la fel de rău ca exteriorul. O cameră de zi era plină cu mobilier uzat, decorată cu lambriuri de lemn de un maro-deschis şi cu un covor maro jerpelit care, bănui Raegan, nu fusese aspirat de ani întregi. în dreapta se afla o canapea cu imprimeu floral verde-portocaliu cu braţe de lemn, iar în stânga erau un fotoliu auriu şi un televizor din anii '80. Brent Coleman se aşează în fotoliu, în timp ce Thunder, câinele de pază, căzu grămadă la picioarele lui.
Alee se duse la canapea şi se aşează. încercând să ignore mirosul de mucegai, Raegan i se alătură.
- Ea este Raegan Devereaux, zise Alee. Mulţumesc că ai fost de acord să te vezi cu noi.
-Nu sunt complet sigur de ce am fost de acord. Coleman se întinse după un pahar de pe masa de lângă el, se uită la gheaţă şi la puţinul lichid auriu rămas pe fund şi se încruntă înainte de a se aşeza din nou. Eu şi soţia mea am vorbit cu mulţi reporteri când a dispărut Mary. Nici unul n-a făcut nimic pentru noi. Voi doi cumva aveţi nişte veşti şi de asta sunteţi aici?Inima lui

Raegan se strânse când auzi frântura de speranţă din vocea bărbatului, iar când văzu cum i se ridică sprâncenele, îşi dădu seama că nu era aşa de în vârstă cum crezuse iniţial. Abia avea 40 de ani, se gândi ea, amintindu-şi cât de îmbătrânit i se păruse Alee când îl văzuse la spital. Stresul şi grijile puteau îmbătrâni o persoană mai repede decât timpul.
-îmi pare rău, nu avem veşti pentru dumneata.
Raegan îşi dădu o şuviţă după ureche şi încercă să nu lase reacţia de dezamăgire a bărbatului să o întristeze. Noi de fapt cercetăm câteva rapoarte vechi despre copiii dispăruţi în zonă, încercăm să vedem dacă există vreun fel de legătură.
- Şi aţi găsit vreuna? întrebă Coleman.
- Nu suntem siguri. Coborî privirea la dosarul din poala ei. Ai locuit în nord-estul Portlandului, nu-i aşa?
El încuviinţă din cap.
- Şi fiica dumitale a dispărut acum şase ani, nu?
- Şapte ani în iulie.
„Dumnezeule, *şapte* ani!" Pe Raegan iar o duru inima.
- Şi a dispărut într-un parc?
- La zoo. Am dus-o acolo în ziua mea liberă. Roata de la căruciorul ei s-a blocat. Am scos-o pentru că făcea crize ea să vadă liliecii. A luat-o la fugă înaintea mea ca să-i vadă în timp ce eu reparam roata. O expresie întunecată trecu peste ochii lui când se întinse după paharul gol de lângă el. Până când am dat eu colţul, peştera era plină de copii. M-am uitat peste tot după ea, dar n-am putut să o găsesc. Aşa de repede a dispărut.
Gheaţa zăngăni în pahar, iar Raegan văzu cu coada ochiului că privirea lui Alee se lăsă spre podea, ştiind că el retrăia momentul în care o pierduse pe Emma.

Raegan se uită din nou la Brent Coleman.
- Ai spus poliţiei că soţia ta nu era la zoo cu tine?
- Nu era. Coleman ridică paharul, dădu capul pe spate şi înghiţi alcoolul rămas, apoi puse paharul la loc pe masă cu un oftat, jules era la cumpărături cu prietenele ei în ziua aia. Tocmai se angajase la mall şi avea nevoie de haine noi. Eram bucuros. Aveam două slujbe ca să ne descurcăm, la o benzinărie şi la un magazin. Şi eram obosit. Dar nu am fost un părinte rău. Clătină din cap şi se uită în gol. Dar nu m-a iertat niciodată că am pierduto pe Mary.
- Unde-i soţia dumitale? întrebă Alee. Este disponibilă să vorbească cu noi?
-Nu ştiu. Ar trebui să o întrebaţi pe ea. Julie m-a părăsit acum cinci ani. Se afundă şi mai mult în fotoliu. A luat-o pe Brenda cu ea. Nu le-am văzut de atunci.
-Cine-i Brenda? întrebă Raegan, simţind că erau pe cale să-l piardă pe Brent Coleman din cauza unei depresii cronice din care nu ieşise încă.
- Fata noastră mai mare.
Pulsul lui Raegan crescu. Ea se uită la Alee şi văzu că şi el se gândea la acelaşi lucru.
- Câţi ani are Brenda? întrebă Alee.
- Dumnezeule! Este la liceu acum. în ochi avea o expresie goală. Nici măcar nu mai ştiu cum arată.
Căldura se întinse pe pielea lui Raegan. Acum şapte ani, Brenda Coleman ar fi fost cam de aceeaşi vârstă cu Miguel Ramirez şi Ginny Willig când dispăruseră fraţii lor. Legătura dintre cele trei familii nu se limita doar la asistentul lor social.

- îţi aminteşti de un asistent social pe nume Connor Murray? îl întrebă Alee. 1,70 metri, durduliu, cu păr rar?
Brent Coleman mîji privirea, gândindu-se.
- Da. A ajutat-o pe Brenda cu nişte programe sociale. De ce?
- Doar verificăm oamenii care s-ar putea să fi intrat în contact cu diferiţi copii. A petrecut ceva timp cu Mary?
-Nu. Coleman clătină din cap. Adică sunt sigur că a văzut-o de câteva ori când a fost în casă, dar era concentrat la Brenda ca să-i obţină serviciile pentru care se califica.
Alee încuviinţă din cap, dar Coleman nu păru să observe. Privirea lui plutise spre geam, iar o expresie distantă îi umplea ochii.
-în unele zile încerc să mă prefac că nu s-a întâmplat, dar nu merge niciodată. E ciudat cum un scurt moment poate să schimbe totul, nu-i aşa? în ziua aia n-am pierdut-o doar pe Mary, mi-am pierdut întreaga familie. Dacă ar fi să o fac din nou... Vocea i se frânse şi clipi de câteva ori înainte de a-şi coborî privirea spre mâini. Ei bine, aş face multe lucruri diferit.
Inima lui Raegan se strânse şi, în timp ce se uita la bărbatul frânt care pierduse totul, se gândi la Alee singur în acea casă la ţară, diferit într-un milion de feluri de acesta, dar straniu de asemănător.
Privirea ei se îndreptă spre pahar. Asta făcuse Alee? Stătuse şi băuse până ce nu mai putuse pentru că se simţea vinovat că o pierduse pe Emma? Da, ştia, pentru că şi ea îl văzuse făcând asta în apartamentul lor înainte să o părăsească. Dar el scăpase din asta. Primise ajutor. Se dusese la reabilitare. Nu băuse de trei ani.
„L-am găsit cu faţa în jos pe masa din bucătărie, cu o sticlă goală de Jack lângă mâna

stângă şi un pistol de .45 încărcat lângă mâna dreaptă.” îi răsunară în minte cuvintele lui Ethan din urmă cu câteva zile în apartamentul ei, crescându-i şi mai mult presiunea din piept. „A jurat că nu a încercat să se sinucidă, dar părinţii noştri n-au fost convinşi. L-au internat într-un centru de reabilitare… Când a ieşit, a promis că nu va mai bea.”

Nu reuşise pe cont propriu. Ieşise din asta pentru că avusese oameni care nu-l lăsaseră să se complacă în asta. Oameni care nu renunţaseră la el, cum făcuse ea, îşi dădu ea seama în timp ce se uita la maxilarul lui puternic şi la ochii lui albaştri concentraţi asupra lui Brent Coleman.

Inima îi bătu mai tare când Alee se ridică în picioare şi ii întinse mâna

.-Mulţumim, domnule Coleman. Asta-i tot ce ne trebuie.
-Asta-i tot?
Alee încuviinţă din cap.
- Da. Nu vă mai răpim din timp.
Coleman mîji privirea şi, pentru prima dată de când intraseră în casa lui, ochii lui păreau clari.
- De ce sunteţi voi doi interesaţi de copilul meu? De aceşti copii?
Alee se uită la Raegan când ea se ridică. Ea îşi dădu seama ce avea să spună înainte ca el să rostească.
- Pentru **că şi fiica noastră este dispărută. Încercăm să vedem dacă alte cazuri din zonă** au **legătură în vreun fel cu al ei.**
Coleman se ridică în picioare şi se uită la ei.
- Fata voastră? De cât timp?
-De trei ani, răspunse Alee.
- Credeţi că e în viaţă?
- Da, zise Alee. Sperăm, oricum.
Inima lui Raegan bătu mai tare. Cu o seară în urmă spusese că nu voia să creadă. Acum spunea că spera.
-O să mă rog să ai dreptate, zise Coleman. Nimeni n-ar trebui să treacă prin ce am trecut eu.
Alee strânse mâna omului. Raegan spuse la revedere şi se îndreptă spre uşă, cu capul şi inima învârtindu-i-se. în spatele ei, Alee şi Brent Coleman schimbară cuvinte tăcute pe verandă, iar câteva secunde mai târziu Alee era lângă ea în camionetă, pornind motorul şi îndepărtân- du-se de proprietatea dărăpănată.
Trebuiau să discute despre fraţii mai mari. Trebuiau să-şi dea seama dacă acei copii se cunoscuseră între ei. Dar Raegan nu se putea concentra decât la ceea ce tocmai recunoscuse Alee.
Că el credea că Emma încă era în viaţă.

Doar că era îngrozită să deschidă subiectul în caz că el nu vorbise serios.capitolul 13

Pe drumul spre oraş, Raegan făcu conversaţie despre mărunţişuri. Alee încercă să fie atent, dar nu reuşi mai mult decât să mormăie.

-Oh, da!

Creierul lui era blocat la ceea ce-i spusese Brent Coleman pe verandă.

„Ai grijă de ea! Cel mai mare regret pe care îl am este că m-am pierdut în propria suferinţă şi că n-am fost prezent pentru soţia mea. Am pierdut-o cum am pierdut-o pe Mary. Diferenţa este că pierderea lui Mary a fost un accident. Nu şi faptul că am îndepărtat-o pe Jules.”

Ăsta era el. El o îndepărtase pe Raegan când ar fi trebuit să aibă grijă de ea. O îndepărtase când tot ce avea ea nevoie era să se sprijine pe el.

Telefonul ei vibră când el opri în faţa clădirii ei. Tocmai se lăsa întunericul, iar luminile de afară străluceau pe chipul ei şi peste liniile încruntate de pe obrazul învineţit când se uită la ecran.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el, oprind motorul.
- Nimic. Doar de la televiziune. N-am trecut pe acolo de câteva zile. Bănuiesc că a observat cineva.

Apăsă pe „Răspunde” şi deschise portiera.

- Da, sunt Raegan.

Neputând să audă cu cine vorbea, Alee coborî şi ocoli maşina, aşteptând în timp ce Raegan tastă codul pentru intrare. Când uşa zăngăni, el o deschise pentru ea.

- Da, îmi pare rău, zise Raegan. Lucrurile au fost un pic cam agitate. O să te pierd în lift. Pot să te sun înapoi? Bine.

Apăsă pe „închide” când intrară în lift.

-Cine era? întrebă Alee.
-Anna Chapman. Jeremy este furios că n-am fost prezentă.
Gelozia i se învolbură în stomac. O gelozie pe care nu avea nici un drept să o simtă, ţinând cont că el fusese cel care o părăsise.
- Iubitul.
- Fostul iubit. Se întoarse pentru a se uita la el în timp ce liftul bâzâi. Şi n-a fost nici măcar asta. Am ieşit doar de câteva ori. Nu a fost ceva serios.
Voia să o întrebe la ce se referea când spunea serios - „te iubesc serios" sau „facem sex serios" -, dar uşile liftului se deschiseră înainte să apuce să o facă.
- Poftim! îi dădu cheile, apoi apăsă pe „Reapelare" şi duse telefonul la ureche. Vin într-un minut. Intră!
El încuviinţă din cap în timp ce se îndreptă spre uşa apartamentului, dar nu putea să scape de ciudatele senzaţii ce se învârteau prin el. Viaţa lui era exact ca a lui Brent Coleman. Până şi când venea vorba de alcool şi autodezaprobare. Singura diferenţă era că el avusese părinţi şi fraţi care să aibă grijă de el. Brent Coleman nu avusese asta.
Intră în apartament şi închise uşa în urma lui, lăsând cheile lui Raegan în bolul de pe masa de la intrare. Nu voia să ajungă precum Coleman, acru şi singur. Nu voia să se uite în oglindă şi să vadă jumătate din omul care fusese.
Clipi, privi pereţii mov din jurul lui şi îşi dădu seama că intrase în camera Emmei. Privirea lui se îndreptă spre castelul roz-alb pe care Raegan îl pictase deasupra patului când aflaseră că bebeluşul urma să fie fetiţă. Durerea îi străpunse pieptul. O durere ce-i ardea ochii. O durere care ştia că avea să-l

însoţească mereu. Dar era o durere pe care nu trebuia să se chinuie să o ducă singur dacă nu voia.
în spatele lui se auziră paşi, apoi un inspirat ascuţit, întorcându-se lent, o văzu pe Raegan stând în pragul uşii, cu obrajii palizi, ochii mari şi plini de nesiguranţă.
Ea ridică o mână şi apăsă pe întrerupător. Lumina din tavan dezvălui patul, dulapul şi jucăriile aranjate frumos într-un colţ al camerei. Dar Alee nu o văzu decât pe ea.
- Probabil te întrebi ce-i asta, zise ea ezitant.
-Nu.
Ea privi în jur, uitându-se oriunde numai la el nu, îşi dădu el seama.
- Ştiu că ţi se pare o prostie. Şi poate că este, dar eu...
-Nu mi se pare o prostie. Cred că e perfect. Vreau
asta în casa mea. Când privirea ei alunecă spre a lui, el adăugă: O vreau în casa noastră.
- A noastră? şopti ea.
- Da, a noastră. Inima lui bătea puternic când păşi spre ea, când îi dădu laoparte părul de pe obrazul învineţit şi o privi de parcă o vedea pentru prima dată. Aşa simţea. În sufletul lui. Unde inima lui părea să bacă tare şi puternic pentru prima dată în ani întregi. Vreau o a doua şansă, Raegan. Vreau înapoi viaţa noastră. Te vreau pe tine, copiii pe care i-am putea avea şi vreau să o găsim pe Emma. Viaţa mea nu înseamnă nimic fără tine în ea.
Pe chipul ei jucau emoţii când se uită în sus la el - teamă, dubii, speranţă -, dar când ochii ei se umeziră şi buza îi tremură, el ştiu că iubirea era cea mai puternică dintre acele emoţii.
- Şi eu îmi doresc aceste lucruri. Ridicându-se pe vârful degetelor, ea îşi petrecu braţele în jurul lui şi şopti: Vreau totul. Asta-i tot ce mi-am dorit mereu.

El închise ochii şi o ţinu aproape, lipindu-şi chipul de gâtul ei şi inspirând mirosul dulce de iasomie al parfumului. Aici trebuia să fie. Cu ea. îşi petrecuse ultimii trei ani încercând să nu simtă nimic, încercând să se convingă că era mai bine să fie amorţit decât să sufere, dar nu era aşa. Amorţit însemna gol. Amorţit însemna Brent Coleman, dorindu-şi să moară. Amorţeala nu'i dădea nici un motiv să trăiască, iar el voia să trăiască. Voia să trăiască cu Raegan. Voia să simtă suişurile şi coborâşurile. Voia să simtă până şi suferinţa pentru că însemna că era om, real, nu mort pe interior. Atât timp cât era cu ea, ştia că avea să treacă peste suferinţă. Atât timp cât erau împreună, putea să suporte orice.

Lacrimile îl ardeau în spatele ochilor. Lacrimi de regret, de tristeţe, de teamă, dar în mare parte de speranţă. O speranţă pe care o simţea datorită ei.

-Vreau să ştii ceva. înghiţi nodul din gât, cuvintele fiind aspre pe limba lui. Sunt un dependent. Am fost un dependent înainte să ne întâlnim şi mereu voi fi un dependent, chiar şi acum, când sunt curat. Pot să-ţi dau o sută de motive diferite pentru asta, dar cel mai simplu este că era ta îndemână când eram foarte tânăr. Lui Gilbert nu i-a păsat niciodată dacă eu beam. De fapt, m-a încurajat. Şi când eşti copil, trăind în genul ăla de mediu... I se strânse pieptul. Aşa am învăţat să fac faţă tuturor rahaturilor care se întâmplau în jurul meu.

Ea se retrase şi se uită la el cu ochii plini de lacrimi şi, chiar dacă el voia să o ţină aproape ca să nu-l privească atunci când îşi recunoştea defectele, ştia că îi era dator cu asta. îi era dator cu mult mai multe decât îi putea oferi vreodată.

Inspiră adânc pentru a-şi face curaj şi se uită în ochii ei verzi superbi. Se concentTă

la ei, nu la emoţiile puternice care îi sfâşiau pieptul.

-Am ascuns asta, zise el, strângând mâinile peste ale ei pentru a căpăta putere. Mult timp. După ce m-au adoptat Michael şi Hannah, am fost prins la câteva petreceri. Ei ştiau că beam din când în când în liceu, dar au zis că toţi copiii o făceau. Ştiam ce să spun ca să-i liniştesc că nu era mare lucru. Dar ei nu ştiau cât de mult sau cât de des beam. Nici fraţii mei. Ethan este singurul care avea cât de cât o idee, dar niciodată n-a ştiut cât de rău stăteau lucrurile. De fiecare dată când el sau altcineva deschidea subiectul, eu glumeam şi râdeam de îngrijorarea lor. Prin colegiu am trecut cu bine pentru că toată lumea bea acolo, dar înainte ca noi doi să ne cunoaştem, eu beam mai mult decât înainte. Dădeam vina pe muncă. Pe călătoriile pentru serviciu, pe orele lungi de muncă, pe lucrurile pe care le fotografiam, pe faptul că văzusem fără răvăşite de război precum Afganistan şi Etiopia. Şi-mi spuneam că-mi va fi mai bine când mă voi întoarce acasă. Dar nu mi-a fost. Nu mi-a fost până ce nu te-am cunoscut. Lui Alee i se strânse inima aşa de tare, de parcă storcea toate minciunile şi jumătăţile de adevăr din interiorul lui când îşi amintea de acea noapte. Când o văzuse prin obiectivul camerei lui în mulţime. Când fusese fermecat de frumuseţea şi de încrederea ei. Când ştiuse că trebuia să facă parte din asta. Cumva. în orice mod putea. Nu am mai vrut să mă descurc pur şi simplu, continuă el. Voiam să trăiesc. Să renunţ la trecut. Să am parte de un nou început cu tine. Aşa că m-am lăsat. Mi-am zis că puteam să beau doar la ocazii. Puteam să ieşim cu prietenii, iar eu nu eram nevoit să mă îmbăt ca să mă simt bine. Şi m-am simţit bine. Oricând eram cu tine mă simţeam cel mai bine. Dar

mereu mă gândeam să beau. Să mă opresc la magazin în drum spre casă. Să cedez impulsului şi să renunţ.
- Nu mi-ai spus niciodată că te gândeai la asta.
-Nu puteam. Nici un dependent nu poate. Este ca şi cum ai recunoaşte care e cea mai mare slăbiciune a ta. Cred că nici măcar eu nu ştiam cât de rău stăteau lucrurile până când nu am pierdut-o pe Emma.
Ea închise ochii şi suferinţa pe care el o văzu pe chipul ei îl lovi puternic, chiar sub stern, chiar în inimă, care deja era răsucită într-un nod. îi strânse mâinile şi făcu un efort să continue.
- M-am pierdut atunci. Nu ştiam cum să fac faţă. Nu mă puteam uita la tine. Mă gândeam încontinuu la ce se întâmplase sau la faptul că era numai vina mea...
-Ce s-a întâmplat cu Emma nu a fost vina ta. Ea deschise ochii, iar de data asta, când se uitară fix în ai lui, nu mai erau trişti sau dezamăgiţi; erau hotărâţi. Mi s-ar fi putut întâmpla mie. I s-ar fi putut întâmpla mamei tale dacă ar fi fost cu Emma în acea zi. Oricine a luat-o aştepta şi urmărea momentul potrivit, ca noi să nu fim aten...
- Ştiu asta.
Dumnezeule, adora că voia să-l apere! O mai făcuse, când avea toate motivele să-l urască, dar el fusese aşa de concentrat la propria suferinţă şi autodetestare încât o îndepărtase. Nu mai voia să facă asta. îi atinse obrazul moale cu un deget tremurător.
-Acum ştiu. Dar atunci... atunci nu puteam să înfrunt asta. Durea prea mult. Aşa că am făcut ce făceam mereu când lucrurile deveneau prea grele. Am băut ceva. Şi apoi iar. Şi iar, până când n-am mai simţit nimic - suferinţă, vinovăţie. Mai ales pe tine.

Ea privi în jos la cămaşa lui, şi el îşi dădu seama că rememora toate acele nopţi în care el se poticnise beat când ea rămăsese trează şi îngrijorată pentru că nu ştia pe unde era. Toate momentele în care avusese nevoie de sprijinul lui, dar el nu fusese acolo pentru ea. Certurile, lacrimile, toată suferinţa pe care ¡-o provocase. Şi modul în care o părăsise când ar fi trebuit să rămână şi să lupte pentru ea. Pentru ei. Degetele îi tremurau când îi duse mâinile la buze şi le sărută. Le coborî ca să stea pe pieptul lui, chiar peste inima lui, şi făcu un efort să spună totul.

-Ştiu că Ethan ţi-a spus despre noaptea în care m-a găsit căzut pe masa din bucătăria mea. Atunci m-am trezit la realitate. Nu pentru că ajunsesem la limita de jos sau ceva de genul ăsta, ci pentru că am văzut ce îi făceam familiei mele. Şi prin ei am văzut ce ţi-am făcut ţie. Strânse mai bine mâinile în jurul mâinilor ei, simţi căldura lor sub degetele lui şi îşi dădu seama că putea să facă asta indiferent ce avea ea de spus când urma să termine. M-am urât pentru ce ţi-am făcut. Pentru cum te-am tratat. Şi n-a trecut o zi în care să nu fi vrut să te găsesc şi să-ţi spun cât de rău îmi pare. Dar nu puteam pentru că… Căută cuvântul corect. Ştia că exista doar unul. Pentru că îmi era teamă. îmi era teamă că îmi vei trânti uşa în nas sau că vei pleca. îmi era teamă că mă vei împinge înapoi în pragul căderii chiar dacă meritam un astfel de răspuns din partea ta. Şi cel mai mult îmi era teamă pentru că nu ştiu dacă în noaptea aia am atins pragul de jos sau dacă există ceva mult mai rău acolo aşteptându-mă. Tot ce ştiu este că nu vreau să merg acolo. Nu mai vreau să merg acolo vreodată. Te vreau pe tine. Pe noi. Ochii i se umplură de lacrimile cu care se luptase în tot timpul mărturisirii lui.

Vreau înapoi tot ce am stricat aşa de rău pentru că sunt slab.
- Oh, Alee! O lacrimă alunecă de pe genele ei pe obrazul învineţit. Nu eşti slab. îşi trecu degetele moi peste barba nerasă de pe maxilarul lui, vocea fiindu-i la fel de groasă şi de răguşită ca a lui. Eşti încăpăţânat. Uneori eşti pripit. Şi când vrei ceva, nimic nu te poate opri. Dar nu eşti slab.
El închise ochii şi se aplecă spre atingerea ei, bu- curându-se de alinare chiar când propriile lacrimi căideau libere.

-Un copil slab nu ar fi supravieţuit copilăriei cum ai făcut-o tu. Un adolescent slab nu ar fi avut forţa să depună mărturie împotriva tatălui său, spunând toate lucrurile oribile pe care acel bărbat îl punea să le facă. Şi un adult slab n-ar fi stat niciodată aici să-mi spună toate lucrurile pe care tocmai mi le-ai spus. Eu doar îmi doresc să-mi fi spus mai devreme. îmi doresc...Când ei i se frânse vocea, el deschise ochii şi o privi - privi lacrimile ce-i sclipeau în ochi, emoţiile ce-i jucau pe chip.
-îmi doresc să nu fi petrecut ultimii trei ani despărţiţi, şopti ea. Pentru că aş fi fost alături de tine. Am promis să te iubesc la bine şi la rău. N-au fost doar cuvinte pentru mine. Le-am rostit serios. încă le iau în serios. Te iubesc, Alee. Mereu te-am iub...
Toate emoţiile pe care le ţinuse încuiate în el aşa de mult se eliberară. Dădu drumul mâinii ei care încă era pe pieptul lui, îi cuprinse chipul şi-i captură gura cu a lui. Ea suspină, se ţinu de braţele lui, îl sărută până când lui i se tăie respiraţia. Dar nu fu suficient. Nu era nici pe departe. Trebuia să fie cu ea în clipa aceea. Chiar atunci.
Puse mâinile pe talia ei şi o ridică de pe podea. Ea se desprinse de gura lui şi-l apucă de umeri.
-Ce...
-Nu-mi da drumul!
Ochii ei se întunecară, înţelegând, în timp ce el se îndrepta spre hol şi, cu un alt suspin, ea îşi coborî gura peste a lui şi-i cuprinse talia cu picioarele, sărutându-l cu atâta pasiune, căldură şi nevoie încât sângele îi pulsa în vene şi facea ca dorinţa să depăşească orice raţiune. O duse în dormitorul ei şi o aşeză pe pat. Mâinile ei deveniră lacome, trăgând de cămaşa lui, apoi îşi ridică gura spre a lui, sărutându-l

din nou şi din nou. Degetele ei delicate îi atinseră abdomenul, pieptul. Cu respiraţia întretăiată, el se retrase ca ea să-i tragă cămaşa peste cap, apoi o sărută din nou, topindu-se în ea pe saltea, adorând gustul ei, senzaţia, iubind totul la ea.
- Raegan...

Ea împinse cu o mână în umărul Lui. înţelegând aluzia, el se rostogoli pe spate, trăgând-o cu el. îşi trecu un picior peste al lui, continuând să-l sărute, să-l înnebunească cu buzele, cu limba, cu gustul ei.li dădu părul pe spate în timp ce schimba poziţia sărutului şi-i atingea limba cu a lui. Gemând, ea îşi lipi buzele de colţul gurii lui, de maxilar, presărând sărutări umede, senzuale pe gâtul lui până când el se cutremură.

- Dumnezeule, Raegs... închise ochii când tentacule calde şi electrice se întinseră peste pielea lui. Nu ştii cât de dor mi-a fost de asta. De tine.

- Ba ştiu.

Ea coborî mai mult, lipindu-şi gura de pieptul lui, de sfârcul lui drept. Scoase mica ei limbă perversă, ta- chinându-i vârful. Buzele ei se strânseră în jurul lui şi muşcă până când toată căldura se duse direct în vintrea lui, excitându-l şi făcându-l să fie gata.

Deschise ochii, se uită la ea, încercă să o tragă înapoi spre gura lui, dar mâinile îi tremurau - ea deja cobora, alunecând cu limba netedă în jurul buricului, în timp ce cu degetele îi desfăcea nasturii de la blugi.

- Raegs, vino aici!

Vocea lui era răguşită când se întinse spre ea. Raegan se strecură din strânsoarea lui şi se dădu jos din pat cu spatele, lăsându-se în genunchi între picioarele lui, punându-şi mâinile pe betelia pantalonilor lui şi trăgând.

- Sus! ordonă ea, cu respiraţia întretăiată, frenetică şi insistentă.

El se sprijini cu picioarele în podea şi îşi ridică şoldurile. Cu o mişcare rapidă, îi trase blugii de pe picioare şi-i aruncă peste umăr. El reuşi să pună mâna pe puloverul ei şi-l trase. Ea îşi

ridică braţele ca el să-l poată da jos, dar înainte să se întindă spre ea, îi cuprinse mădularul erect cu degetele şi îşi coborî gura peste vârf.
Căldura, presiunea, aspiraţia care îl înconjură făcură să i se scurtcircuiteze creierul. Mâinile îi căzură pe saltea în timp ce ea îi oferea plăcere.
- Raegan...
Mâinile lui strânseră pătura. Transpiraţia îi apăru pe frunte şi pe şira spinării. Se luptă cu nevoia presantă de eliberare şi-i strânse umerii cu mâinile ca să se poată retrage înainte să fie prea târziu. Ridicând u-se în fund, zise:
-Nu o să rezist prea mult dacă continui să faci asta, iubito!
Ea se ridică în picioare când el o trase în sus.
- Nu vreau să rezişti.
Prin venele lui urla nevoia. Trase gura ei în jos spre a lui. Ea se topi în sărut cu un suspin. Rostogolind u-se pe spate, el o împinse pe saltea, apoi se retrase şi-i desfăcu sutienul.
- Dă jos sutienul! Degetele lui îi desfăcură nasturele de la blugi şi, în timp ce ea dădea jos bretelele, el îi trase pantalonii şi-i dădu jos. Grăbeşte-te!
Mâinile ii tremurau când făcu ce zisese el. El găsi un prezervativ în portofelul de pe podea şi-l rulă. Ochii ei erau înceţoşaţi de dorinţă când se urcă peste ea, când coborî şi-i luă gura, sărutând-o cu o nevoie mai puternică decât orice nevoie avusese vreodată de a bea.
- Dumnezeule, Raegs! O mână îi alunecă pe abdomenul ei, între picioare, şi o găsi fierbinte, umedă şi pregătită. N-ai idee câte nopţi am stat întins gândindu-mă la asta. La tine. La noi.
- Oh! Capul ei căzu pe spate şi se împinse în mâna lui. Alee...
Nu făcea faţă disperării din vocea ei, căldurii din cuvintele ei, senzaţiei de a o simţi sub

degetele lui. Sărutând-o din nou, se aşează între picioarele ei şi intră în ea.
întregul ei corp se cutremură, iar ea gemu adânc şi profund, un sunet ce lui îi transformă sângele în lavă în vene. Sărutând-o mai pasional, începu să se mişte. Corpurile lor găsiră un ritm familiar care alungă orice dubiu că nu ar fi trebuit ca el să fie acolo.
- Oh, Alee! Respiraţia ei fierbinte cădea pe buzele lui. Da, da... nu te opri!
Nu putea. Trecuse peste pragul raţiunii. Ştia că ea era aproape. Ştia semnele, îi cunoştea corpul mai bine decât oricine. Rostogolindu-se pe spate, o trase deasupra lui ca ea să poată prelua conducerea, ca să-i ducă pe amândoi în fericirea ce le amorţea minţile.
- Raegs... îşi petrecu o mână în jurul cefei ei, trăgân- du-i gura spre a lui în timp ce corpul ei se mişca mai repede. Dumnezeule, am nevoie de tine! Nu renunţa la mine, iubito! Indiferent ce ar fi.
- Nu o voi face, şopti ea pe buzele lui. Niciodată.
întregul ei corp se încordă şi-l strânse aşa de tare,
încât cedă şi ultima lui fărâmă de rezistenţă. Şi când valul se prăvăli peste el, o luă şi pe ea, învârtindu-i pe amândoi într-o plăcere aşa de dulce, perfectă şi completă, încât el ştiu că fusese un prost să creadă că putea trăi vreodată fără ea.
Ea se prăbuşi peste el transpirată şi fără aer. El era la fel de extenuat, dar mai plin de viaţă decât fusese vreodată. Ţinând-o strâns, îşi lipi faţa de gâtul ei şi o inspiră în inima lui, în sufletul lui, trăgând-o înapoi unde mereu îi fusese locul.
Trecură minute lungi în care singurul sunet din cameră erau respiraţiile lor şi bătăile puternice ale inimilor. Ea se relaxă pe el, oftând

mulţumită. El o strânse mai bine şi închise ochii, adorând cum pielea ei umedă se potrivea perfect pe el chiar şi acum. Adorând totul la ea - compasiunea, abilitatea de a ierta, felul în care ea îl făcea bărbatul care mereu îşi dorise să fie.

- La ce te gândeşti? şopti ea.

El deschise ochii şi clipi la tavan.

-Mă gândesc că sunt cel mai mare idiot de pe planetă pentru că te-am lăsat vreodată să pleci.

Ea îşi întoarse capul spre el şi zâmbi.

- Da, eşti. Aici nu te contrazic.

El zâmbi. Nu-şi putea aminti când zâmbise ultima dată sincer, ca acum.

- Mă gândesc că îmi place ce ai făcut cu camera asta. îl înţepă pieptul. Mi-e greu să nu mă gândesc la tine aici cu altcineva.

Ea se sprijini în cot, uitându-se la el cu ochii ei verzi superbi, ochi care îl bântuiseră trei ani.

- N-a fost nimeni aici cu mine.

Inima lui iuţi bătăile când se uită la ea.

- Nimeni?

Ea clătină din cap. Toate acele bucle senzuale roşcate îi încadrau faţa ca nişte panglici de foc mocnit.

- Am scăpat de patul nostru doar pentru că era prea mare. Mi se părea gol fiind singură în el.

Sub coastele lui se formă o presiune. îi dădu laoparte o şuviţă de pe obraz, dar presiunea era aşa de mare, încât nu-şi putea găsi cuvintele să-i spună cât de rău îi părea că o rănise, că o părăsise. Că fusese un idiot. Privirea ei se îndreptă spre pieptul lui, apoi ea îşi trecu degetele peste o aluniţă de lângă clavicula lui.

- Şi asta s-ar putea să sune foarte patetic, dar... Ea îşi muşcă buza şi obrajii i se colorară într-o nuanţă delicată de roz. N-am fost cu

nimeni de când ai plecat. Adică am ieşit, dar n-am... ştii tu.
-Nu?
Ea clătină din cap şi strânse din buze. Uşurarea era aşa de dulce, încât îi deschise plămânii ca să poată inspira din nou, ceva ce ştia că nu merita. Neputându-se opri, râse şi o cuprinse în braţe, trăgând-o spre el, închizând ochii şi zâmbind în părul ei.
-Ţi se pare amuzant? mormăi ea.
- Da, pentru că aproape l-am doborât pe şeful tău acum câteva zile la spital.
Ea se relaxă şi îşi plimbă degetele delicate peste braţul lui.
- M-ar fi concediat, sunt sigură. Este un tip de treabă, dar n-ar fi trebuit să ies cu el. Nu ştiu de ce am ieşit.
Zâmbetul lui Alee păli. El ştia de ce. Pentru că se simţise singură, iar tipul păruse interesat. Alee n-avea pe cine să dea vina pentru asta decât pe el însuşi.
„Ar fi trebuit să fiu eu. Ar fi trebuit să fiu numai eu.” I se uscă gâtul.
- Nici eu n-am fost cu altcineva.
Degetele ei se opriră din mângâierile provocatoare.
- Serios?
El clătină din cap, ştiind că mărturisirea lui nu era la fel de dulce ca a ei. Şi ura asta, dar îi era dator cu tot adevărul dacă aveau vreo speranţă de a merge mai departe.
-Am ieşit cu multe femei. Când luam pe cineva la vreun eveniment de familie era o metodă grozavă să mă asigur că nu întreba nimeni ce fac sau nu amintea de problema mea cu alcoolul sau reabilitarea ori de ceva din trecut. Şi era o cale să uit şi să nu trebuiască să simt. Inima ei bătu peste a lui, făcându-l să sufere din nou, dar se forţă să continue: N-am fost un

sfânt, Raegan. Am încercat să fac sex cu câteva dintre ele. Doar că... n-am putut.
- De ce nu? şopti ea.
Creierul lui îşi amînti feţele fără nume, toate roşcatele pe care le agăţase într-o încercare patetică de a o scoate pe Raegan din inima lui. Nici una nu reuşise. Asta nu făcuse decât să-i fie şi mai dor de ea.
întoarse capul şi îşi lipi buzele tremurânde de tâmpla ei.
- Pentru că nici una nu era Raegan. Tu eşti singura femeie pe care o vreau. Singura pe care am vru t-o vreo dată. Te iubesc, Raegan. Te iubesc aşa de mult! îmi pare rău că te-am părăsit. îmi pare rău că te-am rănit. N-am vrut niciodată asta. Voiam doar să fii fericită şi ştiam că eu te făceam să suferi. Am crezut că, dacă plec, ai putea zâmbi din nou. Am crezut...
-Oh, Alee!
îi atinse maxilarul cu mâna şi îşi întoarse faţa spre el, acoperindu-i gura pentru a trage fiecare gram de suferinţă, agonie şi teamă. Respiraţia ei îl scăldă în dulceaţă. Făcu să i se umfle mica inimă pe care recent descoperise că încă o avea. Adună toate bucăţile frânte în el şi le cuprinse cu dragoste până când ştiu că era iertat.
Când rămase fără aer, ea se retrase şi-l privi. Şi-i zâmbi doar pentru ochii lui, un zâmbet care îi spunea că era iubit. Că era acasă. Că puteau să treacă peste orice împreună.
-Sper că mai ai prezervative în portofelul ăla al tău, pentru că eu te doresc din nou.
Prin stomacul lui se rostogoli căldura, întărindu-l peste tot. Făcându-l să zâmbească.
- După colţ încă este o farmacie, nu-i aşa?
-Da.
îşi puse un picior peste ale ei şi o rostogoli pe spate.

-Atunci putem să ne mai facem de cap o dată. Mai am unul. După aceea, va trebui să te oprești din a mă îmbrățișa ca să mă duc la farmacie.
Ea râse când el o sărută. Și când râsetul ei se transformă **întT**-un oftat și buzele-i deveniră lacome, oftă și el pentru că în sfârșit primise a doua șansă.
Indiferent ce se întâmpla cu ancheta lor, indiferent ce se întâmpla cu Emma, își promise că nu avea să rateze această șansă.
Tot ce-și dorea Alee să facă în dimineața următoare era să stea în pat și să-i arate lui Raegan cât de mult o iubea cu mâinile, cu gura și cu corpul lui. Dar șeful ei îi trimisese un mesaj și-i spusese că trebuia să se ducă la televiziune pentru a vedea cercetările ei și cum acel șef era cel care o îndemnase pe Raegan să se ocupe de cazurile acelor copii dispăruți, Alee o lăsase cu reticență să plece.
Deschise ușa farmaciei și zâmbi când își aminti felul în care Raegan îi atinsese buzele cu ale ei când el o dusese la sediu. Sărutul ei fusese plin cu așa de multe promisiuni încât simțise furnicături prin întregul corp. Abia aștepta ca ea să-l sărute din nou așa. Abia aștepta să-i arate cât de incredibil îl făcea să se simtă.
Punga din hârtie maro se mototoli în mâna Lui când își puse ochelarii de soare, traversă spre camionetă și aruncă punga în interior. Noaptea trecută nu ajunsese la farmacie după prezervativele din pungă. Nu voia să o lase singură pe Raegan nici cinci minute. !l folosiseră însă pe ultimul și apoi deveniseră creativi cu mâinile și gurile. Desigur, fusese foarte excitant și satisfăcător, dar nu suficient. O voia la duș, pe patul ei, pe perete, pe canapea... Il furnică întregul corp când se gândi la a o avea pe podea la intrare, cum o

făcuse în noaptea când revenise acasă după misiunea din Afganistan, fiind aşa de disperat să o atingă încât abia avuseseră timp să închidă uşa înainte să-şi smulgă hainele unul de pe celălalt.

Apăsă pe butonul de blocare de pe breloc, băgă cheile în buzunar şi scoase telefonul în timp ce traversa strada spre cafeneaua din colţul opus, simţindu-se plin de speranţă pentru prima dată în ani întregi. Avea speranţe cu privire la viaţa lui şi direcţia spre care o lua, speranţe legate de relaţia lui cu Raegan, speranţe că aveau să-şi găsească fiica.

Pieptul i se strânse şi se încălzi când se gândi la acel animal de pluş, când se gândi la Emma. Raegan avea dreptate. Era cea mai bună pistă pe care o aveau după trei ani. Nu aveau să renunţe până când nu aveau să o găsească.

Apelă, ridică telefonul la ureche şi băgă o mână în buzunarul din faţă al blugilor în timp ce mergea pe stradă.

Hunt răspunse după ce telefonul sună de două ori.

-Tocmai voiam să te sun, imbecilule!

- înseamnă că antena mea e bună astăzi.

Hunt râse la vechea glumă, dar umorul se stinse repede când zise:

- Deci se pare că Cilbert a dispărut de pe faţa pământului.

Starea de spirit a lui Alee se schimbă doar pentru că fu menţionat bărbatul care încercase să-i distrugă viaţa.

- N-a trecut pe la poliţistul lui supraveghetor?

- Nu. Nu l-a văzut nimeni. Verific cu nişte cunoştinţe mai vechi de-ale lui, dar momentan n-am aflat nimic. FBl-ul a putut să compare biletul de pe maşina lui Raegan cu scrisul tui de mână?

-Nu încă.

- Sigur că nu încă, pentru că rahaturile astea nu se întâmplă aşa de repede în viaţa reală, ci doar la televizor.

Alee n-avea chef să intre în jocul lui Hunt cu prejudecăţile lui faţă de Hollywood.

- Dar Murray? Ai aflat ceva despre accidentul lui? Sau ce făcea înainte să se întâmple asta?

-Da.

Se auzirănişte hârtii foşnind, iar Alee îşi imaginăcum Hunt dădea deoparte dosare şi maldăre de hârtii de pe biroul lui dezastruos pentru a găsi o bucată de hârtie unde îşi trecuse notiţele, l-am urmărit mişcările înainte de accident.

-A plecat de la muncă pe la 1730, s-a oprit la o farmacie în centru, apoi a luat-o spre nord-est şi a intrat - se auzirămai multe hârtii foşnind - la birourile de caritate de la Copiii Sunt Viitorul Nostru de pe Morris. A stat acolo treizeci de minute, după care a luat-o spre West Hills.

Alee se opri la colţ şi aşteptă să se schimbe culoarea semaforului.

- Ce este Copiii Sunt Viitorul Nostru?

- Este o organizaţie caritabilă pentru consiliere a tineretului. Fac parteneriate intre copii cu probleme şi voluntari adulţi din comunitate. Un fel de chestie ca fratele mai mare, dar ei pretind că folosesc doar mentori profesionali, de succes, orientaţi spre afaceri. Stai să văd, pe website-ul lor scrie aşa: „Bărbaţii şi femeile de succes din comunitate care au trecut prin verificări viguroase ale trecutului şi sunt dedicaţi să fie un model stabil, pozitiv, destinat să modeleze minţile generaţiilor noastre viitoare"

- Asta-i o misiune dificilă.

- Pe bune.

- Şi Murray era un mentor voluntar?

- Nu sunt sigur.
-Cine conduce organizaţia caritabilă?
- Hm... Tot caut asta. Nu-i nimic pe site. Crezi că asta are legătură cu cazurile tale?
-Nu sunt sigur. O să sun la organizaţia caritabilă mai târziu ca să văd ce pot să aflu. Ce-mi zici de accident?
- Se pare că alcoolul a fost un factor. După ce a plecat de la organizaţia caritabilă, s-a oprit la un bar, în următoarea oră a băut înăuntru, apoi a plecat. Accidentul s-a petrecut cam la v**Teo douăzeci de minute după** asta. Poate sau poate nu. Coincidenţa încă era prea mare că Murray fusese implicat în toate cele trei cazuri ale copiilor dispăruţi, iar acum era mort la doar o zi după ce Alee şi Raegan încercaseră să vorbească cu el.
Semaforul arătă verde şi Alee păşi din curbă, în urma unui bărbat în costum şi a unei femei cu o rochie florală care era mult prea primăvăratică pentru luna ianuarie în Oregon.
- După ce vor primi raportul toxicologic, ar fi vreo şansă să pui mâna pe el ca să-l văd şi eu?
-O să încerc. Am un amic la poliţia din Portland care îmi e dator cu un favor. Apropo de favoruri... Care-i treaba cu tine şi cu nevastă-ta? Şi nu încerca să-mi spui că nimic, pentru că te cunosc aşa de bine, încât ştiu când minţi.
Lui Alee i se strânse stomacul când traversă strada. Hunt era foarte protector cu prietenii lui. Era cel mai mare atu al lui. Fusese alături de el din ziua în care primise hotărârea finală de divorţ şi văzuse cum vestea îl devastase. Ce nu ştia el era că el fusese cel care plecase din căsnicie şi că el fusese cel care ceruse divorţul, nu Raegan.
- Asta-i o conversaţie pentru care cred că avem nevoie de mai mult timp.

- La dracu', omule! Se întâmplă ceva între voi doi. Ce dracu' faci, Alee.[7]

Alee oftă - nu avea chef să discute cu Hunt despre asta acum. Se uită la o femeie de pe partea îndepărtată a trotuarului care ţinea un copil care plângea. Făcu ochii mari când zări o siluetă obscură în spatele ei în...

Auzi un pocnet cu o fracţiune de secundă înainte să-i explodeze o presiune în umăr. Corpul lui se dădu înapoi. Telefonul mobil îi zbură din degete. Femeia de pe trotuar urlă şi trase copilul spre clădire. Ţeasta lui Alee se lovi de caldarâm, dar datorită timpului petrecut în Afganistan şi Irak şi în punctele fierbinţi din lume unde făcuse fotografii pentru Associated Press, ştia exact ce-l nimerise.

Un glonţ.

Nenorocitul îl împuşcase. în lumina zilei, ca un laş, cum mereu fusese.

capitolul 14

Raegan voia să arunce cafeaua peste birou direct în faţa bărbatului care îi ţinea acum morală. Din moment ce era şeful ei, cu care ea recent o terminase, se gândi că n-ar fi fost cea mai inteligentă mişcare din partea ei.

- Mai mult, zise Jeremy, contrai a ceea ce crezi tu, această televiziune nu este aici să-ţi finanţeze agenda personală, oricare ar putea fi aceea. Ţi-am dat o misiune, am crezut că lucrai la aceasta şi acum aflu că n-ai făcut nimic ca să-mi dai reportajul? Raegan, aici nu merg lucrurile aşa!

Era supărat că ea îi dăduse papucii. Se purtase ca şi cum nu-i păsa, dar clar îi păsa. Ştia şi ea asta. Ştia că de aceea se lua de ea acum şi ştia că trebuia să fie înţelegătoare. Dar era greu. Mai ales că el ştia că nu era vorba de orice reportaj; era ceva personal pentru ea.

- Jeremy, mi-ai cerut să fac un reportaj şi asta fac. Fac cercetări, aşa cum ştii şi tu că se construieşte un reportaj.
El îşi dădu ochii căprui peste cap.
-Tu nu construieşti un reportaj. N-ai nici măcar o persoană intervievată pe cameră. Nici măcar nu l-ai sunat pe Larry să te însoţească la aceste aşa-zise interviuri.
Larry era cameramanul pe care ea îl folosise deseori în misiuni, iar Jeremy avea dreptate; nu-l sunase pe Larry să i se alăture, pentru că încă nu era pregătită să ia nimănui interviuri pe cameră despre aceşti copii dispăruţi. Nu era sigură că avea să fie vreodată, dar lui nu putea să-i spună asta.
Inspirând pentru a se calma, îşi aminti să-şi păstreze calmul.
- îl sun pe Larry când sunt gata.
El se ridică în picioare şi amestecă dosarele de pe birou.
- L-am sunat eu deja pentru tine. Te aşteaptă în sala de conferinţe.
- Poftim?Am nevoie de ceva pentru ştirile de la ora 17.00. El va adăuga legătura ta personală cu povestea. O să ruleze împreună cu înregistrarea despre maşina descoperită de poliţie pe Autostrada 26, unde au găsit acel băieţel. Te las să adaugi orice detalii crezi tu că sunt importante din cercetările tale, dar reportajul se difuzează în seara asta. Când vei avea mai mult, vom da şi restul.
Raegan simţi o senzaţie de greaţă în stomac când se ridică în picioare şi-l privi pe Jeremy cum ridică un dosar şi-l mută pe birou de parcă terminase cu ea.
- N-a fost niciodată vorba despre reportaj, zise ea pentru sine.
-Ce ai zis?
El ridică privirea. Prin ea trecu şocul că nu văzuse adevărul mai devreme.

- Ideea pentru reportajul ăsta ţi-a venit în ziua în care am fost sunată în legătură cu fetiţa din spital.
-Nu fi ridicolă!
-Ai văzut cum am reacţionat la acea veste. Pielea i se înfierbântă, dar nu într-un mod bun. Ai văzut şi ai hotărât să te foloseşti de asta ca să obţii un Emmy.
Dumnezeule, avea sens! Se apropiau de sfârşitul lunii ianuarie. Data-limită pentru nominalizările la Emmy era mijlocul lunii martie. Ştia că el n-avea alte reportaje emoţionante cu care să intre în concursul ăla idiot de ştiri. I se plânsese de asta săptămâni întregi la întâlnirile lor înainte de acea noapte. Duse o mână la frunte, simţindu-se ca o proastă.
- Nu-mi vine să cred că te-am crezut.
El lăsă dosarul pe birou şi o ţintui cu o privire care spunea „Fii serioasă!" Dar ochilor lui căprui le lipsea aceeaşi concentrare furioasă de mai devreme.
- îţi imaginezi. Du-te să-ţi scrii articolul şi vorbim când nu eşti aşa de emotivă!
Nu, nu aveau să discute. Nu avea de gând să-l lase să se folosească de tragedia ei personală pentru a câştiga profesional.
Scoase legitimaţia de serviciu din haină.
-îmi dau demisia.

Peste trăsăturile lui trecu o expresie tulburată

- .N-am timp de dramatism astăzi, Raegan. Fă istericale pe timpul tău! Eu am de lucru. Şi tu de altfel, aşa că du-te să munceşti!
Ea clătină din cap, inaintă şi lăsă legitimaţia pe biroul lui. Aterizâ cu un bufnet peste dosare.
- îmi pare rău că te-am rănit. Nu a fost niciodată intenţia mea. Şi aş fi de acord cu asta dacă ai vrea reportajul pentru ca numele fetei mele să fie în faţa publicului, dacă aş **cTede** că vrei să ajuţi celelalte familii, dar nu vrei asta. Tu vrei legătura mea personală cu acei copii, nu legătura cu Emma, nu detaliile despre copiii dispăruţi. Jeremy, eu nu sunt un reportaj. Ea nu este un reportaj. Şi nici acei copii nu sunt. Părinţii lor merită să ştie ce s-a întâmplat cu copiii lor la fel de mult ca mine. Dar nu merită să fie folosiţi ca nişte pioni într-o întrecere după rating. Aşa că demisionez.
Se întoarse, deschise uşa biroului şi făcu doi paşi în afară înainte să-l audă înjurând şi zicând:
- Raegan, vino înapoi!
Ea continuă să meargă, dorindu-şi doar să plece din acea televiziune şi să se întoarcă la Alee. El nu o urmă. Ştia că nu ar fi urmat-o pentru că nu îndrăznea să provoace o scenă în faţa angajaţilor lui.
Venită direct de pe platou, Anna Chapman se apropie în grabă de ea.
- Hei, iată-te! Biletul ăsta a fost lăsat pentru tine la recepţie, zise ea fără aer.
Raegan băgă biletul în buzunar fără să se uite La el şi dădu colţul spre cabina ei.
- Probabil altă morală de la Jeremy.
Anna se grăbi pentru a ţine pasul cu ea.
-V-aţi certat?
-N-am făcut nimic.
Raegan se opri la biroul ei, îşi luă poşeta din sertarul de jos şi scoase cheile.
- Raegan, ce se întâmplă?

Anna stătea la intrarea în cabina ei fără să priceapă că Raegan nu avea chef să stea de vorbă.
- Nimic, doar că în sfârşit am văzut lumina.
În spatele Annei se auzi gălăgie. Raegan privi în acea direcţie şi văzu un grup de oameni în jurul unei femei grizonante, îmbrăcate cu un costum elegant, care părea să fi coborât din paginile revistei Vogue Senior.
- Despre ce-i vorba? întrebă Raegan în timp ce-şi băga în poşetă balsamul de buze, peria şi restul lucrurilor personale de pe birou.
-Oh, aia? Anna privi peste umăr la micul grup şi apoi înapoi la Raegan. Miriam Kasdan dă un interviu televizat. Raegan recunoscu numele. Femeia era o mare filantroapă în oraş. Jeremy încerca să o agaţe pentru un reportaj de interes special. Deci tu şi Jeremy aţi terminat-o definitiv? Chloe Hampton a zis că acum câteva zile a fost chiar supărat după ce ai fost tu aici.
Raegan simţi un pic de vinovăţie, dar dispăru repede când îşi aminti felul în care Jeremy voia să se folosească de Emma pentru rating. Luă fotografia înrămată a Emmei din colţul biroului şi o băgă în geantă.
- Uite, Anna, eu chiar trebuie să plec.
Telefonul îi vibră în poşetă. Raegan îl scoase când trecea pe lângă Anna şi o lua spre lift.
-Sunt Raegan.
- Raegan, sunt Ethan.
- Hei, Ethan. Raegan simţi un fior de îngrijorare pe coloană când îşi dădu seama că vocea lui era încordată. Ce s-a întâmplat? Este totul în regulă?
-Nu.
Picioarele i se opriră.
- Ce s-a întâmplat?
-Alee.
I se scurse sângele de pe faţă şi strânse telefonul până ce i se albiră degetele.

-Ce s-a întâmplat?-A fost împuşcat. Ambulanţa îl duce chiar acum la Urgenţe.
-Sunt bine. Nici măcar nu mă doare. Alee se aşează în fund pe targă în sala de la UTgenţe, tresări la durerea pe care nu voia ca doctorul şi asistenta să o vadă şi încercă să stea. Puneţi-mi un bandaj şi daţi-mi drumul!
Asistenta care scria la calculator în colţul încăperii veni şi-l împinse la loc, în timp ce doctorul, care părea să aibă în jur de 40 de ani, scoase bandajele puse de pa- ramedici în ambulanţă. Alee simţi alt junghi de durere în umăr, făcându-l să scrâşnească din dinţi.
- Domnule, trebuie să te calmezi sau va trebui să te sedăm.
Durerea se înfipse în pieptul lui Alee când coloana i se lovi de saltea. Durerea din umăr din cauza acelui glonţ şi cea din spatele capului unde se lovise de caldarâm erau groaznice, dar erau cele mai mici griji ale lui acum. Nu avea telefonul mobil, nu ştia unde era sau ce se întâmplase cu el. Nu putea să sune pe nimeni ca să se ducă să o găsească pe Raegan şi era gata să urle dacă asistenta agasantă nu-i dădea drumul mai repede ca să se poată asigura că Raegan era bine.
Se chinui să aibă răbdare în timp ce încerca să stea nemişcat pentru ca doctorul să se poată uita la braţul lui.
- Bine, dar faceţi-o repede! Trebuie să plec de aici.
- Nu pleci nicăieri până ce nu ne asigurăm că nu-i mai serios decât pare, zise doctorul către el. Hai să-i punem o perfuzie cu antibiotic! Vreau şi radiografii la umăr ca să fim siguri că n-a rămas şrapnel, zise către asistenta care îl ţinea pe Alee.
- Da, doctore.

Asistenta ieşi din cameră în timp ce doctorul se uită la umărul lui Alee şi îi puse din nou un bandaj.

- Vom şti mai multe după ce facem nişte radiografii. Va veni cineva să te ia în câteva minute.

Radiografiile aveau să dureze ore. Panica îi cuprinse pieptul şi-l strânse ca un piton.

-Măcar lăsaţi-mă să folosesc un telefon. Este important. Soţi…

Pe hol se auziră paşi. Alee ridică privirea exact când Raegan epuizată apăru în uşă, cu părul ei roşcat în jurul feţei, cu ochii mari şi speriaţi, cu haina atârnându-i pe un umăr şi în jos pe braţ de parcă nu avusese timp să o îmbrace ca lumea.

-Oh, Dumnezeule, Alee! Privirea ei se mută de la umărul bandajat la doctor şi înapoi la el în timp ce intră grăbită în cameră şi ocoli patul spre partea lui nerănită. Eşti bine? Se uită la doctor. Este bine?

- Raegan.

Uşurarea căzu peste Alee precum o cascadă. Se întinse spre ea cu braţul sănătos imediat ce ea fu aproape, ignorând junghiul ascuţit de durere din braţul rănit, şi îşi petrecu biaţul strâns în jurul ei pentru a se asigura că ea era bine, că idiotul nu ajunsese şi la ea.

- O să fie bine. Doctorul îşi sprijini mâna pe patul lui Alee. Pare să fie afectat mai mult ţesut moale. Glonţul fie a ricoşat din muşchiul braţului exterior, fie a trecut prin el. Vom şti mai multe după ce vom face câteva radiografii. Se uită la Alee. Mai ai nevoie de telefon sau eşti bine acum?

-Sunt bine, respiră Alee, uitându-se la Raegan şi strângându-i mâna.

- Bine. Doctorul se retrase, îşi scoase mănuşile şi le aruncă în coşul de gunoi de lângă uşă. Asistenta îţi va pune o perfuzie, apoi cineva te va duce la radiologie. După aceea, te coasem şi poţi să pleci.
-Mulţumesc, zise Alee, concentrat încă asupra lui Raegan, uşurarea fiind aşa de dulce încât alunga durerea.
Cu ochii mari şi fără să se concentreze complet, Rae- gan se uită spre uşă în timp ce doctorul pleca.
Imediat ce plecă, Alee se aşeză mai drept, tresărind din cauza durerii din umărul rănit şi o trase în jos ca să o ţină lângă el.
- Oh, Dumnezeule, Alee! Ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi-l ţinu la fel de strâns. Când m-a sunat Ethan şi mi-a zis că ai fost împuşcat, am crezut...
-Ştiu.
Slavă Domnului că era la telefon cu Hunt când se petrecuse mizeria asta. Şi slavă Domnului că fusese conştient să-i spună lui Hunt unde era. Hunt îl sunase pe Ethan imediat după ce sunase la 911.
înghiţi nodul din gât, închise ochii şi inspiră parfumul ei dulce, nemaisimţind durerea din umăr, nemai- simţind durerea de la ceafă, nemaisimţind altceva în afară de ea. Şi el crezuse la fel - că sosise clipa, că totul se termina, că nu o mai putea vedea niciodată. Gâtul i se uscă. Nu era pregătit să renunţe la ea. Ştia că nu avea să fie niciodată.
- Sunt bine, zise el, luptându-se cu vocea frântă. Ştiind că trebuia să o liniştească pe ea... şi pe el. înghiţi greu. Nu-i decât o zgârietură.
Referinţa lui idioată la Monty Python scoase din pieptul ei un sunet pe jumătate râset, pe jumătate mormăit. Desprinzându-se, ea se aşeză lângă el pe marginea târgii. Dar în ochii

ei verzi sclipitori nu era amuzament când se uită la el cu adevărat îngrozită.
- Dacă ar fi fost câţiva centimetri mai la stânga...
- Dar n-a fost. El îi strânse mâna. Sunt bine, Raegan.
Asistenta veni cu perfuzia, atrăgându-i atenţia. O agăţă de bară şi se învârti prin cameră, aducând materiale.
- Nu te speria! Alee se uită la Raegan. Este doar ca măsură de precauţie.
Ochii lui Raegan se umplură de lacrimi.
-Am crezut că te-am pierdut. Chiar după ce te-am regăsit.
În gâtul lui se adunară emoţiile pentru că ea îl putea iubi aşa de mult după tot acest timp. Pentru că era al naibii de norocos să o aibă în viaţa lui. Pentru că fusese un prost să o lase vreodată să plece.
Petrecându-şi din nou braţul sănătos în jurul ei, o **tTase** lângă el şi o ţinu **aproape.**
- Nu o să mă pierzi. Niciodată, bine? O sărută pe tâmplă. Nu plec nicăieri.
Ea încuviinţă din cap şi-l ţinu strâns, trăgându-şi nasul şi luptându-se, ştia şi el, cu lacrimile care voiau să o copleşească.
Asistenta îşi drese vocea,
- îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să-i pun perfuzia şi am nevoie de braţul sănătos ca să fac asta.
-Oh! Raegan se ridică repede şi-i dădu drumul lui Alee, ştergându-şi obrajii cu mâinile tremurânde. Sigur.
Se mută pe partea cealaltă a patului, aproape de umărul lui rănit, şi privi în jos. Pe trăsăturile ei se văzu că îi era rău în timp ce asistenta lega un bandaj elastic în jurul braţului lui sănătos şi căuta o venă.

- Raegan, uită-te în altă parte! 1 se face rău din cauza sângelui, zise el către asistentă.
Asistenta ridică privirea.
- Puteţi aştepta pe hol dacă vreţi. Vă chem când termin.
Raegan îşi încrucişă braţele peste piept.
-O să fiu bi...
Dincolo de uşă se auziră iarăşi paşi şi Alee se uită în acea direcţie chiar când Hunter O'Donnell băgă capul lui brunet după colţ.
- Hei! Pot să intru?
- Hunt. Alee respiră mai uşor. Da, intră şi blochează-i vederea lui Raegan ca să nu vadă asta.
Raegan se încruntă.
- Sunt bine.
Nu, nu era bine. Emoţional era tulburată şi încă tremura. Ignorând sprâncenele ridicate ale lui Hunt şi întrebarea lui nerostită „Ce dracu' caută ea aici?”, Alee zise:
- Nu vreau să leşine.
îmbrăcat în blugi, o cămaşă neagră cu nasturi şi o haină de piele, Hunt intră în cameră şi se opri între Raegan şi pat.
- îmi amintesc de asta. N-ai ajuns să ai nevoie de propriile radiografii? Au crezut că ţi-ai spart capul când te-ai lovit de targa aia.
- A fost doar un cucui, zise Raegan cu o notă de iritare în voce.
Hunt chicoti.
-Ce cucui!
Raegan oftă.
- Ethan a zis că vorbeai la telefon cu Alee când s-a întâmplat. Poliţia l-a prins pe cel care a făcut asta? Au vreo pistă?
Alee tresări când asistenta îi băgă cateterul în venă.
- Nu ştiu. Hunt îşi băgă mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor. Sunt sigur că

vor ajunge destul de curând aici ca sâ-i ia declaraţia lui Alee. Se uită peste umăr la Alee în timp ce asistenta îi desfăcea cordonul elastic de pe braţ. îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

- Da, îmi amintesc. Maxilarul lui Alee se încleştă, când asistenta puse un plasture peste perfuzie. îmi amintesc totul, chiar şi faţa idiotului.

- L-ai văzut?

Hunt se întoarse spre Alee. în spatele lui, Raegan veni mai aproape, uitându-se la perfuzia lui şi apoi repede înapoi la faţa lui. Alee încuviinţă din cap.

-A fost John Gilbert.

Culoarea se scurse din obrajii lui Raegan.

- Eşti sigur?

-Absolut.

O trădate amară îl străbătu pe Alee când ridică privirea spre Raegan. Avea o grămadă de motive să-l urască pe John Gilbert, o grămadă de motive să bănuiască faptul că acesta fusese implicat în dispariţia Emmei, dar niciodată într-un milion de ani nu s-ar fi aşteptat ca tatăl lui - carne din carnea lui şi sânge din sângele lui - să încerce să-l omoare cu sânge-rece în mijlocul unei străzi din centrul oraşului.

Alee văzu roşu în faţa ochilor şi vru să ia mâna lui Raegan pentru a se linişti, dar ea stătea lângă umărul rănit, iar asistenta încă umbla la perfuzia lui. Făcu un efort să se uite la Hunr, să se concentreze asupra faptelor, nu asupra urii ce fierbea în el.

-Traversam strada, vorbind cu tine la telefon, când am auzit plângând un bebeluş mai încolo pe trotuar. Am ridicat privirea şi atunci l-am văzut. Stătea chiar în spatele femeii cu copil, la intrarea spre o alee.

- Le-ai spus poliţiştilor? îl întrebă Hunt.

- Da. Dar până când au ajuns ei acolo, el plecase de mult. Ar fi trebuit să mă aştept la

aşa ceva. Alee clătină din cap, simţindu-se ca un idiot. El i-a lăsat acel bilet lui Raegan. El a atacat-o pe alee şi a ameninţat-o. Eu doar mă bucur că am fost eu şi nu ea.
O văzu cu coada ochiului pe Raegan cum scoase ceva din buzunarul hainei şi privi în jos. Obrajii ei păliră şi mai mult. Când Alee se uită la ea, îngrijorarea se infil- tră, amestecând u-se cu ura.
-Ce e?
- Eu... Ridică bucata de hârtie. Cineva mi-a lăsat asta la recepţia televiziunii. Eu... nu m-am gândit s-o citesc până acum.
ii dădu hârtia lui Hunt, acesta o citi şi se încruntă, apoi o ridică să o vadă şi Alee. Pe pagină era doar un rând scris.
N-ai *ascultat. Poate că* astdţi în *sfârşit o* s-o *faci.*
Furia fierbea în Alee, o furie familiară legată de ani de abuzuri şi provocări, doar că acum era alimentată de ceea ce se petrecuse în acea zi şi de faptul că idiotul se dusese la Raegan.
-Este scrisul lui Gilbert. Ridică privirea spre ea. A fost la tine la televiziune?
-Nu ştiu. Eu nu l'am văzut niciodată.
Hunt scoase telefonul mobil din blugi.
- îl sun pe tipul de la Poliţia Portland şi-i cer să trimită pe cineva la KTVP să ia o declaraţie. Cine ţi-a dat biletul, Raegan?
- Anna Chapman.
Hunt încuviinţă din cap şi ieşi din cameră ca să aibă semnal.
Când rămaseră singuri, Alee se uită la Raegan şi văzu că îşi acoperise faţa cu mâinile. Un pic din furia lui se mai diminua, fiind înlocuită de un val de uşurare că Gilbert nu o atinsese.
- Hei, zise el încet, disperat să se întindă după ea, dar nefiind încă în stare, pentru că ea se afla pe partea lui rănită. Totul e bine.
-Nu-i bine. Ea îşi coborî mâinile. Tu mi-ai spus că a fost el, iar eu nu te-am ascultat. Când a

lăsat biletul acela, când... Arătă spre propria faţă, incapabilă să rostească. Nu am vrut să cred că ar putea fi el, aşa că am ignorat asta. Este tatăl tău. Taţii n-ar trebui să facă genul ăsta de lucruri. Şi acum tu eşti în patul ăsta şi...

- Nu face asta!

Ea îşi şterse cu furie obrazul.

-Ce să nu fac?

-Nu te învinovăţi! Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe el.

- Nici măcar nu se ştie unde este, Alee. Şi dacă a avut legătură cu toţi acei copii dispăruţi...

-Atunci o să-l prindem. Raegan, nu-i un om inteligent. Este un traficant de droguri şi un drogat. Dacă e implicat în indiferent ceo fi asta, îţi garantez că nu este el creierul. El e o gorilă, iar gorilele fac greşeli. Ca astăzi. Azi a făcut o greşeală imensă. îţi garantez că nu i-a zis nimeni să tragă în mine. A făcut-o pentru că acum câteva zile m-am dus să-l văd. Se hrăneşte din rahaturi din astea, ştiind că mă afectează. Alee ridică ochii la chipul ei îngrijorat. 1 se făcu greaţă pentru că avea un presentiment că nimic din toate astea nu sar fi întâmplat dacă el nu s-ar fi dus la acea puşcărie. Eu am declanşat asta. Eu i-am spus că făceam cercetări legate de cazurile acestor copii dispăruţi, şi el a profitat de asta pentru că ştia că mă va afecta. La fel cum ştie că mă afectează dacă se ia de tine pentru că încă te iubesc. Dacă nu m-aş fi dus să-l vizitez, mă îndoiesc că ţi-ar fi lăsat acel bilet pe maşină. Nu te-ar fi atacat - i se strânse stomacul la gândul cu John Gilbert singur cu ea - pe acea alee. Astăzi n-ar fi venit la tine la televiziune. Ea veni mai aproape de pat şi se aşeză lângă braţul lui rănit.

- Dacă e adevărat, atunci de ce să facă asta? De ce să încerce să te omoare?
- Nu sunt sigur că încerca să mă omoare. Cred că a vrut doar să-mi spună că ar putea dacă ar vrea.

Când fruntea ei se încreţi, trădând o îndoială evidentă, el îşi puse mâna peste mâna ei şi-i strânse degetele, chiar dacă asta îl făcu să resimtă durerea învolburân- du-se în sus prin rana din umăr.

- N-ar fi palpitant să mă omoare aşa cum este să mă chinuie. Trage bine. Când eram mic, obişnuia să mă ducă în pădure ca să poată trage în cutii de bere cu pistolul. De câteva ori m-a pus să ţin vreo două. M-a speriat îngrozitor, dar niciodată n-a ratat. Lui i se părea foarte amuzant. Vrea să mă sperie, Raegan. De asta a venit după tine. De asta a făcut-o. Azi, când a tras era la vreo douăzeci de metri distanţă de mine. Dacă ar fi vrut să mă omoare, nu mă îndoiesc că ar fi putut.

Raegan închise ochii, pe chipul ei citindu-se un adevărat supliciu. Asta îl făcu pe Alee să se ridice. Se strâmbă de durere, dar ridică braţul sănătos şi îşi petrecu mâna în jurul gâtului ei, apoi îşi sprijini fruntea de a ei.

-Nu-ţi face griji, bine? Ce a făcut astăzi a fost o mişcare proastă. Poliţia va fi pe urmele lui acum. Asta-i bine, Raegs. îl vor prinde. Nu-i suficient de inteligent să se ascundă mult timp. Şi când îl vor găsi, vom şti ce a făcut şi cum este implicat în toate astea. Nu va mai putea să ne rănească.

- Şi dacă te înşeli? şopti ea. Dacă nu-l vor găsi niciodată?

Lui Alee i se strânse stomacul. Ştia totuşi pe cineva
care ştia unde să-l găsească pe Gilbert. îi dăduse numele ei lui Hunt, dar când Hunt o contactase, ea îi spusese că nu-l văzuse pe

Gilbert de mai bine de un an. Alee bănuia că mințea, știa că ea mereu îl acoperea pe Gilbert, dar nu se dusese să vorbească cu ea pentru că nu voise să o lase singură pe Raegan. Nici nu voise vreodată ca ea să vadă cocina în care crescuse.

Dar nu mai putea să o ignore. Ar fi făcut orice ca Raegan să fie în siguranță, chiar să-și înfrunte vechii demoni din copilărie, indiferent cât de dezgustător putea să fie.

Cu gâtul uscat, zise:

- Dacă nu-l vor prinde până ce ieșim de aici, am o idee unde să căutăm.

Raegan înălță capul și se uită în ochii lui.

-Unde?

Alee îi zări în ușă pe Ethan și pe mama lui. Nu mama care îl născuse, ci mama care îl crescuse și-i arătase adevărata semnificație a iubirii.

-Alee? îl întrebă Raegan.

Ethan chemase clar toată familia. Lucrurile urmau să fie un haos. Trase o gură de aer, care nu-l făcu deloc să se simtă mai bine și se concentră din nou asupra lui Raegan.

- La Charlene Briggs. Femeia despre care cândva am crezut ca un prost că era mama mea.

Raegan își simțea nervii zdruncinați și tensionați ca un fir electric care se rupea.

Se uită la Hannah, care îl privea pe tehnicianul de la imagistică în timp ce omul scotea patul lui Alee din cameră și o lua pe hol pentru a-i face radiografii la umăr. Femeia intrase și preluase controlul situației ca un medic de urgențe cu experiență, așa cum era. Nu conta că nu era spitalul ei sau că fiul ei se plângea că era un bărbat de 32 de ani care n-avea nevoie ca mama lui să meargă cu el. Hannah știa ce trebuia făcut și acționa. Iar Raegan își dorea la rândul ei să aibă tăria de a face același lucru în acel moment.

Dar n-avea idee de unde să înceapă.
Peste rezerva goală se lăsase tăcerea când ieşise Ethan să-i sune pe tatăl lor şi pe ceilalţi fraţi ca să le spună că Alee avea să fie bine. Şi cum Hunt încă era într-un apel cu poliţia din Portland pentru a verifica locaţia lui John Oilbert, Raegan rămăsese singură. Se aşează pe scaunul din plastic albastru de lângă perete şi încercă să-şi calmeze nervii, dar nu putea. Şi nu ajuta nici felul în care mâinile continuau să-i tremure.
„Fii puternică! Poţi să treci peste asta.”
Da, doar că de data asta mantra internă nu funcţiona. Alee ar fi putut să moară din cauza ei. Ar fi putut să moară şi ea ar fi putut să-l piardă din nou.
Se cutremură şi îşi lăsă capul în mâini. în urmă cu o oră credea că lucrul cel mai traumatizant din viaţa ei era că îşi dăduse demisia. Acum i se părea un nimic în comparaţie cu asta.
- Poliţia se duce la KTVP ca să ia o decla...
Vocea lui Hunt se opri şi ghetele îi scârţâiră când se opri în uşă. Unde-i Alee?
„Fii puternică...”
- L-au dus la radiografie, răspunse Raegan fără să ridice capul, concentrându-se doar să respire ca să nu-şi piardă complet cumpătul în faţa celui mai bun prieten al lui Alee.
Tăcere. Apoi Hunt zise:
- Eşti bine?
Nu, nu era bine. Bărbatul pe care îl iubea aproape că fusese omorât pentru că ea nu se putea opri să caute răspunsuri pe care era posibil să nu le găsească niciodată. Pe lângă asta, nu putea să scape de dubiile ce o asaltau. Dubii pe care cu greu reuşise să nu le dea glas de-a lungul anilor pentru că, dacă le-ar fi dat glas, ar fi frânt-o. Cele care şopteau deja;
„Dacă te înşeli? Dacă e deja moartă? Eşti dispusă să-l pierzi şi pe Alee?”

- Raegan?
Ceva moale îi atinse cotul şi îşi dădu seama că Hunt stătea pe scaunul de lângă ea, nesigur ce să spună sau să facă, dar ea nici măcar nu-şi putea înălţa capul.
-Sunt bine. Lacrimi fierbinţi îi ardeau ochii şi-i alunecară peste gene înainte să le poată opri. Chiar sunt... bine.
- La dracu'! Hunt puse un braţ în jurul umărului ei şi o trase în mod ciudat spre el. O bătu peste umăr în timp ce ea se lupta cu lacrimile inutile care nu voiau să se oprească. O să fie bine. Totul o să fie bine. Alee este bine.
- Ştiu asta.
¡şi trase nasul, urând că ceda tocmai în faţa lui Hunt dintre toţi oamenii, dar neputând să se oprească. Simţi o greutate gata să se prăbuşească în jurul ei. îşi dorea aşa de mult ca Emma să fie în viaţă, dar cu ce cost? Nu-I putea pierde din nou pe Alee. Nu din cauza încăpăţânării ei.
îşi şterse lacrimile stupide, urlându-şi să *fie puternică* şi se îndepărtă.
- Ştiu că va fi bine, dar n-ar fi aici dacă n-aş fi fost eu.
-Cum ţi-ai dat seama? N-ai apăsat tu pe trăgaci.
-Nu, doar i-am dat lui John Gilbert un motiv să o facă.
Hunt mîji ochii căprui.
- Despre ce vorbeşti?
-Nu ştiu. îşi şterse lacrimile inutile. N-avem nici o dovadă că Emma este în viaţă.
-Nu, zise el cu precauţie. Dar nici o dovadă că nu mai este în viaţă.
Umerii lui Raegan se prăbuşiră.
-Ştiu asta. Doar că... Clipi repede şi privi prin încăpere, urând ce urma să spună. în aceşti ultimi ani m-am agăţat aşa de strâns de ceva, mi-a fost teamă că, dacă îi dau drumul, voi

cădea într-un abis. Că voi înceta să exist. Şi am încercat aşa de tare ca să mă asigur că nu se întâmplă asta, încât am lăsat ca totul în jurul meu să se prăbuşească - relaţia cu părinţii mei, prieteniile, chiar şi căsnicia. Lacrimile se adunară din nou şi închise ochii din cauza înţepăturii şi clătină din cap. Nu pot permite ca această credinţă să-l distrugă pe Alee.

- Stai aşa! Hunt o apucă de braţe şi o întoarse cu faţa spre el. Mai uşor. Hai să începem cu începutul... Părinţii tăi... Eu nu ştiu multe despre ei, doar că o dată Alee mi-a zis că mereu ai avut o relaţie tensionată cu ei. Dacă nu au fost alături de tine în ultimii ani, atunci e problema lor, nu a ta. Prietenii tăi? Pot să-ţi spun din experienţă că prietenii nu ştiu mereu ce să spună sau să facă atunci când dispare un copil. Sunt convins că destrămarea unor prietenii nu a fost din vina ta, iar dacă acei oameni te-au abandonat, atunci nu-ţi erau prieteni adevăraţi. Şi în ce priveşte căsnicia ta... Trebuie să-ţi aminteşti că este nevoie de doi oameni ca un mariaj să funcţioneze, aşa cum este nevoie de doi să-l termini. Tu îţi iubeşti copilul, Raegan. Vrei ca ea să fie bine. Nu-i greşit să crezi că este în viaţă.

Inima lui Raegan se strânse.

- Şi Alee a iubit-o.

- Da... Buzele lui Hunt se lăsară în jos când el îi dădu drumul pentru a-şi sprijini antebraţele pe genunchi. Alee are probleme. Ştim amândoi asta. El a făcut faţă dispariţiei Emmei în singurul mod în care a ştiut. A fost modul corect? Sigur că nu. Dar nu mai este acel tip. Şi dacă asta contează, din ce mi-a spus Alee despre aceste cazuri, cred că începe să gândească la fel ca tine.

De asta îi era şi ei teamă. Inima o înjunghie aşa de puternic, încât fu nevoită să respire, suportând durerea.

- Şi dacă eu mă înşel? Alee începe deja să creadă că dispariţia Emmei are legătură cu aceste cazuri şi, indiferent ce spui tu, este vina mea. Eu i-am cerut să cerceteze împreună cu mine copiii dispăruţi. Eu l-am împins să ancheteze cazuri la care altfel nu s-ar fi uitat de două ori. Nu, n-am apăsat eu astăzi pe trăgaci, dar dacă Gilbert este implicat în toate astea, atunci în mod indirect eu i-am dat un motiv să se ia de Alee. Eu l-am pus pe Alee în pericol din cauza a ceva la care nu pot renunţa. Nu vreau să mai fac asta.
- Poliţia îl va prinde pe Gilbert. Nu se poate ascunde după fapta de azi. Fac pariu că deja este pe fugă. A dat-o în bară, Raegan. Ştiu că nu crezi, dar ce s-a întâmplat astăzi probabil că a fost un lucru bun.
-Nu mă refer la faptul că Alee a fost împuşcat.
Confuzia îi încruntă sprâncenele lui Hunt.
- Atunci la ce te referi?
Ea inspiră tremurând, dar asta nu-i uşură presiunea zdrobitoare din piept.
- Dacă Alee începe să spere că Emma este în viaţă, iar la finalul acestei anchete descoperim ceva îngrozitor? Crezi că ar putea să suporte aşa ceva? Pentru că eu nu sunt sigură că poate. Ethan mi-a spus ce a încercat Alee să facă după divorţ. Astăzi, când am aflat că a fost împuşcat, eu doar... Clipi repede ca să-şi alunge lacrimile. Eu ştiu că sunt două evenimente diferite. Nu sunt nebună. Dar tot timpul cât am stat cu el lângă acel pat, chiar dacă ştiam că era bine, nu puteam decât să văd imaginea lui în bucătărie cu acea sticlă şi acea - înghiţi greu şi abia rosti cuvântul - armă. Nu pot să fiu iar motivul pentru asta. Nu pot permite ca nevoia mea de a crede să-l distrugă.
Hunt oftă şi se uită în podea. Râmase tăcut aşa de mult, încât Raegan nu era sigură că mai era acolo. Dar apoi o surprinse când vorbi.

-Eu ştiu că mereu ai crezut că nu te plac, Raegan. Vreau să ştii că nu-i adevărat. Eu cred că eşti inteligentă, isteaţă şi amuzantă. Cred că eşti o femeie chiar grozavă. Niciodată n-am crezut că nu eşti destul de bună pentru Alee. De fapt, mereu am crezut opusul.
Nu era sigură încotro se îndrepta el, dar curiozitatea îi oferi timp să se adune şi să asculte. Ştergându-şi lacrimile, se uită la el şi aşteptă.
-Alee, zise Hunt, privind în tavan de parcă încerca să găsească vorbele potrivite, are o personalitate dependentă. De asta a apelat la alcool când era copil şi de asta se chinuie de atunci. De asta a devenit dependent de o carieră care îl trimite în locuri periculoase pe tot globul şi nu renunţă. Şi de asta s-a îndrăgostit aşa de tare de tine când v-aţi cunoscut. Se întoarse să se uite la ea. Eu am locuit cu el în colegiu. L-am văzut ieşind cu nenumărate fete. Niciodată nu l-am văzut îndrăgostindu-se aşa de tare şi repede cum a făcut-o cu tine. Tu ai devenit noua lui dependenţă. Ai umplut acel loc gol din interiorul lui într-un fel în care alcoolul n-a putut să o facă niciodată. Şi când a fost grozav, a fost la un maximum pe care el nu l-a cunoscut niciodată înainte. Dar că n-a fost şi când s-a întâmplat cu Emma... Hunt privi prin încăpere, cu o expresie sumbră. Trebuie să ştii că nu-l rodea doar vinovăţia că el fusese cu ea în acea zi. Nu era doar că ea nu mai era. A iubit-o - ai dreptate -, încă o iubeşte, la fel de mult ca orice părinte. Tu ai fost motivul. Când a trebuit să-ţi spună că ea a dispărut, când a văzut cum ţi-a frânt inima... Asta l-a dărâmat atunci. Clătină din cap. Dacă ai fi fost oricare dintre acele fete cu care ieşea, cred că ar fi trecut peste asta. Ar fi suferit îngrozitor. I-ar fi fost teribil de dor de Emma şi tot ar fi purtat cu

el o tonă de vinovăţie pentru că era acolo când ea a dispărut, dar cred că ar fi găsit o cale prin suferinţă. Poate că astăzi ar fi crezut la fel ca tine că Emma este pe undeva. Dar pentru că erai tu, nu s-a întâmplat asta.
Lacrimile umplură iarăşi ochii lui Raegan, începto- şându-i vederea. Adevărul cuvintelor lui o lovi puternic şi-i tăie respiraţia.
-Te iubeşte mai mult decât ar trebui, zise Hunt simplu. Mai mult decât este sănătos. Mereu te-a iubit. Am văzut asta înainte şi nu m-am băgat pentru că nu era treaba mea. Dar acum... Ei bine, tu ai întrebat. Se întoarse şi-i întâlni privirea. Ar supravieţui dacă şi-ar face speranţe cu Emma, ca apoi să-i fie distruse? Da, eu cred că ar putea. Însă n-ar supravieţui dacă ţi-ar frânge iarăşi inima. Şi nu ştiu cum poţi să opreşti asta dacă lucrurile nu vor ieşi cum vrei tu...
Se opri şi privi din nou spre podea, iar în timp ce Raegan se chinuia să respire, ştia că el voia să o scutească de şi mai multă suferinţă. Dar nu voia să fie salvată de asta. Nu mai voia. Trebuia să înfrunte faptele şi să înceteze să fie orbită de speranţă, pentru că nu era vorba despre ea. Era vorba despre Alee...
Şi asta era realitatea. **În** Statele Unite, **un** copil dispărea sau era răpit la fiecare 40 de secunde. Străinii răpeau mai mult fete decât băieţi. în răpirile nonfamiliale, 20% din copiii raportaţi la Centrul Naţional pentru Copii Dispăruţi şi Exploataţi nu erau niciodată găsiţi în viaţă. Şi 74% din copiii care până la urmă erau omorâţi piereau în primele trei ore de la răpire.
Raegan ştia aceste date pe dinafară. Şi le imprimase în creier după dispariţia Emmei. Şi concluzionase că fiica ei nu era în acele statistici pentru că nu aveau nici o dovadă de nici un fel. Timp de trei ani, continuase datorită credinţei oarbe, crezuse că Emma

avea să fie până la urmă în cei 80% găsiţi în viaţă. Chiar se convinsese că Emma trecuse de fereastra de trei ore pentru că cealaltă opţiune era prea groaznică pentru a fi luată în calcul. Dar acum... Acum nu ştia ce să creadă. Un animal de pluş găsit în portbagajul unei maşini nu însemna nimic. Cu fiecare zi care trecea, şansele lor de a o găsi în viaţă, sănătoasă şi întreagă scădeau. Şi era îngrozitor de speriată să continue această anchetă dacă doar aveau să afle că Emma chiar era moartă. Pentru că ştia că asta i-ar fi frânt inima. Şi în mod inevitabil l-ar fi distrus pe Alee.

- Hei! Mâna lui Hunt se aşează uşor peste mâna ei. Probabil am fost brutal de onest. Îmi pare rău.

- Nu. Ea clătină din cap şi îşi trase nasul. Ai dreptate. Ai dreptate întru totul. Eu doar... nu ştiu ce să fac.

-Nu cred că poţi să faci ceva. Nu acum, oricum, îi strânse mâna. Şi, la draeu', eu sunt ultimul care ar trebui să dau sfaturi despre relaţii. Doar vorbeşte cu el despre temerile tale. Dacă acum trei ani el s-ar fi deschis în faţa ta, poate că lucrurile ar fi fost diferite. Voi, femeile, o faceţi mai bine decât noi, bărbaţii. Noi suntem programaţi să ţinem totul în interior. Nu-l lăsa să se afunde în întuneric când lucrurile vor deveni dificile! Ai grijă să ştie că nu e singur. Şi, pentru Dumnezeu, dacă există vreo şansă să nu-l iubeşti la fel de mult cum te iubeşte el, atunci pleacă acum! înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Ea încuviinţă din cap, uitându-se la mâinile lor unite. Singurul lucru pe care îl ştia eu siguranţă era că îl iubea pe Alee eu toată fiinţa ei. Dar până şi asta o speria acum.

Oftând, Hunt îi dădu drumul şi se ridică în picioare.

- Uite, cum Alee are toată familia aici şi cum se pare că în curând vor apărea mai mulţi, eu plec. O să fii bine?
Ea încuviinţă din cap şi încercă să nu-i tremure vocea când vorbi:
-Da.
Dar îşi dădu seama că dăduse greş când el se încruntă.
-Spune-i lui Alee că îl sun când aflu ceva de la tipul meu de la poliţia din Portland.
- Bine. Mulţumesc, Hunt.
El îi zâmbi trist şi apoi ieşi din rezervă. Rimasă singură, mintea lui Raegan trecu peste ultimele zile. Găsirea animalului de pluş. Faptul că îl auzise pe Alee crezând că Emma putea să fie în viaţă. Mărturisirea lui că voia a doua şansă şi că o iubea. Că mereu o iubise.
Erau cuvintele pe care tânjise să le audă timp de trei ani şi voia şi ea acea a doua şansă pentru ei mai mult decât ar putea vreodată să o exprime în cuvinte. Dar nu dacă însemna că într-o zi putea să-l piardă definitiv.

capitolul 15

- Asta-i o idee proastă. Stând în camioneta lui Alee, Raegan îşi încordă maxilarul, îşi încrucişă braţele la piept şi **stTânse** din **buze.** N-ai nevoie de stresul ăsta peste toate celelalte. Poliţia poate vorbi cu ea la fel de bine ca tine. Ar trebui să fii acasă odihnindu-te şi clar n-ar trebui să conduci.
Alee încercă să nu se enerveze că ea nu-l susţinea şi se uită prin parbriz în timp ce conducea. Trecuseră deja prin asta de câteva zeci de ori.
-Braţul meu este bine. Ai auzit ce a spus medicul. Atât timp cât îmi iau pastilele de durere, pot să revin la rutina normală.
Ea pufni şi se uită afară la peisajul în trecere.

-Asta nu-i rutina ta normală şi nu-mi pasă ce a zis medicul. Tot în pat ar trebui să fii.
-Aş fi - îi zâmbi, sperând să-i schimbe starea de spirit -, dar cineva n-a stat acolo cu mine.
În loc să se uite la el, cum ar fi vrut ca ea să facă, Raegan se încruntă şi continuă să se uite pe geam.
Oftând, el se concentră asupra drumului şi îşi zise să nu-i interpreteze starea. Dar îi era greu să nu facă asta. De când fusese externat, ea se purta ciudat. Trecuseră două zile în care-şi petrecuse mare parte din timp în apartamentul ei, ea aşteptându-l. Noaptea se băgase în pat cu el şi-l cuprinsese în braţe, dar în timpul zilei îl lăsase singur în timp ce făcuse curat în apartament, spălase rufele murdare sau lucrase pe laptop. Nu vorbise niciodată despre acei copii dispăruţi, nici măcar pe Emma nu o menţionase. Şi de fiecare dată când el spusese să-l contacteze pe Bickam de la FBI pentru a afla dacă ştia ceva despre acel animal de pluş, ea îi spusese că avea să sune cineva când avea informaţii de dat şi că trebuia să aibă răbdare.
Lui Raegan Devereaux nu-i stătea în fire să fie răbdătoare. Lui îi plăcea nerăbdarea ei. Îi plăcea că ştia ce voia şi se ducea după acel lucru, chiar dacă uneori el nu era de acord. Dar cu asta era de acord. De când văzuse acel animal de pluş, dorise să-şi extindă cercetările şi să-şi găsească fata. Doar că acum Raegan era cea care târăgăna.
Ştia că o speriase ce i se întâmplase lui, dar instinctul îi spuse că era mai mult de atât. Ceva o rodea. Ceva ce nu discuta cu el.
O luă la stânga pe un drum neasfaltat, presărat cu gropi. Camioneta se zdruncină, făcându-l să simtă un junghi ascuţit de durere în braţ. Tresări, dar mască durerea repede pentru ca ea să nu poată vedea.

- Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat la KTVP acum câteva zile. Este totul în regulă? Cum ea nu-i răspunse, el o privi. Raegan?
-Totul e bine.
-Bine.
lată-1! Cuvântul lui preferat. Clar se întâmpla ceva cu ea.
Ridicând piciorul de pe accelerație, trase camioneta pe marginea drumului neasfaltat şi opri motorul.
-Ce faci? Sprâncenele ei se uniră. S-a întâmplat ceva cu camioneta?
Vocea ei ridicată la această posibilitate era un pic cam prea plină de speranţă, făcându-l să fie şi mai bănuitor.
- Nu-i nimic în neregulă cu camioneta. Se răsuci spre ea, ignorând durerea din braţ. Dar ceva este în neregulă cu tine, aşa că spune tot!
Umerii ei căzură. Se concentra la ce era dincolo de parbriz, atentă să-şi ferească ochii de ai lui, observă el.
-Sunt bine. Hai să continuăm!
- Nu până ce nu vorbim. Te porţi ciudat şi vreau să ştiu de ce.
Ea îşi încreţi buzele, dar nu se întoarse spre el. Abordarea directă clar nu funcţiona. Trebuia să încerce să flirteze.
- Ridurile ale mici dintre ochii tăi o să rămână acolo dacă nu ai grijă. Se aplecă spre ea şi-i luă mâna. Le-aş putea săruta ca să dispară, dacă vrei.
Ea închise ochii, iar suferinţa pe care o văzu pe chipul ei îi transformă bănuielile în îngrijorare, ¡i duse mâna la buze şi sărută fiecare încheietură, una câte una.
- Haide, iubito! Vorbeşte cu mine! Am zis că nu vom mai avea secrete, îţi aminteşti? Spune-mi ce s-a întâmplat la televiziune.

-Nu-i vorba de muncă. Mi-am dat demisia alaltăieri. Nici măcar nu-mi mai pasă de televiziune.
-Ţi-ai dat demisia?
Ea deschise ochii.
-Da. Nu ţi-am spus din cauza a... tot ce s-a întâmplat. jeremy voia să-mi spun povestea. Nu cazurile pe care le-am investigat noi, ci povestea mea personală. Despre Emma. N-a fost niciodată vorba despre ceilalţi copii dispăruţi. Doar m-a îndreptat spre acele articole pentru că spera că eu voi săpa până ce voi crea o legătură cu cazul Emmei. Apoi el ar fi putut folosi dispariţia ei pentru a avea reportajul lacrimogen câştigător la Emmy. Părerea proastă a lui Alee despre idiot deveni şi mai proastă. Şi asta spunea multe pentru că impresia iniţială fusese deja proastă.
- Bănuiesc că l-ai trimis de unde a venit.
- Normal că da. N-am de gând să-l las să ne folosească fiica drept şiretlic pentru rating.
El se gândi o clipă la asta.
- Doar dacă ne-ar ajuta să o găsim.
Ea oftă şi umerii îi căzură.
- Ştiu asta. Şi aş fi fost de acord dacă aşa ar fi stat lucrurile, dar nu stau aşa. El voia ca eu să fiu în centru, nu Emma. Privi afară pe geam. Oricum, pot să-mi găsesc alt loc de muncă. Şi am fondul fiduciar intre timp.
Fondul fiduciar pe care îl ura pentru că de fiecare dată când îl atingea - cum o făcuse când Emma dispăruse şi angajaseră cei mai buni detectivi să o găsească - părinţii ei egoişti o făceau să se simtă vinovată de la mii de kilometri depărtare.
-N-ai nevoie să te atingi de fondul tău. Mă ai pe mine.
- Doar nu o să începi să-mi plăteşti facturile.
- Raegs, ăla a fost apartamentul nostru.
- Dar nu mai este, zise ea încet.

- Şi dacă eu vreau să fie?
Privirea ei trecu peste a lui, plină cu un milion de dubii, toate dansând pe trăsăturile ei superbe.
-Alee...
-Nu, ascultă-mă... Pieptul i se încordă ca o tobă, dar era o încordare benefică. Una potrivită. Una care îi plăcea pentru că îi spunea că era în viaţă. Eu nu **VTeau** doar să petrec noaptea **la** tine. Vreau să fie la noi. Te vreau în fiecare zi şi în fiecare noapte. Aşa cum ar fi trebuit să fim în ultimii trei ani.
Ea nu se întinse spre el. Nu se topi în braţele lui cum sperase el. în schimb, se uită în jos la mâinile lor unite cu o tristeţe care îl lovi în inimă.
- Şi ce se întâmplă dacă nu o găsim pe Emma? Sau mai rău, dacă ce găsim nu este ceea ce amândoi sperăm să găsim?
El o strânse mai tare de mână pentru că ceva din vocea ei tristă îl făcu să simtă că ea era pe cale să se retragă.
-Atunci trecem prin asta împreună.
Ea închise ochii.
-Alee...
-Vrei garanţii? Panica i se infiltră sub coaste, făcând găuri în acea tobă. Se întinse după cealaltă mână a ei, de parcă dacă făcea asta putea să o ţină cu el. Nu ţi le pot da, Raegan. Nu ştiu ce vom găsi. Tot ce pot să fac este să-ţi spun că te iubesc. Că te-am iubit mereu şi că te «>oi iubi mereu. Nimic din ce vom descoperi astăzi, mâine sau peste douăzeci de ani nu va schimba acest fapt.
O lacrimă alunecă pe obrazul ei. Una care ii strânse inima şi-l trase mai aproape de ea ca un colac de salvare. O cuprinse în braţe, simţind umezeala lacrimilor ei pe gât, sperând că ea simţea adevărul în bătaia pulsului acolo unde obrazul ei era lipit de gâtul lui.

-Ştiu că e un risc. Ştiu că antecedentele mele sunt de rahat. Dar dă-mi o şansă, iubito! Dă-ne o şansă! Te iubesc aşa de mult, Raegan. Mai mult decât vei şti vreodată.
Ea se îngropa în el şi îşi petrecu braţele în jurul taliei lui, ţinându-l la fel de strâns.
-Şi eu te iubesc. Eu doar... nu vreau să te pierd din nou. Nu vreau să se mai întâmple ce s-a întâmplat. Nu vreau ca nimic din astea să fie motivul...
Vocea i se transe, dar nu trebuia să vorbească pentru ca el să ştie la ce se referea. Vorbele nerostite ii loviră cu forţa unui marfar, răsucindu-i inima precum metalul ce se îndoia. Nu voia ca el să ajungă iarăşi la limita de jos şi să hotărască că nu avea pentru ce să trăiască. încet, pentru că îi tremurau mâinile, el îi cuprinse chipul şi o trase uşor ca să-i poată vedea ochii.
- U ită-te la mine! Asta nu se va mai întâmpla niciodată. Mă auzi? Am fost prost şi egoist în ziua aia şi-mi doresc ca tu să nici nu fi aflat despre asta, dar îţi promit că nu se va mai întâmpla asta. Am prea multe lucruri pentru care să trăiesc.
Pleoapele ei se lăsară.
-Dar...
- Raegan. îşi încordă degetele pe maxilarul ei, obli- gând-o să deschidă ochii şi să se concentreze asupra lui. Chiar dacă acum nu am fi împreună, chiar dacă, Doamne fereşte, s-ar întâmpla ceva în viitor şi tu ai hotărî că nu mă mai vrei, tot nu aş mai face asta. Pentru că, dacă aş face-o, dacă aş părăsi aşa această lume, n-aş avea nici o şansă să te revăd şi să-ţi demonstrez că vorbesc serios. Pentru că o fac. La bine şi la rău, îţi aminteşti? Este pentru totdeauna.

-îmi este teamă, şopti ea. Ridicând braţele, îşi petrecu mâinile în jurul gâtului lui şi îşi lipi buzele de ale lui. îmi este aşa de frică!
Şi el era speriat. Speriat de ce aveau să găsească, speriat de adevăr, de moarte şi de necunoscut. Dar mai mult decât orice îi era teamă să nu o piardă din nou.
Indiferent ce urma să fie, nu avea să mai lase să se întâmple asta.
Raegan strânse degetele în jurul degetelor lui Alee în timp ce mergea alături de el pe drumul neasfaltat plin de gropi şi se uita la rulotele cu un singur nivel din dreapta şi din stânga ei.
- De unde ştii că e aici? întrebă ea, păşind peste o băltoacă cu noroi şi încercând să ignore mirosul din jur.
Nu prea reuşea să-şi dea seama ce era. Un amestec de urină şi gunoi, care o făcea să se bucure că nu luase prânzul înainte să vină acolo.
„Afară" era singura descriere pe care o avea pentru locul unde se aflau. Cum Alee nu o lăsase să conducă şi nu-i spusese unde mergeau, fusese nevoită să stea şi să admire peisajul. Ştia că se aflau undeva în nordul Portlandului, pe dealuri, dar parcul de rulote era înconjurat de copaci aşa de înalţi, blocând tot peisajul, încât nu ştia în ce direcţie era autostrada sau cum ar fi ieşit vreodată de acolo dacă s-ar fi despărţit de Alee.
- Pentru că aici stătea ultima dată când a luat legătura cu mine, în căutare de bani.
Nu spuse când fusese ulttnui *dată,* dar Raegan ştia că el venise aici după ce dispăruse Emma. Atunci îşi căuta tatăl, convins că el ştia unde era Emma. În acel moment, Raegan încercase să meargă cu Alee, măcar pentru a se asigura că nu-l omora pe John Gilbert şi ca să nu ajungă el în închisoare, dar Alee nu o lăsase să

vină. Pe vremea aia, în zilele şi săptămânile de după dispariţia Emmei, Alee nu o voise pe Raegan în preajma lui.
Acea amintire o răni până în adâncul inimii, dar înghiţi durerea şi îşi spuse că John Gilbert nu avea să fie acolo. Din câte îi spusese Alee, poliţia o chestionase deja. Hunt o chestionase şi el. Gilbert nu era aşa de prost să se ascundă acolo.
Raegan îl strânse pe Alee de mână şi încercă să zâmbească, sperând să-l asigure - pe el, dar şi pe ea însăşi - că totul avea să fie bine.
- Poate că acum nu va fi aici.
El pufni.
- E aici. Nu are unde să se ducă.
Raegan continua să-l ţină strâns de mână, dar simţi furnicături pe spate când cotiră şi se văzură patru rulote. Majoritatea erau vechi, rablagite, cu metalul cojindu-se. Maşinile parcate în faţa lor nu erau mai breze. Rable din anii '70 şi poate '80, majoritatea vechi şi deteriorate, câteva pe butuci. Peste tot era împrăştiat gunoi pe jos.
-Oh, Dumnezeule! zise ea înainte să se poată opri.
Pulsul lui Alee crescu lângă al ei, dar când ea ridică privirea, văzu că el nu o privea; se uita la rulote cu un amestec de dezgust şi furie care îi spuse că îşi amintea clar cum crescuse într-un loc precum acesta.
- O să încerce să scoată bani de la tine. Asta fac dependenţii. Să nu-i dai nimic!
„Dependent...” Cuvântul se învârti în capul lui Raegan în timp ce continuară să meargă, dar inima ei bătea mai repede pentru că o făcuse să-şi amintească de cuvintele lui din camionetă. El voia să se mute împreună. Oh, şi ea dorea asta cu aceeaşi disperare, dar era speriată. Speriată de efectul cercetărilor lor

asupra lui. Speriată de lucrurile pe care Hunt i le zisese la spital. Speriată că el avea să îşi piardă controlul din nou şi că de data asta îl putea pierde pentru totdeauna.
El îi spusese că nu avea să mai lase să se întâmple asta, dar nu putea să garanteze. Recunoscuse şi când spusese că mereu fusese un dependent. N-ar fi fost mai bine să-i dea drumul acum, înainte ca amândoi să fie prea implicaţi, decât să se întrebe dacă şi când avea să cadă totul?
Inima ei urla că nu. Era deja implicată. îl iubea mai mult decât îl iubise vreodată şi ştia că motivul principal era ce îndurase el ca să revină la ea. Nu putea să-l părăsească acum; ştia că, dacă doar încerca, avea să regrete pentru totdeauna. Tot ce putea să facă era exact ce-i spusese Hunt la spital - să vorbească cu el, să nu-l lase să se cufunde în întuneric şi să-l iubească. în fiecare zi, ca el să ştie că nu era niciodată singur. Apoi să spere şi să se roage că avea să fie de ajuns.
îi strânse mâna, dorind să-l liniştească şi încercând să se liniştească şi pe ea în acelaşi timp. Privirea lui era fixată înainte în timp ce o conducea printre două rulote dărăpănate, pe un drum noroios care se lăsa sub ghetele ei negre până la gleznă. Inima îi bătea tare şi repede când ocolirăo pubelă din metal căzută pe o parte, apoi ieşiră dintre rulote în ceea ce ea bănui că ar fi putut fi considerată o curte. în mare parte era o zonă platănoroioasă înconjurată de copaci. Spre Raegan pluti fum de ţigară, urmat de o tuse şi o voce groasă mormâind:
- La dracu'! Am crezut că ai zis că nu mai vii vreodată pe aici, băiete!
Raegan păşi din spatele lui Alee şi se uită spre spatele rulotei, unde o femeie osoasă, cu păr

sârmos şi o faţă ciupită de vărsat stătea într-un scaun de plastic, pufăind dintr-o ţigară.
- Charlene.
Vocea lui Alee era mai încordată şi mai profundă decât o auzise Raegan vreodată. Ea înghiţi greu, sperând că acesta nu avea să fie momentul declanşator pentru el.
Femeia expiră lung şi se uită la el cu dezgust şi superioritate.
-Văd că încă încerci să-mi dai clasă. Numele e Charlie, ştii şi tu asta. Ridică bărbia ascuţită spre Raegan. Aia cine e?
Raegan rămase nemişcată, încercând să nu pară şocată de femeia care îl crescuse pe Alee, deşi *crescuse* era un termen subiectiv. Nu era mama lui biologică - mama lui biologică îl părăsise când era doar un bebeluş -, ci femeia cu care tatăl lui trăise de când Alee fusese foarte mic până când ea dispăruse, când el fusese arestat la 13 ani.
Raegan Înghiţi greu, încercând să nu tragă concluzii, ştiind instinctual că aceasta nu era genul de mamă pentru nici un copil.
-Eu sunt...
- Doar o amică, interveni Alee, fără să-şi ia o dată privirea de ta Charlene - sau Charlie.
Charlie se întinse după cutia albastră de bere de pe masa de plastic din stânga ei, cu degetele încreţite şi osoase ca faţa ei, făcând-o să pară de 80 de ani în loc de 50 cât probabil avea.
- Doar o amică, mormăi ea. Ţi-ai adus amica până aici să-ţi cunoască mama?
- Tu nu eşti mama mea.
Ea stinse ţigara într-o scrumieră deja plină.
- Eu am fost mamă pentru tine mai mult decât femeia aia căreia îi zici acum mami, dar te doare în fund. M-ai lăsat să putrezesc aici, ca un copil nerecunoscător cum ai fost mereu. Am probleme de sănătate. Tuşi pentru efect.

Copiii ar trebui să aibă grijă de părinţii lor. Dar numai pentru că eu n-am o grămadă de litere în urma numelui meu, tu ai uitat complet de mine.
Raegan se înfurie şi se simţi frustrată că această femeie - că aceşti oameni din trecutul lui Alee - îi cereau socoteală, aşteptând mereu momentul în care să-şi înfigă ghearele şi să-l tragă înapoi când era aproape liber.
Alee înaintă spre Charlie.
- Nu sunt aici să vorbesc despre mine. Vreau să ştiu unde e Gilbert.
- John? Buzele ei subţiri se lăsară în jos, apoi femeia clătină din cap în timp ce scotea altă ţigară din pachet. Nu ştiu nimic de John.
- Da. Am auzit că te-au întrebat de el, iar tu ai zis că nu l-ai văzut.
-Şi nu l-am văzut, răspunse ea pufăind. N-aş minţi poliţiştii sau... Cine a fost tipul ăla care a sunat să vorbească cu mine?
- Un prieten, răspunse Alee.
- Da, alt prieten. Se lăsă pe spate în scaun şi se uită la Raegan de parcă voia să-i scoată ochii. Ai tot felul de prieteni acum, nu-i aşa, băiete?
-Uite ce e... Tonul lui Alee îi spuse lui Raegan că el se apropia repede de limita răbdării. Ştim amândoi că tu ai o relaţie toxică cu tatăl meu. Eşti prima persoană la care apelează când are necazuri.
-Ce necazuri mai are acum? întrebă ea, trăgând din ţigara dintre buzele ei de parcă habar n-avea, deşi ştiau cu toţii că nu era aşa.
Alee păşi spre ea.
- Charlene, nu te juca cu mine! Ştiu că a venit la tine după ce acum câteva zile a fost eliberat. Vreau să ştiu ce voia.
Ea se uită la el cum se uită o pisică la un peştişor auriu, aşteptând momentul în care

acesta sare din greșeală din bolul lui în gura pisicii. Trecură momente lungi, tensionate care îi ridicară părul pe ceafă lui Raegan. !ntr-un final, Charlie scutură ţigara pe marginea scrumierei şi zise:
-Să zicem, de dragul discuţiei, că am auzit... ceva. Mie ce-mi iese?
Alee îşi încleştă puternic maxilarul. Luând portofelul, scoase o bancnotă de 10 dolari şi o întinse în faţa ei. Ochii ei gri-albaştri se măriră şi îşi linse buzele, dar privirea trecu la portofelul din mâna lui.
Evident, era un joc cunoscut. Raegan privi cu ochii mari cum Alee mai pune o bancnotă de 10 dolari pe masă.
Charlie luă ambele bancnote şi le băgă în bluză.
-Voia doar un loc unde să stea câteva zile. A plecat ieri, nu l-am văzut de atunci.
- Deci ai minţit poliţia.
Ea ridică din umeri.
-Am omis. Nu-i acelaşi lucru. Şi apoi ce o să faci? Le spui? Ştiu că nu o s-o faci pentru că vrei să te ajut.
-Unde se ducea?
Ea ridică din nou din umeri şi pufăi din ţigară. Alee o privi fix, apoi mai puse o bancnotă de 10 dolari pe masă.
Charlie o luă ca să o pună lângă primele două şi rânji.
-Nu ştiu. N-a zis.
Un muşchi din maxilarul lui Alee tresări când mai puse o bancnotă de 10 dolari pe masă.
- A zis ceva despre mine?
Ea chicoti şi luă banii.
-A zis că îi încurci treburile la muncă. Tu şi o fată. încuviinţă din cap spre Raegan. Probabil e aia de acolo. E destul de frumuşică. Se aplecă spre Alee. El ţi-a făcut vânătaia aia, scumpete?

Recunosc opera bătrânului John Gilbert când o văd. Te-a aranjat bine, nu-i aşa?
Raegan simţi furnicături pe coloană şi se uită la Alee, dorind u-şi ca el să nu cedeze.
Alee se uită câteva secunde la Charlene, apoi scoase o bancnotă de 20 de dolari din portofel şi o ridică.
- Pentru cine lucrează, Charlene?
- Să fiu a dracului dacă ştiu!
Mai scoase 20 de dolari şi flutură banii în faţa ei. Ea se întinse după ei, dar înainte ca degetele ei murdare să-i apuce, el retrase bancnotele.
Pe fruntea şi în jurul ochilor lui Charlie se văzură riduri de frustrare când ea se uită urât la el.
-O paraşută bogată din oraş.
- Ce face pentru ea?
Ea oftă, fără să-şi ia o clipă ochii de la banii din mâna lui.
-Nu ştiu.
Cum el nu-i dădu banii, ea se uită urât.
-îţi zic adevărul. Ştiu ce făcea pentru ea înainte să ajungă la pârnaie. Din cauza ta. Dar atât.
-Şi ce făcea.[7] întrebă Alee, fluturând banii în faţa ei.
Privirea ei urmări banii.
-Transporta chestii. Muta chestii dintr-un loc în altul.
- Ce fel de chestii[7]
Ridurile de pe faţa ei se adânciră. Raegan îşi dădu seama că se lupta cu nevoia de bani şi dorinţa de a tăcea.
Probabil şi Alee văzu asta, pentru că scoase o bancnotă de 100 de dolari lângă cele de 20.
-Ce fel de chestii muta, Charlene.[7]
Ea îşi încreţi buzele. Se uită fix la bani. Chipul i se coloră precum o roşie chiar înainte să sară din scaun.

-Nimic. Nu muta nimic. Am terminat cu asta. Se răsuci spre uşa rulotei. Puteţi să vă căraţi singuri.
Alee o prinse de braţul osos înainte ca ea să pună degetele pe clanţă. Ea mârâi când el o trase înapoi şi cu cealaltă mână o apucă de gât.
-Alee, interveni Raegan când îşi dădu seama ce făcea şi-l prinse de braţ. Oh, Dumnezeule, dă-i drumul!
Alee nu se clinti. Nu-i dădu drumul femeii.
- Spune-mi ce muta, Charlene!
Ochii lui Charlie deveniră nişte cărbuni negri duri.
- Eşti exact ca tăticuţul tău.
- Da, sunt exact ca el. Am învăţat totul de la maestru. O trânti de lateralul rulotei, iar vocea îi deveni de gheaţă. Spune-mi!
- Eu nu...
Cuvintele îi muriră cu un geamăt. Cu ochii mari, ea se luptă în strânsoarea lui, care nu făcea decât ca faţa sâ-i fie mai roşie şi ochii să-i iasă şi mai mult din orbite.
-Alee! înnebunită, Raegan îl trase de cot pe Alee, disperată să-l facă să-i dea drumul, dar era aşa de puternic, încât abia îi înghionti braţul. Alee McClane! Nu asta-i calea. Dă-i drumul!
- Nu, se răsti el, este singura cale pe care o înţelege. Se concentra la Charlie cu ochi ameninţători şi cu un mârâit jos. M-am săturat ca tu şi tatăl meu să-mi distrugeţi viaţa. Spune-mi ce muta!
- Plozi, gâfâi ea. Ca tine.

capitolul 16

Alee încremeni. O clipă nu se mişcă. Nu era sigur că auzise bine. „Ca tine?" N-avea cum să fi vrut să spună asta.

Când Charlene gâfâi, el relaxă strânsoarea. Inima îi bătea dintr-odată mai repede, iar transpiraţia îi aluneca pe piele în aerul rece. Lângă braţul lui, Raegan îl trase din nou de cot, încercând să-l facă să-i dea drumul, dar el o ignoră.
Nu se putea concentra la nimic în afară de scursura de om din faţa lui.
- Ce ai zis? şopti el.
Charlene se uită urât la el chiar când se agita. Nu o rănea - cel puţin nu încă. Era cea mai mare escroacă de pe planetă. învăţase demult asta. Dar era gata să o rănească dacă nu-i spunea ce voia să audă.
- M-ai auzit.
Se agăţă de toată furia pe care o ţinuse adânc blocată în el de-a lungul anilor, fierbând şi dând pe afară. Cu maxilarul încordat, încordă degetele în jurul gâtului ei şi strânse.
Charlene deschise ochii când îşi dădu seama că era serios.
-Alee! strigă Raegan, trăgându-l mai puternic de braţ.
- Bine!
Vocea răguşită a lui Charlene era cu o octavă mai ridicată din cauza fricii. Alee relaxă strânsoarea suficient ca ea să poată vorbi.
-Am zis că muta plozi exact ca tine pentru paraşuta aia bogată.
Mâna lui Raegan căzu de pe braţul lui Alee. Ştia că era cu gura căscată. Ştia că se holba la femeia ţintuită de strânsoarea lui, complet uluită, dar nu putea să reacţioneze. Nu ştia în ce să aibă încredere sau să creadă. Nu era sigur că auzise bine. Lent, mai mult pentru că nu avea încredere în el, îi dădu drumul lui Charlene, dar nu se dădu înapoi.
Charlene, mereu sfidătoare, îşi frecă încheietura şi se uită din nou urât.

- Oh, nu face pe arogantul acum! Poate că nu-mi plăcea prea mult paraşuta aia pentru că se uita de sus la mine, dar tatăl tău ştia că făcea lumii mult bine. Copiii ăia veneau din cămine rele. Ea îi salva, le găsea familii bune. Iar John făcea bani frumoşi până când ai fost tu arestat şi trimis la şcoala de corecţie. Apoi l-ai turnat şi totul s-a dus dracului.

„Muta copii... Le găsea cămine…”

- Nici n-ai de ce să te plângi, se răsti Charlene, făcând un pas în stânga, mai aproape de uşa rulotei. Te-a salvat din unul din căminele alea de rahat. Te-a adus la mine pentru că eu nu puteam să am copii. Dar tu mereu ai fost un ingrat. Şi când erai mic. Mereu ai avut atitudinea asta arogantă, exact ca paraşuta aia. N-am fost surprinsă când l-ai turnat pe taică-tu. I-am zis că într-o zi o să faci asta. El ţi-a dat o viaţă mai bună decât meritai, iar tu te-ai pişat pe el.

Pulsul lui Alee se transformă într-un zumzăit în urechile lui, iar pielea i se înfierbântă şi se încordă când înţelese sensul cuvintelor ei.

„Muta copii… Le găsea cămine… Făcea bani frumoşi cu asta…”

Văzu roşu în faţa ochilor şi prin vene i se stârni o furie pe care nu o cunoscuse niciodată. Lovi cu mâinile în lateralul rulotei, la câţiva centimetri de capul lui Charlene.

- EI mi-a luat fata?

Charlene se smuci, cu ochii plini de o teamă adevărată, în timp ce se dădea înapoi, încercând să se îndepărteze.

-Nu... nu ştiu.

- Spune-mi!

-Nu ştiu! Vocea îi tremura în timp ce îşi lipi mâinile de rulotă. Jur! L-am văzut doar de câteva ori de când a ieşit din puşcărie. Până anul trecut, nici măcar n-am ştiut că ţi-ai

pierdut copilul. înainte să-l întreb despre asta, a fost arestat din nou pentru încălcarea aia a eliberării condiționate. încerca doar să-și găsească de lucru. Nu făcea nimic greșit. Am încercat să-l întreb zilele trecute când a fost aici, dar n-a vrut să vorbească.
- Unde s-a dus?
-Nu... nu știu.
Alee plonjă înainte și o prinse iar de gât. Charlene gâfâi. De data asta, Raegan nu se mișcă în spatele lui.
-Dacă aflu că m-ai mințit...
-Nu mint. Jur! Când a fost aici era nervos. Se tot plângea că paraşuta aia bogată îl pune să facă lucruri pe care n-ar trebui să le facă.
- Mută alți copii? întrebă Alee.
Ea clătină din cap.
-Nu cred că era asta. înainte era bun la asta doar pentru că avea camioneta aia mare, o știi. Era ușor să ia copii, să-i arunce în spate și să-i ducă la locul de livrare fără să știe cineva. Acum nu mai are camioneta de când a ieșit de la pârnaie. A zis că făcea altceva. Ceva ce nu-i place. Ceva ce o să-l bage în belele dacă află vreodată polițiștii.
Pentru prima dată de când sosiseră, Alee se uită la Raegan. Și în ochii ei el văzu neîncredere, șoc și groază.
Alee se concentra încă o dată asupra lui Charlene.
-Când îl vezi din nou, mă suni. Ai înțeles?
Charlene încuviință repede din cap.
- Bine, te sun. Dar nu se mai întoarce.
-De unde știi?
Ea își încreți buzele de parcă tocmai își dăduse seama că spusese prea multe.
încordându-și încă o dată degetele în **juTul gâtului** ei, Alee zise:
-Vorbește!

-A zis că pleacă din oraş. A zis că lu... lucrurile sunt prea periculoase pentru el acum.
- Unde? Unde se duce?
-Nu ştiu.
-Charle...
- Nord, OK? A zis că se duce spre nord. A furat camioneta lui Bobby de peste drum şi a fugit. Asta-i tot ce ştiu. Jur! Jur că asta-i tot ce ştiu!
Alee ştia că ea nu mai minţea. Trăise destul cu ea ca să ştie când îl manipula, iar în ultimele minute nu exista nici o manipulare în cuvintele ei, ci doar teamă.
îi dădu drumul. Ea se poticni, dar se îndreptă repede şi ţâşni spre rulotă. Uşa şubredă se trânti în urma ei, apoi se auzi un clic.
Furia vibra prin venele lui Alee în timp ce el rămase în tăcere, uitându-se la metalul ce se cojea pe lateral, cu mintea la cuvintele lui Charlene.
„Muta copii... Le găsea cămine... Plozi ca tine..."
Ceva moale îi atinse braţul, scoţându-l din rememorarea pe repede-înainte. Raegan şopti:
-Alee.
„Plozi ca tine..."
Pulsul îi bătea tot mai repede până ce ajunse un urlet în urechile lui. întorcându-se cu spatele la rulotă, îna- intă pe drumul noroios de pe lângă rulotă, prin mintea lui învârtindu-se ca o tornadă acele trei cuvinte. Avea nevoie de aer. Avea nevoie să gândească. Avea nevoie...
-Alee, stai!
„Sfinte Sisoe! Plozi ca tine..."
Plozi ca *el.*
Şocul fu înlocuit de neîncredere şi într-un final de isterie. Scoase telefonul mobil, verificând dacă avea semnal şi descoperi că nu avea deloc.
- La dracu'! Nici un semnal.

Trebuia să sune poliţia. Trebuia să sune FBl-ul. Trebuia să cheme pe cineva acolo înainte ca Char- lene să-şi dea seama ce tocmai făcuse şi să încerce să fugă. Trebuia...

- Alee! Raegan veni grăbită în faţa lui, obligându-l să încetinească. În ochii ei se citeau îngrijorarea şi teama. Vorbeşte cu mine!

Nu existau cuvinte. Cuprinzând-o în braţe, o trase spre el şi îşi Ingropă chipul în părul ei în timp ce isteria din interiorul lui se transforma într-un râset pe care nu-l mai putea reţine.

-Alee. Mâinile ei încremeniră pe pieptul lui. Eşti bine?

- Dacă sunt bine? Sunt mai bine decât bine. Mă simt fantastic.

-Nu înţe...

Ştia că ea nu înţelegea. Se purta ca un nebun, dar nu se putea abţine. Uşurarea - faptul că ştia adevărul - era aşa de dulce...

- Nu-i tatăl meu, zise el în părul ei, strângând-o mai mult. N-ai idee cum mă face asta şi mă simt. Nu-i tatăl meu adevărat. Este nimic. Este... închise ochii şi inspiră ceea ce i se păru prima gură de aer eliberator. Sunt liber. Sunt aşa de liber!

- Liber? Desprinzându-se, ea se uită la faţa lui cu confuzie şi neîncredere. Eşti uşurat? Credeam că o să fii supărat. Toată viaţa ta a fost...

-Toată viaţa mea a fost o minciună şi sunt împăcat cu asta. îi cuprinse chipul în mâini. în tot acest timp am crezut... Emoţiile i se adunară în gât şi clătină din cap, luptându-se cu vocea care i se frângea. Dar el nu este tatăl meu. Nu sunt rudă cu el. Tot ce am stricat am stricat doar eu. Nu-i genetic. Nu sunt el. Nu voi deveni niciodată ca el.

- N-am crezut niciodată că erai ca el. Dumnezeule, o iubea! O iubea aşa de mult. Chiar şi

când îl văzuse în cel mai groaznic moment, ea fusese de partea lui.
-Acum cinci minute am dovedit contrariul.
- De ce? Pentru că ai apucat-o pe Charlie? Are noroc că n-am pus eu mâna pe ea. Eram gata să-i smulg membrele dacă hotăra să-şi ţină gura.
Râsetul ieşi din nou din pieptul lui şi o cuprinse în braţe, ţinând-o iar aproape. Inima ei bătea la fel de repede ca a lui.
-Ar fi trebuit să te las să te iei de ea de la bun început. Aş fi economisit nişte bani.
- Este un om îngrozitor, zise Raegan fără amuzament în voce, şi tu nu semeni deloc cu ea sau cu John Gil- bert. Deloc.
Alee închise ochii şi doar o ţinu, ştiind că nu era adevărat. Firea lui iute, alcoolul şi lupta internă pe care încă o ducea zilnic pentru că nu era suficient de bun, de inteligent sau vrednic erau lucruri pe care le luase de la Gilbert. Erau lucruri cu care avea să se lupte în continuare. Dar măcar acum ştia că nu era o luptă pierdută. Nu avea să devină bărbatul pe care îl ura mai mult decât pe oricine.
O nouă emoţie se trezi în el. Una pe care nu o simţise. O emoţie care îi dădea forţă.
Speranţă.
- Ştii ce mai înseamnă asta, nu-i aşa? întrebă el, încă ţinând-o în braţe pe Raegan. înseamnă că ea e pe undeva. înseamnă că Emma este pe undeva şi e în viaţă.
Dacă m-a luat pe mine, dacă i-a luat pe ceilalţi copii, asta înseamnă că ea e cu altă familie chiar acum.
Raegan se dădu înapoi şi se uită în ochii lui scânteietori.
-Oh, Alee!
- O vom găsi. îi cuprinse din nou faţa, coborându-şi capul şi apăsându-şi buzele calde

peste buzele ei reci. O vom găsi şi o vom aduce acasă.
Ea îşi petrecu braţele în jurul lui şi-l sărută. Nu voia decât să se piardă în ea, dar nu aveau timp. Dându-i drumul, îi strânse mâna şi o trase pe drum spre camionetă.
-Trebuie să ajungem la autostradă, unde avem semnal, ca să-l sun pe Bickam. Vreau ca Charlene să fie arestată înainte să decidă să fugă sau să-şi facă o supradoză. Abia aşteaptă să cheltuiască banii âia pe care i-am dat.
Raegan îşi târî picioarele ca să ţină pasul cu paşii lui mai lungi.
- Dacă pleacă după ce plecăm noi?
- O să aşteptăm la baza drumului până ce apar agenţii federali. N-are pe unde să iasă decât pe dealuri. Şi dacă hotărăşte să o ia pe acolo, nu va ajunge departe.
Se întoarse şi-i zâmbi, iar când ea îi răspunse cu un zâmbet cald, fericită, plină de speranţă, îi crescu inima şi îşi dădu seama că în sfârşit - fn *sfârşit* - totul avea să fie bine.
îşi primea familia înapoi. Şi nimic şi nimeni nu-l putea opri.
- La dracu'!
John Gilbert se uită la telefonul mobil cu cartelă ce vibra lângă el pe bancheta de plastic sfâşiat în timp ce conducea. O singură persoană avea numărul noului său telefon. Ignoră apelul. Avea suficienţi bani de la prima plată ca să ajungă până în Seattle. Acolo putea să găsească un falsificator care să-i facă documente cu care să treacă graniţa. În ceea ce privea banii cu caTe să ajungă la graniţă, ei bine, era un bărbat care mereu se descurca. Charlie, curva aia, se dovedise un adevărat eşec la capitolul bani, dar măcar îl ajutase să fure rabla asta FI50.
Mişcându-se pe scaun, se întinse spre butonul radioului. Telefonul vibră din nou lângă el.

Fir-ar al dracului! Încetini camioneta şi trase pe marginea drumului neasfaltat. Uitându-se la telefon, cu inima bătându-i rapid, se gândi la ce opţiuni avea, apoi hotărî că, cu cât ei ştiau mai puţin, cu atât era mai bine. Dacă nu răspundea, aveau să ştie că fugise. Dacă răspundea, aveau să creadă că era în continuare prin preajmă, făcân- du-le munca de rahat.
Ridică telefonul la ureche.
- Da. Sunt aici.
- Domnule Gilbert, se auzi o voce tensionată de partea cealaltă a liniei. Nu ai răspuns la telefon.
Se abţinu să spună că îi părea rău, pentru că nu-i părea.
- Nu l-am auzit.
Apoi tăcere.
- Un bărbat pe nume Alee McCIane a fost dus la Urgenţe alaltăieri seară cu o rană prin împuşcare. Nu cumva ştii ceva despre asta?
Inima lui Gilbert alerga precum o iapă în călduri, ce se îndepărta de armăsar.
- Nu. Nu ştiu nimic despre asta.
- Hm... Treaba ta era să ţii departe o reporteriţă curioasă de un articol care ar putea fi dăunător intereselor noastre.
- Prin orice mijloace necesare, zise el. Aşa mi s-a zis. Am făcut exact ce mi s-a spus să fac.
-Nu ţi-am spus să tragi cu arma ziua în amiaza mare pe o stradă aglomerată din centrul oraşului. Şi în fiul tău, culmea!
Furia se insinua până pe obrajii lui Gilbert.
- Nu-i fiul meu. N-a fost niciodată.
-Angajatorul nostru vrea să te întâlnească pentru a discuta despre progresul tău. Ora 22.00 în seara asta. Este un doc la capătul North Sever Road. Să nu întârzii! Şi să nu-ţi dea prin cap să fugi, domnule Gilbert. Ştim unde să te găsim.

Replica ii răsună în ureche.
Sângele pulsa prin venele lui Gilbert, făcând să-i tremure mâna pe telefon. Era mort dacă se ducea la acea întâlnire. Un doc la capătul unui drum necirculat, noaptea târziu? Sub nici o formă!
Ridicând privirea, se uită la parbrizul crăpat şi îşi în- cordă mâna în pumn în jurul telefonului, un nou val de furie urlând în el.
Era vina lui Alee. Ar fi trebuit să-l omoare pe nenorocit cu glonţul ăla în loc să-l rănească. îşi dorise ca Alee să sufere, iar acum era o bătaie de cap, fiindcă acel copil inutil pe care n-ar fi trebuit să-l ia niciodată se întorsese să-l muşte de mai multe ori decât putea să numere.
Carcasa telefonului se sparse între degetele lui. Dându-şi seama că degetele îi erau albe, lăsă telefonul să cadă pe scaunul de lângă el.
La dracu' cu angajatorul lui! La dracu* cu ce voia paraşuta aia. El terminase. Băgă în viteză şi ieşi pe autostradă. Pleca din oraşul ăsta nenorocit definitiv.
Imediat cum mai făcea o treabă.
întoarse maşina şi se îndreptă înapoi spre Portland.
Alee închise uşa apartamentului şi o luă pe Raegan în braţe. Ea se apropie de el fără ezitare şi ridică gura spre a lui, deschizând-o pentru sărutul lui cu aceeaşi căldură, nevoie şi speranţă ce se învolburau în venele lui.
Aşteptaseră treizeci de minute să apară Bickam la parcul de rulote. Alee nu fusese niciodată aşa de fericit ca în momentul în care îi văzuse pe agenţii federali scoţând-o pe Charlene cu cătuşe printre copaci. încercase să fugă - cum se aşteptase dar nu ajunsese departe. Şi era furioasă pe el când îl văzuse stând acolo şi privind. Alee voise să participe la interogatoriul ei, să ştie ce anume nu-i spusese când îşi spusese povestea, dar Bickam refuzase

rapid şi-i trimisese pe el şi pe Raegan acasă cu promisiunea că urma să-i sune imediat ce avea vreo informaţie.
Vreo informaţie... Putea să fie în seara asta sau a doua zi. Dar pentru prima dată după ani întregi spera că avea să vină. Până atunci, tot ce voia era să savureze orice moment al acestei vieţi pe care ar fi trebuit să o trăiască în ultimii trei ani. Această viaţă uimitoare, minunată, perfectă din care nu avea să mai plece niciodată.
Ridicând chipul lui Raegan cu mâna, o sărută mai pasional şi-i lipi spatele de zidul de la intrare.
-Mm, Raegs... Mâinile îi alunecară pe gât, pe coaste şi în jurul spatelui ei. Am nevoie de tine. Acum.
- Da. Ea se ridică în vârful degetelor şi-l sărută mai apăsat. Da, zise ea lipită de el, mişcându-şi mâinile pe umerii lui, dar având grijă să-i evite braţul rănit.
Degetele ei ajunseră pe talia lui şi la nasturele blugilor pentru că nu mai putea să aştepte. întregul lui corp tremura.
-Te iubesc, zise ea, deschizând nasturele şi pătrunzând cu degetele ei ispititoare pentru a-i mângâia şoldurile. Ţi-am zis asta în ultima vreme?
El gemu sub atingerea ei senzuală.
-Şi eu iubesc să te aud spunând-o. îşi coborî mâinile, îi ridică un picior senzual pentru a-l pune în jurul şoldului său şi se împinse în ea. Mai spune-o!
Ea râse şi şopti.
- Te iubesc.
El 2âmbi. O sărută în colţul gurii. Alunecă pe maxilarul ei până ce-i găsi gâtul, ciugulind.

Din nou.-Te iubesc. Capul ei căzu pe spate spre zid şi işi flexă şoldurile, frecându-se de bărbăţia lui tare. Oh, Alee, ce bine este! Să nu îndrăzneşti să te opreşti!
N-avea de gând să se oprească. Continuă să coboare, sărutând-o pe gâtul delicat, îşi alunecă mâinile sub marginea bluzei şi îşi urcă degetele pe coastele ei, atingân- du-i sutienul de satin.
Ea se arcui, oferindu-i sânii, oferindu-i totul.
-Alee...
Un zumzăit ajunse la urechile lui. Ridicându-se de pe gura ei, se opri şi ascultă, apoi îşi dădu seama că nu tremura. Era telefonul lui vibrând în buzunarul de la spate.
Adrenalina sejdezlănţui şi scoase telefonul.
-Stai un pic! îmi sună telefonul.
- Deja? Raegan privi telefonul din mâna lui cu buzele umflate şi chipul îmbujorat. Este Bickam?
- Nu pot...
Alee încremeni când văzu „Număr necunoscut" pe ecran. O voce slabă urla să nu răspundă, dar altceva, un instinct tăcut din adânc, îi spuse să nu ignore acest apel.
Apăsă pe „Răspunde" şi lipi telefonul de ureche.
-Cine-i?
-Ştii foarte bine cine este, zise Gilbert.
Totul în Alee se răci. Se îndreptă, lăsând să cadă pe podea piciorul lui Raegan.
- Ce vrei?
-Alee?
Vocea fără aer a lui Raegan şopti în apropiere, iar el îi simţi degetele atingându-i abdomenul, dar nu se putea concentra decât la vocea gravă de la celălalt capăt al liniei.
- Un tată nu-şi poate suna fiul ca să vadă ce face?

Tocmai voia să-i răspundă la comentariul legat de
tată, când îşi dădu seama că Gilbert probabil nu ştia că Charlene fusese arestată sau că spusese totul.
- Ce vrei? zise Alee.
Degetele lui Raegan căzură de pe pielea lui, iar el o privi. Ochii ei erau mari şi înspăimântaţi. Îi strânse mâna ca să o asigure că totul era în regulă.
-Te sun doar să-ţi spun la revedere. Nava mea a sosit în sfârşit.
Da, nava care avea să-l ducă înapoi la închisoare. Din nou, Alee îşi muşcă limba.
- Nu puteam să plec fără să-mi iau la revedere cum trebuie, continuă Gilbert. Şi un mic cadou ca să mă ţii minte. Ieşi pe balconul fostei tale neveste!
Stomacul lui Alee se strânse, iar privirea i se îndreptă spre fereastră.
- Da, zise Gilbert pe un ton arogant. Ştiu că eşti acolo. Ştiu totul, băiete! Ţi-am lăsat un cadou afară.
Adrenalina lui Alee crescu când se uită spre uşa balconului de la camera de zi şi la luminile oraşului de dincolo. Nenorocitul era afară, privind? Era undeva prin apropiere cu altă armă, aşteptând momentul perfect să atace?
Lăsând telefonul în jos, Alee acoperi microfonul cu mâna şi-i şopti lui Raegan:
-Sună la 911.
- Ce se întâmplă? şopti ea, cu panică în voce.
- Gilbert este afară, zise el în şoaptă.
Chipul ei se făcu cenuşiu. Dezlipindu-se de perete, făcu un pas pe lângă el ca să o ia spre camera de zi.
Alee o prinse de încheietură şi o trase înapoi. Clătină din cap.

-Stai departe de ferestre, şopti din nou, acoperind încă o dată microfonul. Sună din dormitor!
Ea încuviinţă din cap şi trecu în grabă pe lângă el spre camera ei.
Când ea dispăru, Alee se întoarse spre uşile balconului.
- Bine, sunt atent. Ce-i acolo?
- îţi e prea frică să te uiţi? îl provocă Gilbert. Mereu ai fost un fricos.
- Nu mi-e frică de tine.
-Nu, ţi-e frică de adevăr. Ieşi afară, Alee! Raţiunea urla „Nu o face!", dar Alee păşi în camera de zi şi se uită oricum la uşa de sticlă, atent să nu fie în dreptul geamurilor.
- De ce-i aşa de important dintr-odată pentru tine?
- Uită-te şi o să veri! Doar dacă nu ţi-e prea frică.
Pe fruntea lui Alee apăru transpiraţia în timp ce se apropia de uşă, atent să rămână în umbre, pentru ca Gilbert să nu-l poată vedea. Când fu suficient de aproape, se uită pe geam. Pe micul balcon erau doar două scaune de fier şi o mică masă de fier.
„fntoflrce-te! Nu-i face jocul! Nu te uita!"
Inima îi bătea repede şi puternic în timp ce se apropia. Mîji ochii ca să vadă prin geamul întunecat. Zări ceea ce părea a fi o pungă de plastic pe masa rotundă.
Din camera cealaltă pluti vocea şoptită a lui Raegan, dar Alee nu-i desluşi cuvintele.
Ajungând la zid, aprinse lumina de afară. Pe mijlocul mesei se afla o bucată de pânză într-o pungă de plastic închisă.
Sângele se scurse de pe chipul lui Alee când se uită la bucata de material alb presărat cu mici inimi roz. Pânză pătată cu roşu de sânge uscat. Pânză care se potrivea cu rochia pe care Emma o purtase în parc în ziua în care dispăruse.

- Eu am omorât-o, zise Gilbert în urechea lui. Fata ta este moartă. Mereu ai zis că vrei să ştii adevărul. Asta-i adevărul, *fiule!*

-Nu!

Lui Alee i se uscâ gâtul în timp ce se chinuia să găsească o explicaţie aşa cum un om care se îneacă luptă pentru aer. Era un şiretlic. Nu era adevărat. Nu putea să fie real. Gilbert îşi bătea joc de el. Aşa cum îşi bătuse joc de fiecare dată. Telefonul îi tremură în mână şi picioarele i se înmuiară. Dar nu auzea decât urletul din urechi.

- Nu, nu te cred.

- Oh, mă vei crede! zise Gilbert. Ţi-am zis că o să te fac să plăteşti, băiete. Urmează să o faci. De pe Autostrada 26 se desprinde un drum forestier, chiar după Elsie, spre munţi. La capătul drumului vei găsi o groapă puţin adâncă şi toate răspunsurile blestemate pe care le meriţi.

-Nu vor găsi nimic, zise Raegan cu voce tare mai mult pentru ea decât pentru Alee. Se cutremură sub haina groasă şi se uită la agenţii FBI din faţă, care săpau prin zăpadă într-un loc în apropierea capătului drumului forestier. îşi bătea joc de tine. Ca întotdeauna. Asta face. Ai zis că asta face.

Lângă ea, Alee nu răspunse. Stătea stoic şi tăcut, pri- vindu-i pe bărbaţii care săpau sub reflectoare.

Frica îi strânse gâtul lui Raegan. El abia vorbise de când găsise punga cu materialul însângerat pe balconul ei. Nu se întorsese nici măcar o dată spre ea în felul în care o făcuse după ce plecaseră din acea parcare de rulote. încercă să nu interpreteze prea mult asta. Ştia că era speriat, la fel ca ea. Dar nu putea să oprească teama ce se transforma în groază în timp ce se strecura în pieptul ei pentru a-i cuprinde inima cu o mână îngheţată.

Se întâmpla. Oh, Dumnezeule! Se legănă pe picioare, dar nu pentru a se lupta cu frigul, ci ca să nu cadă. Interveni furia şi se luptă cu groaza. Nu avea să renunţe. O mai făcuse. Plecase. îl lăsase pe Alee să-şi piardă controlul. Nu avea să mai facă asta.

- Alee! îl prinse puternic de braţ şi-l trase cu faţa spre ea. Alee! îl voia, avea nevoie de Alee din urmă cu câteva ore. Cel care fusese aşa de plin de speranţă încât o făcuse să creadă că orice era posibil. Uită-te la mine, fir-ar să fie!

El întoarse lent privirea spre ea, dar când ochii lui albaştri se întâlniră cu ai ei, ea nu văzu teamă, stres sau suferinţă, cum se aşteptase. Nu văzu nimic. Doar o privire goală, stinsă, pe care o mai văzuse în urmă cu trei ani.

- Nu face asta, şopti ea, apucându-se mai strâns de haina lui. Nu-l lăsa să-ţi facă asta! Nu te gândi la ce-i mai rău!

- McClane!

Privirea lui Alee trecu de ea, iar inima lui Raegan bătu puternic când se uită şi ea peste umăr la Jack Bickam, care venea spre ei dinspre locul în care se săpa.

I se strânse stomacul. Chipul lui Bickam era încordat şi tras, în timp ce ghetele îi scârţâiau pe zăpadă. Afundându-se mai adânc în haina lui bej, Bickam ridică telefonul din mână.

- Tocmai am fost anunţat. Poliţia statului Washington l-a văzut pe Gilbert într-un FI50 furat la 48 de kilometri sud de Olympia. A fugit, desigur. L-au urmărit. A pierdut controlul maşinii. Sa rostogolit de trei ori. Este dus la spitalul Providence St. Peter chiar acum.

- Este în viaţă?

Lui Raegan îi reveni speranţa. Dacă Gilbert era în viaţă, le putea spune că îl minţise pe Alee. Asta se putea termina. Puteau să meargă acasă. Să uite că asta se întâmpl...

-Momentan, răspunse Bickam. Dar nu-i conştient. Medicii nu sunt siguri că va supravieţui.
Raegan simţi iarăşi un nod în stomac şi se uită la Alee. Chipul lui era în continuare inexpresiv. Aceeaşi privire goală în timp ce se uita dincolo de Bickam spre lumini, privire pe care ea şi-o amintea prea bine.
„Alee, te rog…" îl strânse de braţ prin haina groasă, sperând ca el să o simtă. Dacă nu se uita la ea, putea găsi altă cale să ajungă la el.
-Ascultă, zise Bickam cu un oftat. Asta ar putea dura zile întregi. Dacă e ceva aici, vom găsi, dar îţi garantez că nu vom găsi în noaptea asta. Hai să chem pe cineva să vă ducă pe amândoi acasă! Vă sun imediat dacă cev…
-Aici! strigă cineva de sub lumini. Am găsit ceva aici!
Bickam se întoarse şi plecă alergând de lângă ei. Fără vreun cuvânt, Alee se desprinse de lângă Raegan şi-l urmă. Raegan simţi transpiraţie pe toată şira spinării şi inima îi bubui în piept în timp ce se grăbea să-l prindă din urmă.
„Nu este ea. Nu este ea. Nu poate să fie ea", îşi repeta în minte, apropiindu-se de grupul de bărbaţi care se uitau în jos la groapa puţin adâncă din pământul îngheţat.
Vocile se transformară în şoapte nedesluşite. Agentul FBI chel care îi adusese pe ea şi pe Alee acolo se întoarse şi se uită la ea. Grupul păşi încet înapoi. Ea auzi vag.
- Nu contaminaţi scena. Trebuie să sigilăm zona. Presa nu intră şi iese de aici.
Alee se oprise în faţa ei şi se uita în groapă. Limbajul lui corporal nu spunea nimic. Umerii nu-i erau tensionaţi sau relaxaţi. Nici măcar nu se mişcă.

Pulsul lui Raegan bubui puternic, bătându-i în urechi când veni lângă el şi se uită peste margine.
Totul se opri când văzu craniul mic şi oasele mici a ceea ce îşi dădu imediat seama că fusese cândva un copil.

capitolul 17

-Nu! zise Raegan lângă Alee. Nu este ea. Nu cred.
Pădurea se mişca lent în jurul lui Alee, devenind tulbure şi eterică. Privi ca prin ceaţă cum Raegan se dădu înapoi, clatină din cap şi zise:
- Nu. Nu este ea. N-ar fi fost aici. Este cu altă familie. Charlie a zis că le găseau familii noi copiilor.
Undeva în adâncul lui ştia că ea avea nevoie de el. Ştia că şi el avea nevoie de ea. Dar nu putea să ajungă în acel loc. învârtindu-se, se îndepărta de el. Luând toată bucuria, fericirea şi speranţa pe care le simţise cu doar câteva ore înainte. Lăsând în urmă nimic, doar... nimic.
Privirea i se îndreptă iar spre rămăşiţele din fundul gropii ieşind din noroiul îngheţat. Era un copil, ştia că era un copil, dar trebuia să vadă totul. Trebuia să vadă ce material era în groapă cu acele oase, trebuia să vadă pantofii. Ar fi fost încă acolo. Pantofii nu s-ar fi descompus. Trebuiau să fie mai multe. Trebuia să fie ceva...
-Nu ne putem da seama de genul unui copil după oase, zise încet Bickam în spatele lui. Va trebui să vă facem nişte teste ADN ţie şi lui Raegan.
Alee găsi cumva forţa să încuviinţeze din cap. Nu era sigur cum o făcuse. Se simţea de parcă se mişca printr-o pâclă deasă, cu membrele grele, cu ochii înceţoşaţi, cu inima... Nu ştia

unde-i era inima pentru că nu o putea simți. Și nu avea să-și permită să simtă nimic până când nu avea să fie sigur.
-Nu poate fi ea. Vocea lui Raegan, tot mai ridicată, fu frântă de suspine. Nu este ea. Nu este ea, repeta, ca și cum voia să se liniștească. Știu că nu este ea. Alee, spune-le! Zăpada scârțâi, urmată de o voce șoptită: Nu, zise Raegan, n-am nevoie să mă calmez. Sunt bine. Nu, nu plec.
- Luați-o de aici, mormăi Bickam.
-Nu! Mai multă zăpadă scârțâi, urmat de foșnet de material. Oh, Dumnezeule, să nu fie ea! Suferința din vocea ei îl aduse lent pe Alee înapoi, dar încă se mișca prin acea pâclă deasă, incapabil să proceseze lucrurile în timp real. Când o văzu, un agent o așeza deja pe bancheta din spate a unei mașini și închidea portiera.
„Du-te la ea!"
Inima îi alerga. În mijlocul pieptului său. Chiar acolo unde o simțise trezindu-se la viață când Raegan îl sărutase, îl iubise și revenise la el. Respirația i se înteți când se uită la farurile aprinse ale mașinii.
„Du-te la ea!"
Cu bătăile grele veni și un foșnet iute de durere orbitoare, chiar în același loc, dar cumva, undeva în interior, știa că putea să treacă peste asta. Atât timp cât era cu Raegan. Păși spre mașină, retrăgându-se, și tocmai voia să ridice mâna pentru a flutura spre șofer când un agent din spatele lui, care stătea peste groapa puțin adâncă, zise:
-Âsta ți se pare un pantof?
întregul corp al lui Alee încremeni.
- Da, zise alt agent cu o voce sumbră. Un pantof mic. Cheamă-l pe Jack aici! S-ar putea să putem identifica genul până la urmă.

Raegan îşi trecu degetele prin părul încă ud de la duş şi se uită la reflexia ei în oglindă. Pielea de sub ochi era marcată de cearcăne negre din cauza lipsei somnului, iar stresul şi îngrijorarea în exces o făceau să arate ca şi cum avea să cedeze în orice moment.

„Fii puternică! Poţi să treci prin asta.”

Privirea îi ajunse la telefonul mobil de pe blat şi alt val de frică se învolbură în sângele ei. îşi spuse să nu cedeze în faţa acestei frici. Simţea că ducea o luptă pierdută.

Alee nu venise acasă cu o noapte în urmă. Nici măcar nu se uitase la ea când acei agenţi F8I o luaseră de la locul faptei. îl aşteptase, sperând că avea să se întoarcă la un moment dat, dar el nu se întorsese. Şi acum, la 9.00 dimineaţa, fără SMS-uri sau telefoane drept răspuns la eforturile ei de a ajunge la el, îi era frică să se gândească unde se afla şi ce făcea.

Se făcu simţită panica, amenințând să o tragă cu ea. Mergea pe o frânghie, prinsă între a se speria şi a încerca să rămână lucidă. El nu ştia asta? Inspirând adânc, îşi spuse să rămână calmă, să gândească raţional şi să se concentreze asupra datelor.Noaptea trecută, singură în camera ei, petrecuse mult timp făcând asta, iar singurul adevăr pe care îl ştia sigur era că nu exista nimic clar care să demonstreze că acel copil din pădure era fiica lor. Dacă în acea groapă nu existau alte obiecte, identificarea acelor oase avea să le ia săptămâni - poate chiar luni. Şi după ce cercetase online noaptea târziu, ştia că nici un medic legist nu le putea spune dacă oasele erau de băiat sau de fată pentru că oasele puteau spune genul numai dacă victima trecu-se de vârsta pubertăţii. Nu, nu avea să creadă ce era mai rău până când nu avea dovada în faţa ei. Spera doar ca Alee să nu creadă nici el şi să nu-l fi răpăcit, pierdut în aceeaşi vinovăţie şi suferinţă care îl îndepărtaseră de ea cu mult timp în urmă.

Luându-şi telefonul mobil de pe blat, apelă şi se îndreptă spre camera de zi.

-Hei, zise Hunt, răspunzând după ce telefonul sună de două ori. Tocmai voiam să te sun.

Picioarele i se opriră lângă canapea, şi teama cu care se luptase toată noaptea se adună în ea precum un gheizer. Era oare cu Alee?

-Da?

-Am găsit nişte informaţii despre asistentul social mort şi o acţiune caritabilă în care a fost implicat. Am încercat să-l sun pe Alee, dar nu răspunde.

închise ochii şi respiră lent, dar asta nu-i uşură presiunea din piept.

-Nu răspunde nici la apelurile mele.

- Alee nu este cu tine?

-Nu de azi-noapte. Mâna lui Raegan transpiră pe receptor şi nu voia să spună, dar trebuia. Azi-noapte FBl-ul a găsit cadavrul unui copil într-o groapă puţin adâncă în munţii de lângă Autostrada 26.
Oh, ce rahat!Chiar aşa era. Totul era un rahat şi era tulburător de asemănător cu rahatul din urmă cu trei ani, dar nu avea să se concentreze la asta. Avea să se concentreze la prezent, la ce putea face ca să demonstreze că nu era fata ei.
- Spune-mi ce ai aflat despre acţiunea caritabilă!
- Raegan.
-Spune-mi despre asta, Hunt!
O ardeau ochii, dar refuza să plângă. Se întoarse spre bucătărie, se opri în lumina soarelui care intra prin fereastra din bucătărie şi clipi de câteva ori, permiţând căldurii să-i dea forţă.
Hunt oftă, iar ea îi auzi îngrijorarea din voce, dar refuză să cedeze.
- N-a fost uşor de găsit, dar am un nume. Organizaţia caritabilă Copiii Sunt Viitorul Nostru este gestionată de o corporaţie. BLK Conglomerates. Este o afacere de import/export. Mută produse prin toată lumea. Au birouri în LA, New York, Londra şi Shanghai. Directorul este Arnold Kasdan. Numele îi era vag cunoscut.
- Locuieşte în Portland?
- Nu. Reşedinţa principală este în New York. Dar este din Portland.
-A crescut aici?
- Da. Are 42 de ani. Tatăl este decedat - el este cel care a înfiinţat BLK Conglomerates în urmă cu vreo cincizeci de ani. Copil unic, necăsătorit. Mama lui locuieşte încă în Portland.

- Cum o cheamă?
-Miriam Kasdan.
Numele se învârti prin capul lui Raegan. 11 mai auzise. Ştia că îl auzise recent. O scânteie scăpară când îşi aminti unde.
-Am văzut-o zilele trecute la televiziune, li luau un interviu pentru o emisiune despre artă. Este o susţinătoare importantă a artelor plastice în comunitate.
- Da. Asta am aflat şi eu. Este în consiliul de administraţie al Muzeului Copiilor şi al Companiei de Balet Portland.
- Este implicată în Copiii Sunt Viitorul Nostru?
- Nu. BLK Conglomerates se ocupă de fondurile lor, dar n-am descoperit nimic care să o lege de CSVN. Cu excepţia unei fotografii a fiului ei, Arnold Kasdan, stând cu Conner Murray în faţa Muzeului Copiilor, pe care ea îl sprijină, cu un grup de copii de la CSVN. Poate să nu însemne nimic, dar se pare că Arnold Kasdan îl ştia totuşi pe Murray, chiar dacă doar din scurtul tur la muzeu.
Nu era o conexiune directă, dar era ceva ce merita cercetat.
- O voi suna mai târziu şi voi încerca să programez un interviu. Poate aflu dacă fiul ei este implicat direct în CSVN şi cât de bine îl cunoştea pe Murray.
- Bine. în dimineaţa asta mi-a trecut ceva prin minte legat de Gilbert.
-Ce anume?
- Păi, după ce m-a sunat Alee ieri după-amiază şi mi-a spus despre întâlnirea voastră cu Charlene, am început să mă gândesc... Dacă Gilbert lucra pentru cineva, trebuie să existe o evidenţă a acestui lucru, nu? Conturi bancare, depozite, genul ăsta de lucruri.

- Da, dar el n-a ieşit din puşcărie de aşa de mult timp. Crezi că ar fi avut timp să deschidă conturi? Este fugar. Vrea bani lichizi.
-Adevărat, dar când Alee era copil, nu era fugar. Dacă este adevărat ce a spus Charlene, Gilbert lucra cu oamenii ăştia pe vremea aia. Cred că merită verificat.
-Aşa este, sunt de acord.
Nu-i venea să creadă că nu se gândise şi ea la asta. „Desigur, ieri ai avut de înfruntat multe lucruri - întâlnirea cu Charlie şi dezvăluirea faptului *că Alee era fi el* un copil *răpit*, apoi telefonul de la Gilbert, punga lăsată pe balconul tău şi într-un final rămăşiţele găsite în acea pădure." Era de mirare că nu se gândise la asta? Nu avusese prea mult timp să se gândească la altceva în afară de frică.
îşi îndreptă spatele, hotărâtă să nu cedeze în faţa acelei frici.
-O să cercetez fondurile lui Gilbert şi-ţi spun dacă găsesc ceva, zise Hunt, atrăgând-o înapoi în conversaţie. Din maşina lui Murray n-a rămas prea mult după ce a căzut de pe terasament. Moartea lui este pusă pe seama alcoolului. Contactul meu de la poliţia din Portland mi-a zis că au găsit o vopsea albastră ciudată pe bara de protecţie care nu se potrivea cu vopseaua maşinii lui. Asta îi face să creadă că pe drum mai era o maşină în spatele lui când a căzut, dar n-au putut găsi nici un martor.
-Adică poliţia crede că a fost lovit din spate?
- La asta s-au gândit prima dată, dar n-au găsit nici o dovadă să sprijine acea teorie. în acel loc au ieşit de pe drum câteva maşini. Este posibil ca maşina lui să se fi atins de un bolovan sau de ceva care să fi fost deja atins de vopsea de la un accident anterior.

Posibil, dar foarte puţin probabil după părerea lui Raegan.

- O să încerc să-l sun pe Alee, zise mai încet Hunt, să-i spun şi lui asta.

- Bine. Pe Raegan o duru iar inima. Nu voia să-l târască pe Hunt în relaţia lor. Se bazase deja prea mult pe el zilele trecute la spital, dar ştia că, dacă Alee ar fi apelat la cineva, probabil ar fi fost el. Dacă afli ceva de la el, îi spui să mă sune, te rog?

-Sigur că da. Poate că doar încearcă să proceseze totul.

- Poate. Se uită în jos şi îşi reprimă lacrimile. Dar i-am trimis mesaje, l-am sunat de câteva ori de azi-noapte şi nu răspunde. Mi-e teamă... Vocea i se sparse şi înghiţi greu. Vreau doar să ştiu că e bine.

-Ştiu că vrei. O să încerc să văd dacă pot să aflu unde este.

-Mulţumesc. Nu se va frânge. Nu acum. Avea prea multe de făcut. Clipind din nou în lumina soarelui, inspiră adânc. Trebuie să închid. Sună-mă când ştii mai multe despre fondurile lui Gilbert.

-Aşa o să fac. Să fii puternică, Raegan!

Ea apăsă pe „închide” şi se uită la ecranul telefonului. Exact asta plănuia să facă: să fie puternică.

Imediat după ce afla numărul lui Miriam Kasdan şi stabilea o întâlnire.

Pe Alee îl durea tot corpul, din creştetul capului până în vârful degetelor de la picioare. O durere orbitoare, arzătoare care îi consuma fiecare muşchi.

îşi frecă gura cu **o** mână când se aşeză pe scaunul de la bar în cârciuma slab luminată în care intrase în urmă cu o **oră** şi se uită la paharul de whisky din mâna lui. Noaptea **tTecută** avusese intenţia de a se întoarce acasă.

De a face ce făcea ea în fiecare zi şi de a rezista, dar când îi auzise pe agenţi vorbind despre acel pantof, nu se putuse mişca. Când îl scoseseră fusese negru din cauza pământului. Un tenis Converse de copil. Nici unul dintre agenţi nu-şi dăduse seama ce mărime era şi nu căzuseră de acord nici măcar asupra culorii originale, dar Alee nu se putuse gândi decât la faptul că în ziua în care el o dusese pe Emma în acel parc ea purta o pereche de Converse albi. Din acel moment nu mai putuse să facă altceva decât să stea şi să se uite, aşteptând să vadă dacă mai găseau în acea groapă ceva ce aparţinuse fiicei lui.
Roti lichidul ehihlimbariu în pahar şi privi cum se lipea de pereţi şi aluneca treptat. în cap îi apăru imaginea pielii care cădea de pe oase în timp ce se descompunea.
I se făcu greaţă, crezând că avea să vomite. Alungând greaţa şi imaginea, inspiră pe nas până când greaţa trecu. Dar durerea încă era acolo, lovindu-l în piept ca un boxer profesionist ce lovea un sac de box. Imaginea acelei gropi, a oaselor, a zăpezii, acel pantof - toate îi trecură prin faţa ochilor din nou şi din nou până când îi veni să urle.
Aşa ajunsese în cârciuma asta în loc să se ducă la apartamentul lui Raegan. în timp ce revenea în oraş în dimineaţa aceea, durerea devenise aşa de insuportabilă încât fusese nevoit să tragă pe dreapta. Şi înainte să-şi dea seama ce făcea, ajunsese pe acest scaun de bar, uitând u-se la băutura asta.
Telefonul mobil, aflat pe bar lângă el, vibră, iar când se uită, văzu numele lui Hunt pe ecran. La dracu', probabil că Hunt aflase deja veştile de la Raegan. Alee ştia că ea se întreba unde naiba era el şi de ce nu venise încă acasă, dar nu putea să dea ochii cu ea până ce nu se

aduna. Ce avea să-i spună.[7] Nu avea încă răspunsuri pentru ea, iar de fiecare dată când îşi amintea hohotele ei panicate când acei agenţi o luaseră de la locul faptei noaptea trecută, acea suferinţă din pieptul lui se intensifica până ce ajungea să-l doară când respira.

Se uită din nou la whisky-ul lui. Un pahar. Putea să bea un pahar ca să se liniştească, să omoare un pic din suferinţa asta şi să amorţească. Apoi putea avea forţa să dea ochii cu Raegan, cu Hunt, cu fraţii lui şi cu părinţii - toţi oamenii care în mod inevitabil aveau să sune.

Ridică paharul de pe bar şi îşi aminti de Raegan stând în mijlocul acelui drum noroios după ce se duseseră să o vadă pe Charlene, uitându-se la el cu ochii verzi delicaţi, iubitori când îi spusese: „N-am crezut niciodată că eşti ca el”

Amintirea fu urmată rapid de alta. Gilbert urlând la el să‘i aducă *băutura* când el avea în jur de zece ani. El intrând în bucătăria mizerabilă din acea rulotă în care trăiau cu Charlene. Dând laoparte vasele murdare şi urcându-se pe blat ca să găsească sticla de Jack Daniel's. Uitându-se la sticlă şi întrebându-se ce avea lichidul chihlimbariu aşa de apetisant. Scoţând capacul şi luând o gură mare care îl arsese ca un foc pe gât şi-l făcuse să tuşească. Gilbert râzând ca un maniac din uşă şi rânjind.

-Aşa, băiete! Nu eşti mai bun decât mine, rahat cu ochi!

Se uită la whisky-ul din paharul lui, amintindu-şi cum Jack Daniel's i se aşezase ca o bucată de cărbune în burtă în acea zi. Cum dorise să-l pună pe tot la loc. Cum înghiţise altă gură plină doar ca să-i facă în ciudă lui. Şi cum se

simţise zece minute mai târziu. Ca şi cum nu-l mai interesa nimic din ce zicea sau făcea Gilbert.
Acela fusese începutul unei dependenţe de o viaţă cu care încă se lupta. Da, alcoolul amorţea suferinţa, dar nu te scăpa niciodată de ea. Când trecea agitaţia, când ochii i se limpezeau, totul încă era acolo. Alcoolul nu rezolvase lucrurile pentru Gilbert, nu-i aşa? Nu făcuse nimic în afară de a-l transforma într-un om rău, cum Alee nu voia niciodată să fie.
Puse paharul pe bar. Degetele albe eliberară paharul, îşi retrase mâna pentru a privi cum culoarea îi revine lent pe piele. La fel cum viaţa revenise lent în sufletul lui începând cu ziua în care o cunoscuse pe Raegan.
Pulsul i se iuţi când se gândi la ultimele zile cu ea, cum ea îl făcea să se simtă în viaţă, cum nu voia să fie amorţit când erau împreună. Voia să simtă totul cu ea - plăcerea, chiar şi suferinţa, pentru că suferinţa alături de ea nu era niciodată aşa de rea cum se simţea când era singur. Şi uitându-se acum la acest pahar, îşi dădu seama de ce. Pentru că ea credea în el. Pentru că ea îl sprijinea. Pentru că ea îl iubea într-un fel în care nimeni nu-l mai iubise.
Simţi ca şi cum inima îi reveni la viaţă în piept, până când nu mai simţi decât cum pompa rapid în coastele lui. Putea să stea acolo şi să fie precum Gilbert, dând vina pe alţii pentru agonia lui, înecat în vinovăţie, pier- zând-o definitiv pe Raegan sau putea să aleagă. Să sufere, să plângă şi să trăiască. Să trăiască prin suişurile, coborâşurile, bucuriile şi suferinţele acestei nebunii numite viaţă. Şi putea să facă totul cu Raegan. Dacă ea încă nu renunţase la el.
Mâinile îi tremurau când se dădu jos de pe scaun şi scoase 20 de dolari din portofel.

Barmanul ridică privirea de la vasele pe care le spăla la capătul barului.
- Pleci? Nici măcar nu te-ai atins de băutură.
-Nu, nu m-am atins. Şi nu avea să o mai facă niciodată. Mulţumesc.
Deschise uşa grea de oţel şi clipi în lumina orbitoare a soarelui de dimineaţă. Nu făcuse duş de ieri-dimineaţă. Trebuia să se întoarcă acasă la el şi să-şi ia un schimb de haine. Dar mai mare nevoie avea de Raegan. Tânjea să-i spună că o iubea şi că nu putea să trăiască fără ea. Scoase telefonul din buzunar, tastă numărul ei şi lipi telefonul de ureche cu degetele tremurânde.
Sună de cinci ori înainte de a intra mesageria vocală.
- Aici este Raegan Devereaux. Îmi pare rău că nu ne-am auzit. Lasă un mesaj şi revin cât de repede pot.
Nu voia să vorbească cu el. Nu o putea învinovăţi. Nu-i fusese alături noaptea trecută. Dar era hotărât să se revanşeze faţă de ea acum.
Se îndreptă spre camionetă şi aşteptă până ce auzi semnalul.
- Raegs, sunt eu. îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme. Am… procesat. Lacrimile îl ardeau în spatele ochilor când se urcă în maşină şi se uită prin parbriz la cârciuma îndesată. Asumându-şi fiecare gram de suferinţă, îşi trecu mâna tremurândă prin păr. Nu ştiu nimic. Nu ştiu dacă acela a fost sau nu copilul nostru. Vocea îi deveni mai groasă, dar făcu un efort să continue. Ştiu doar că te iubesc şi am nevoie de tine. Voi ajunge în zece minute.
Apăsă pe „închide” şi porni maşina. Şi ştia că, indiferent ce se întâmpla acum, nu avea să se mai întoarcă niciodată la sticlă. Se rugă doar ca de data asta să nu o fi îndepărtat pe Raegan

aşa de mult, încât ea să închidă definitiv uşa relaţiei lor.

capitolul 18

Inima lui Raegan galopa în timp ce ea stătea pe locul şoferului în maşina ei cu portiera deschisă şi privea cum numele lui Alee dispărea de pe ecranul ei.

Ar fi vrut să-i răspundă, era disperată să vorbească cu el, dar fusese prea speriată ca să apese pe acel buton. Vinovăţia o apăsa ca o greutate pe umeri. Dacă auzea cel mai mic împleticit al vocii lui, ştia că asta ar fi distrus-o - şi nu putea să i se întâmple acum. Nu când era pe cale să se întâlnească cu Miriam Kasdan.

Spunându-şi că făcea lucrul corect, că avea să-l sune pe Alee când urma să termine aici, băgă telefonul în torpedou ca să nu fie distrasă de el în timpul întâlnirii, coborî din maşina pe care o parcase pe aleea rotundă din cărămidă şi îşi puse cureaua poşetei peste umăr. După ce băgă cheile în buzunar, îşi legă trendul în jurul taliei, puse cheile în buzunar şi se îndreptă spre scările mari din ciment ale vilei impunătoare în stil Tudor de pe dealurile de sud-vest.

Când sunase mai devreme şi vorbise cu secretara lui Miriam Kasdan, femeia îi spusese că doamna Kasdan îi răspunde cu plăcere la al doilea interviu pentru televiziunea ei. Raegan spera doar că vârstnica doamnă Kasdan nu-i văzuse poza în ziua în care femeii ii fusese luat interviul în faţa camerei.

Sună la uşă, uitându-se la vilă cu un amestec de uimire şi dezgust. Proprietatea de un hectar şi ceva era atent îngrijită, părând că venea direct din ţinuturile englezeşti cu garduri vii joase şi grădini demne de invidiat care, chiar şi în mijlocul iernii, arătau imaculate. Însă

Raegan se îndoia că oamenii care locuiau în interior erau la fel de perfecţi ca proprietatea. Părinţii ei deţineau asemenea proprietăţi, iar vieţile lor erau doar o harababurǎ gigantică, haotică, distrugătoare de suflete. Viaţa era mai mult decât se vedea. Mai mult decât să acumulezi obiecte şi să le etalezi. Niciodată nu se simţise mai în viaţă ca în ziua în care plecase de lângă familia ei şi în sfârşit se îndepărtase de genul ăsta de avere.
Nu, nu era adevărat. Se simţise mai vie. Când era cu Alee. Chiar şi când viaţa fusese crudă şi sfâşietoare, mereu se simţise în viaţă cu el. La bine şi la rău, prin suişuri şi coborâşuri, prin fiecare moment al fiecărei zile. Şi nu voia să piardă asta. Voia totul înapoi. Totul. Îl voia pe el cu toate defectele şi luptele lui pentru că erau şi defectele şi luptele ei.
Pieptul i se strânse şi se întoarse spre maşină, disperată să-l sune acum înapoi, nu mai târziu. Dar uşa de la intrarea vilei impozante se deschise înainte ca ea să ajungă la prima treaptă. Întorcându-se, se uită la o tânără într-o fustă neagră lungă şt o bluză albă, cu părul blond strâns într-un coc la spate.
- Domnişoara Chapman? o întrebă femeia.
Raegan zâmbi forţat.
- Da. Anna Chapman, minţi ea. Domnişoara Hen- nessy? Când blonda încuviinţă din cap, Raegan zâmbi. Am vorbit mai devreme.
- Desigur. Secretara lui Miriam Kasdan se dădu lao- parte ca Raegan să poată intra. Intraţi, vă rog!
Raegan intră în holul de marmură şi ridică privirea la tavanul înalt de deasupra pe care era pictat un cer complex, apoi la lucrările de artă scumpe de pe pereţi, pe care nu se vedea nici un fir de praf.
- Doamna Kasdan vă aşteaptă în bibliotecă. Secretara o conduse printr-un salon bogat

decorat şi printr-un hol larg înainte de a se opri în faţa unor uşi duble. Deschise ambele uşi, se dădu deoparte şi zise:

- Eu voi fi în bucătărie dacă aveţi nevoie de mine.

Raegan încuviinţă din cap şi intră în bibliotecă. Sute de volume în piele umpleau rafturile de cireş ce încer- cuiau încăperea. Un perete de ferestre dădea spre curtea de piatră şi gazonul verde întins. Vizavi trosnea un foc într-un şemineu imens şi, aşezată pe canapeaua spre foc, o femeie cu părul grizonant şi îmbrăcată într-un taior bleumarin se întoarse spre Raegan.

Părul lui Miriam Kasdan era tuns într-un bob perfect până la bărbie. Pielea din jurul ochilor se încreţi sub machiajul perfect când zâmbi. Puse cartea pe canapea şi se ridică.

- Domnişoara Chapman? întrebă ea.

- Da. Raegan ocoli canapeaua şi îi întinse mâna. Spu- neţi-mi Anna!

-Mă bucur să te cunosc. Femeia miji ochii gri. Nu cred că ne-am întâlnit la televiziune zilele trecute.

-Nu, nu ne-am întâlnit. Raegan se simţi uşurată că nu fusese recunoscută. Mulţumesc că mă primiţi.

încuviinţând scurt din cap, Miriam Kasdan îi făcu semn lui Raegan să ia loc.

- M-ai prins într-un moment perfect. Trebuie să fiu la Muzeul Copiilor la ora 14-00.

- Minunat! Raegan puse poşeta pe podea lângă picioare şi carneţelul în poală. Nu va dura mult. Dădu o pagină albă şi scoase un pix din poşetă. Ştiu că la interviul în faţa camerei aţi vorbit despre lucrurile minunate pe care le

faceţi pentru comunitatea de arte plastice din Portland.
-Aşa este. Am vorbit pe îndelete despre Compania de Balet din Portland şi în ce direcţie se îndreaptă.
-Aţi făcut multe pentru ca Muzeul Copiilor să devină accesibil celor mai puţin norocoşi din oraşul nostru.
-Aşa este. Doamna Kasdan îşi puse mâinile în poală, stând dreaptă şi adecvat. Mereu mi-am dorit ca Muzeul Copiilor să fie un loc pentru tot tineretul din oraşul nostru, cel privilegiat şi cel mai puţin privilegiat.
- Puteţi să vorbiţi mai mult despre lucrurile pe care le faceţi ca să deschideţi muzeul pentru copiii cu probleme?
- Desigur. Eu şi consiliul am lucrat cu diferite organizaţii caritabile ca să aducem copiii din oraş la muzeu cu autobuzele. Cum ştii, muzeul se află pe dealul din afara oraşului. Nu-i chiar aşa uşor de ajuns dacă un copil locuieşte în partea de est. În vara aceasta avem de gând să organizăm două tabere de câte o săptămână, unde vom oferi transport pentru copii spre tabără şi de la tabără spre zonele periferice.
Nu menţiona în mod specific organizaţia caritabilă Copiii Sunt Viitorul Nostru. Raegan îşi muşcă buza, alegând altă abordare.
-Această dorinţă de a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi este ceva specific dumneavoastră sau şi alţi membri ai familiei au această pasiune?
Doamna Kasdan înclină capul.
- Nu cred că înţeleg la ce te referi.
Raegan se foi pe materialul scump.
-Adică munca în folosul comunităţii, în special în ce priveşte soarta copiilor, este ceva la care soţul dumneavoastră a ţinut în mod deosebit înainte să moară?

- Walter? Se gândi o clipă. Lui Walter îi păsa de foarte multe lucruri.
-Şi fiul dumneavoastră?
Doamna Kasdan miji ochii gri.
- Credeam că acesta este al doilea interviu referitor la munca mea legată de artele plastice.
- Oh, este, zise repede Raegan. Directorul meu a fost aşa de impresionat de acţiunile dumneavoastră de caritate încât mi-a cerut să obţin o imagine de ansamblu a altor lucruri pe care le faceţi în comunitate. Adică dumneavoastră şi familia dumneavoastră.
- Hm… Doamna Kasdan o privi sceptică. Fiul meu, Arnold, este un om foarte ocupat, dar el crede în puterea de a oferi mai mult comunităţii. Mereu a crezut.
Nu era ce sperase Raegan. Numele fiului era rostit pentru efect.
-Există acţiuni caritabile aici, în Portland, în care el să fie implicat?
-Nu suntsig…
Uşile duble se deschiseră, iar domnişoara Hennessy băgă capul în cameră.
-Îmi pare rău că vă întrerup, doamnă Kasdan, dar aveţi un telefon important.
-Cine-i, Claire?
- Tony. Spune că e urgent!
Maxilarul lui Miriam Kasdan se încordă. Fu o mişcare foarte subtilă, dar Raegan o surprinse. Zâmbindu-i încordat lui Raegan, doamna Kasdan se ridică.
- îmi pare rău. Va dura puţin.
Femeia mai în vârstă se îndreptă spre uşi cu mişcări grăbite. Pantofii ei scumpi răsunară pe parchet precum cuiele bătute într-un coşciug. De pe hol se auziră voci tensionate, şoptite,

apoi tocurile doamnei Kasdan făcură zgomot până ce se pierdură în tăcere.
Lui Raegan i se strânse stomacul când puse carneţelul pe masa din faţa ei şi se ridică. Interviul nu mergea bine. Doamna Kasdan nu spunea nimic şi, mai rău, începea să devină bănuitoare.
Raegan se uită printre rafturi după ceva personal despre care putea vorbi ca să creeze o legătură cu femeia mai în vârstă şi să alunge tensiunea. Poate, dacă îi amintea sau îi vorbea despre familie, avea să fie un pic mai deschisă.
Raegan se mişcă prin încăperea decorată profesionist cu mobilier scump şi fleacuri care păreau scoase direct din paginile catalogului Pottery Barn. Nu exista nici o poză personală pe rafturi sau pe pereţi. Nici una cu familia Kasdan sau cu fiul doamnei. Nici una despre pretinsele pasiuni ale doamnei Kasdan - Compania de Balet sau Muzeul Copiilor.
Lui Raegan i se păru ciudat. Dacă asta ar fi fost casa ei, ar fi avut poze cu Emma şi Alee pe toate acele rafturi. Inima i se strânse când se gândi din nou la Alee, dar inspiră şi continuă să cerceteze. La capătul bibliotecii zări o uşă grea de lemn care o făcu să se oprească.
Raţiunea îi spuse că doamna Kasdan se putea întoarce oricând şi că n-ar trebui să-şi bage nasul, dar era curioasă. Privind peste umăr spre hol, ascultă şi aşteptă. Nu se auzeau nici o voce şi nici paşi. Puse mâna pe mâner şi răsuci. Spre surprinderea ei, mânerul se roti complet şi uşa se deschise.
Un cabinet personal se deschise în faţa lui Raegan cu un birou lung din cireş ocupând centrul camerei, suprafaţa fiind impecabilă, cu excepţia unei lămpi Tiffany şi a unui pix auriu. Un scaun capitonat era împins sub birou. Alt

perete cu ferestre din spatele biroului dădea spre alt gazon perfect, iar în capătul îndepărtat al camerei erau grupate trei scaune, formând o zonă de relaxare. Dar atenţia lui Raegan fu atrasă de pereţi. Deasupra şemineului şi de-a lungul ambelor părţi. Rânduri şi rânduri de mici rame negre, în fiecare aflându-se o bucată de material în formă de inimă de diferite culori. Erau zeci de inimi. Numără cel puţin patruzeci, întorcându-se, văzu şi mai multe inimi înrămate pe pereţii de lângă geamuri, aşa de multe încât o făcură să clipească de parcă vedea stele.

- Văd că mi-ai descoperit colecţia.

Raegan se sperie şi privi spre uşa unde stătea Miriam Kasdan cu o expresie goală pe chipul ei machiat perfect.

- îmi pare rău. N-am vrut să-mi bag nasul. Eu doar... căutam o toaletă.

Tresări pentru că scuza suna penibil chiar şi pentru propriile urechi.

Doamna Kasdan intră în birou şi privi spre pereţi.

- Bănuiesc că pentru un străin poate părea o prostie. Pentru mine însă... O expresie de mândrie profundă apăru pe chipul ei. Unele femei în vârstă tricotează, altele fac plăpumi. Eu mă relaxez înrămând obiecte care mi se par frumoase.

Raegan nu era sigură că erau frumoase, dar când se uită în dreapta ei, unde pe o masă mică se afla o bucată de pânză în formă de inimă dintr-un denim decolorat cu dungi mici, înconjurat de câteva mulaje de rame pentru tablouri aşteptând să fie unite, i se strânse stomacul pentru că îşi dădu seama că acestea erau mai mult decât nişte obiecte frumoase.

- Este... chiar uimitor, zise Raegan, luptându-se cu căldura ce i se întindea pe coloană. Toate acele inimi... Toţi acei copii dispăruţi... Prin faţa ochilor îi trecu imaginea bucăţii de material lăsate de Gilbert în punga de plastic din balconul ei. Câte inimi aţi înrămat?
- 58, domnişoară Devereaux.
Raegan încremeni.
Miriam Kasdan înclină capul.
- La telefon a fost şeful echipei mele de securitate, întrebând de ce Raegan Devereaux, mama unui copil dispărut cercetat într-un dosar de anvergură, a fost surprinsă de camera video de supraveghere intrând pe proprietatea mea.
Raegan se întoarse lent să o înfrunte pe femeie. Era cu cel puţin treizeci de ani mai tânără decât Miriam Kasdan, dar femeia era mai grea decât ea cu vreo nouă kilograme şi bloca singura uşă de scăpare. Femeia arăta precum cineva care nu îmbătrânise deloc în ultimii ani.
„Gândeşte, repede!" Trebuia să iasă de acolo inainte ca Miriam Kasdan să ştie ce bănuia ea.
- Eu... am minţit în privinţa numelui meu. îmi pare rău pentru asta. Nu credeam că aţi vrea să mă primiţi dacă aţi şti numele meu real, ţinând cont că nu mai lucrez la KTVP.
- Ştiu foarte bine că nu mai lucrezi acolo. Toată prefăcătoria şi tonul prietenos din vocea lui Miriam Kasdan dispărură. Ce cauţi aici, domnişoară Devereaux?
Transpiraţia alunecă pe coloana lui Raegan. Dacă această femeie ştia că ea nu mai lucra la televiziune şi ştia despre dispariţia Emmei, n-ar fi mers să o mintă. Singura şansă era să joace pe cartea mamei şi să spere că Miriam

Kasdan putea să empatizeze, ţinând cont că ea era mamă.
- Fiica mea a dispărut acum trei ani. Am căutat-o peste tot, dar n-am găsit-o niciodată.
- îmi amintesc că am auzit despre răpirea fiicei tale la ştiri. îmi pare rău pentru pierderea ta. Dar nu are legătură cu mine.
Cuvintele erau reci şi tensionate, dar lui Raegan i se strânse stomacul pentru că nu le credea.
-Ştiu. Şi vă mulţumesc. Vă cer scuze că v-am deranjat, dar zilele trecute v-am văzut la televiziune, iar după ce am ajuns acasă, când mi-am dat seama cine sunteţi şi m-am gândit...
„Haide, minte-o!" Ei bine, m-am gândit că o persoană ca dumneavoastră, cu o astfel de poziţie socială înaltă în comunitate şi cu toată munca dumneavoastră caritabilă, ar putea să mă ajute.
-Să te ajut, zise speculativ femeia.
-Da. Căldura urcă pe gâtul lui Raegan când rosti minciuna şi continuă: Să pornesc o acţiune caritabilă. Vreau să pornesc o acţiune caritabilă ca să ajut familiile copiilor dispăruţi. Să cauţi un copil îţi ia timp şi este scump. Ca să nu mai zic cât te afectează emoţional. Familiile aflate în astfel de situaţii au nevoie de consiliere, au nevoie de timp liber de la muncă, au nevoie de bani ca să continue căutările. Înainte să plec de la KTVP, cercetam un caz în care un băiat de doi ani a dispărut din curte şi m-am tot gândit prin ce trecea familia şi cum...
- De ce?
Minciuna elaborată pe care Raegan o născocea îi şovăi pe limbă.
-Poftim?
- De ce continui să cercetezi cazuri care nu te privesc? Mai ales că munca nu-ţi mai cere să o faci?

întrebarea o lovi.
- Pentru că ştiu prin ce trec acele familii. Vor doar răspunsuri legate de copiii lor.
- Şi crezi că tu eşti persoana potrivită care să le ofere acele răspunsuri?
- Nu ştiu. Poate. Cineva trebuie să-i ajute.
Doamna Kasdan se uită câteva momente la Raegan,
apoi zise din nou:
- De ce?
- Nu sunt sigură că înţeleg.
- De ce merită răspunsuri acei părinţi? Oh, şi eu mă uit la ştiri, domnişoară Devereaux. Ştiu foarte bine că majoritatea copiilor care dispar sunt fie neglijaţi, fie victime ale stilului egoist de viaţă al părinţilor. Dependenţi de droguri, imigranţi, prostituate... Genul ăsta de oameni nu merită să aibă copii dacă nu pot avea grijă de ei, nu eşti de acord?
Acel tremur de neliniște din stomacul lui Raegan se transformă într-un val puternic în timp ce se uita la Minam Kasdan cum se duse la masa mică şi îşi trecu cu unghiile roz peste bucata de denim în formă de inimă, în acel moment ştiu sigur că nu era deloc un obiect frumos. Era un trofeu, unul care o făcu pe Raegan să îşi simtă bila în gât.
-Nu înţeleg la ce vă referiţi, minţi Raegan, ştiind exact la ce se referea femeia.
Privirea i se îndreptă spre uşa din spatele lui Miriam Kasdan, gândindu-se la traseul de ieşire şi întrebându-se cât de repede putea să contacteze poliţia.
- Şi cum rămâne cu copiii? continuă femeia de parcă Raegan nici nu vorbise. Ei ce merită? O viaţă în mizerie, ca fraţii lor mai mari, să nu se aştepte la nimic altceva decât la următoarea bătaie cu gaşca pe afară sau să înveţe propriile

şiretlicuri? Asta nu-i o viaţă pentru un copil.
Ridică bucata de denim cu dungi şi o mângâie cum o mamă mângâie părul unui copil. Dacă acei copii ar primi a doua şansă, dacă acum ar fi cu familii care nu doar că ar ţine la ei, ci le-ar oferi ce-i mat bun din orice - cea mai bună educaţie, excursii de vară în străinătate, un viitor cu bani şi privilegii -, tot ai vrea să le ajuţi părinţii biologici egoişti să-i găsească? Le-ai lua oportunitatea de a ieşi din mizeria sărăciei şi i-ai condamna la o viaţă de disperare şi fără speranţă? O ţintui pe Raegan cu o privire dură. Nu cred că ai face-o.

- Ba da, aş face-o, zise Raegan, luptându-se să-şi păstreze controlul şi să nu se dea de gol. Pentru că acei copii încă au părinţi, fraţi şi oameni care îi iu...

-Oameni care îi neglijează! se răsti Miriam Kasdan, trântind materialul în formă de inimă pe masă. Le văd fraţii mai mari. Văd acei copii venind la biroul caritabil al fiului meu după o mână de ajutor. Angajaţii lui încearcă să-i asocieze cu mentori din comunitate, dar când un copil are deja nouă sau zece ani este prea târziu. Mediul i-a modelat la fel de mult ca ADN-ul lor.

Furia explodă în Raegan. Nu şi-o mai putu ţine în frâu.

- Şi atunci ce faceţi? Le furaţi fraţii mai mici? Traficul cu copii este o infracţiune.

- Eu nu văd lucrurile aşa, zise cu calm Miriam Kas- dan. Mie mi se pare un act de eroism. Am salvat copii din vieţi oribile şi cu un viitor groaznic. Fiecare copil pe care l-am ajutat este acum într-un loc mai bun datorită mie. Rânji şi ridică mâna spre o ramă de pe perete. Până şi acela.

Raegan se întoarse să vadă spre ce arăta femeia şi observă o bucată de pânză albă cu inimioare mici roz pe care nu o observase înainte în marea de inimi - acelaşi material din rochia purtată de Emma în ziua în care dispăruse.
Sângele i se scurse de pe chip şi îşi simţi inima oprin- du-se în piept.
-Nu!
-Ba da, zise Miriam Kasdan cu un zâmbet îngâmfat, în loc să mă judeci, ar trebui să-mi mulţumeşti. Eu ţi-am salvat fata de degeneratul ăla de Gilbert şi aş face-o din nou dacă aş avea ocazia.
Raegan nu era în apartament.
Alee ieşi din dormitorul ei şi se duse în camera de zi, privind în jur ca să vadă dacă îşi lăsase cheile sau telefonul mobil, sperând că doar ieşise un minut şi avea să se întoarcă repede.
Ambele lipseau, la fel poşeta ei.
Scoase telefonul din buzunar şi verifică dacă îi trimisese un mesaj sau îi răspunsese la mesajul vocal. Nu o făcuse.
- La naiba!
Tocmai voia să o sune când îi vibră telefonul în mână. În locul numelui lui Raegan, pe ecran apăru numele lui Bickam.
Ritmul inimii i se acceleră. Simţi în stomac un amestec de teamă şi groază şi se gândi din nou la whisky, dar ştia că nu l-ar fi băut indiferent ce avea să audă. Cu degetele tremurând, apăsă pe „Răspunde" şi ridică telefonul la ureche.
-Da.
- McClane? Sunt Bickam. Tocmai voiam să o sun pe Raegan, dar am zis să-ţi spun ţie primul. Mă uit la raportul criminalistic al bucăţii de material pe care ai găsit-o în balconul lui Raegan.

închise ochii şi se con centră asupra respiraţiei. Inspiră şi expiră. Pe rând.
- Sângele nu-i de om.
Alee deschise ochii.
- Poftim?
- Este sânge de vacă.
- Ce înseamnă asta?
- înseamnă că nu-i sângele fetei tale.
Speranţa se zbătu între coastele lui Alee precum fulgerele către inima lui.
-Oasele din munţi. Aţi...
- Nu avem răspunsuri pentru asta. încă nu putem să spunem dacă sunt de băiat sau de fată. Băieţii şi fetele aşa de mici au o structură identică.
Alee ştia asta. Bickam îi spusese acelaşi lucru noaptea trecută. Dar Alee fusese aşa de sigur că rămăşiţele acelea erau ale Emmei, încât abia ascultase. Acum...
Acum, ştiind că sângele nu era al ei, îşi dădu seama că era foarte probabil ca Gilbert să-şi fi bătut joc de el în acelaşi fel în care o făcuse mereu. Nenorocitul îşi dorise o reacţie în faţa materialului însângerat, iar când Alee nu avusese nici o reacţie, abia atunci îi dăduse locaţia acelor rămăşiţe.
Inima lui Alee bătu şi mai puternic când se gândi cât de mulţi copii purtau Converse. Erau foarte populari şi erau unisex. îşi dădu seama şi că, dacă Gilbert era implicat într-un soi de reţea de răpire de copii, cum prelinsese Chartene, acele rămăşiţe erau ale altui copil. Nu voia să se gândească la alt copil suferind, dar nu putea opri acea speranţă din interiorul lui care îi cuprindea inima pentru a-i da forţă.
- Când vei şti... daci e Emma.[7]
- într-o săptămână. Poate două. Am solicitat urgentarea testelor ADN, dar depinde cât de

aglomerat este laboratorul. Raegan este cu tine sau ar trebui să o sun să-i spun aceste lu... Alee nu mai auzi ce mai avea Biclcam de zis. Apăsă pe „închide” şi formă numărul lui Raegan. Trebuia să vorbească cu ea. Trebuia să-i dea chiar el vestea. Trebuia să-i spună că era un prost şi să o implore să nu renunţe la el. Telefonul ei sună şi sună, apoi în sfârşit intră mesageria vocală.

- Fir-ar să fie!

De ce nu răspundea?

- Raegan, sunt Alee din nou. Este important. Trebuie să mă suni imediat.

Apăsă frustrat pe „închide” Privi prin apartament, încercă să-şi dea seama unde ar fi putut să se ducă. Îşi dăduse demisia de la televiziune. Clar nu era cu Bickam. Nu avea familia în zonă. Cum el nu petrecuse mai mult de o săptămână cu ea recent, nu ştia nici măcar ce prieteni avea acum.

Instinctul îi spuse că cineva de la KTVP putea să ştie cu cine socializa. Menţionase o fată care o adusese acasă în seara atacului de pe acea alee. Ashley, Amy... Nu, Anna.

Se duse spre uşa de la intrare. Telefonul din bucătărie sună, oprindu-l din mers. Speranţa explodă în el când băgă telefonul în buzunar şi traversă camera alergând.

- Raegan.'
- Nu, sunt Hunt. Tu eşti. Alee.'

„La dracu'!”

- Da. Alee se uită spre uşa de la intrare, luptându-se cu impulsul de a-i închide telefonul prietenului său ca să o poată căuta pe Raegan. Eu sunt.

-Bine, atunci. în vocea lui Hunt se simţi surprinderea. Pot să vorbesc cu Raegan?

Surprins, Alee îşi uni sprâncenele, pentru că Hunt n-avea nici un motiv să o sune pe Raegan.

Cei doi nu fuseseră niciodată ceea ce se putea numi prieteni, iar asta pentru că Hunt o considerase pe Raegan motivul dependenţei lui Alee.
-Ce se întâmplă? De ce o suni?
-Pentru că nu sunt un nesimţit ca tine.
Alee tresări. Merita asta. Raegan clar vorbise cu Hunt în acea dimineaţă.
- Punct lovit. Mulţumesc că ai verificat ce face.
-Am încercat să te sun de câteva ori mai devreme,
dobitocule, dar n-ai răspuns. Eşti beat?
-Nu. Alee îşi trecu o mână prin păr, enervat că purtau această conversaţie când el nu voia decât să o găsească pe Raegan. N-am băut.
-Mă minţi? O să aflu dacă minţi. Nu te pricepi să minţi, doar ştii.
- Nu mint. Alee puse mâna pe blatul de granit. Uite, am fost într-un bar. Am comandat un pahar. Nu l-am băut.
-Deloc?
- Nici măcar un strop. Nu mă mai întorc acolo. Ce ţi-a zis Raegan în dimineaţa asta?
-A zis că eşti un nesimţit. Unul mic, minuscul, ca ăla din pantalonii tăi.
Alee se încruntă.
-Am înţeles. Treci mai departe.
- Cu plăcere. Cum în sfârşit ţi-ai revenit, îţi spun pentru ce am sunat-o. Am informaţii legate de finanţele lui Gilbert. În această dimineaţă am stabilit cu ea să verific asta şi să văd dacă pot să aflu pentru cine lucra Gilbert înainte să ajungi tu la şcoala de corecţie.
Pulsul lui Alee se acceleră. În timp ce el se tăvălise în suferinţa lui, Raegan concepuse strategii, se luptase şi nu renunţase niciodată la fata lor, ca întotdeauna. îl copleşi uimirea. Uimirea şi iubirea.
- Ce ai descoperit?

- Nişte chestii interesante. înainte ca Gilbert să fi fost trimis la puşcărie acum optsprezece ani, era plătit de Rightways Trucking.
-Nu înţeleg. Conducea o camionetă. Ştiam asta.
- Da, dar Rightways Trucking este o subsidiară a BLK Conglomerates, aceeaşi companie care se ocupă de organizaţia caritabilă Copiii Sunt Viitorul Nostru. Aceeaşi organizaţie cu care avea legătură Conner Murray.
-Cum?
- încă nu sunt complet sigur. Arnold Kasdan este director general al BLK. I-am spus lui Raegan că am găsit o poză eu Kasdan şi Murray în faţa Muzeului Copiilor de aici, din Portland. Nu găsesc vreo plată către Murray din partea BLK, dar secretara de la sediul CSVN cu care am vorbit şi-a amintit că îl vedea pe Murray în clădirea lor cel puţin o dată pe lună. A zis că l-a crezut un voluntar, dar sunt prea multe coincidenţe. Fac pariu că geniul din spatele întregii afaceri este Kasdan. Murray era probabil contactul lui cu familiile. Un asistent social ca Murray ar şti unde sunt copiii ăia tot timpul. Gilbert, bănuiesc, era cel care se ocupa de ridicări şi livrări.
Lui Alee i se strânse stomacul când se îndepărtă de blat. Hunt vorbea despre răpiri. Gilbert fusese cel care răpise acei copii inocenţi şi-i dusese departe.
- Am nevoie să-i dai informaţiile astea lui Jack Bickam de la FBI.
- I le dau. Dar voiam să-i spun lui Raegan să nu se ducă să se vadă cu Miriam Kasdan.
- Poftim?
- Spune-i să nu se ducă. FBI-ul va avea suficiente informaţii ca să-l interogheze pe Arnold Kasdan despre Gilbert şi toată afacerea. Nu vrem să-i dăm de veste sau să-i dăm un motiv să fugă. Nu reuşesc să-l localizez pe

individ, aşa că nu ştiu dacă e aici, în Portland, sau undeva prin lume.
- la-o mai încet! Sunt confuz. Cine-i Miriam Kasdan?
Hunt oftă.
-Mama lui Arnold Kasdan. Ea trăieşte aici, în Portland. Raegan urma să se întâlnească cu ea în dimineaţa asta şi să tatoneze terenul.
Sângele se scurse de pe faţa lui Alee în timp ce o nouă frică îl străbătu.
-La dracu'!
-Ce e?
Alee privi prin apartamentul gol.
- Raegan nu-i aici.
-A plecat deja?
Scoase mobilul din buzunar şi se uită la ecranul gol.
- Şi nici nu răspunde la apelurile noastre.

capitolul 19

Raegan o ocoli pe Miriam Kasdan şi abia se abţinu să nu o strângă de gât.
- Spuneţi-mi ce s-a întâmplat!

Femeia mai în vârstă îşi strânse mâinile în faţă şi Teve- ni la uşă, blocând ieşirea lui Raegan din birou

- .Fiica ta nu era genul de copil pe care de obicei să îl salvăm - fără fraţi mai mari, cu

părinţi educaţi şi de succes dar unul dintre curierii noştri a luat-o din greşeală.
- Un curier, repetă Raegan, uitându-se la femeia mai în vârstă în timp ce prin stomac i se învârtea ca o tornadă neîncrederea. Adică John Gilbert. Ştim amândouă că nu a luat-o din greşeală.
- Da. Gilbert. Buzele lui Kasdan coborâră, dezgustate. Era expert în mutarea mărfii, dar era un pericol când era vorba de viaţa lui personală.
Femeia vorbea despre aceşti copii de parcă erau nişte obiecte, nu persoane vii, care respirau. Raegan simţi greaţa amestecându-se cu dezgustul.
- Din păcate pentru tine, continuă Kasdan, afacerile personale ale domnului Gilbert se împleteau cu ale soţului tău. Când eu am aflat ce făcuse Gilbert, era prea târziu să corectez eroarea. Repercusiunile ar fi fost nenumărate. Apoi am verificat trecutul soţului tău şi, ei bine, am ştiut că va fi mai bine pentru copil să fie relocat.
-Cum adică mai bine? se răsti Raegan. Nicăieri nu-i e mai bine decât alături de mine!
-Oh, ba îi este! Vezi tu, cu noua ei familie, niciodată nu va exista ameninţarea ca John Gilbert să o mai atingă vreodată. Ştii cât de periculos poate să fie acel bărbat. Uită-te la vânătăile de pe faţa ta, domnişoară Devereaux. Este genul de om pe care să-l laşi lângă un copil mic, vulnerabil? Imaginează-ţi ce i-ar fi făcut acelei biete fetiţe dacă eu nu aş fi intervenit să o salvez.
Un nou val de înţelegere o lovi pe Raegan când ridică mâna la broboanele de pe tâmple.
- L-ai angajat ca eu să renunţ la acele cazuri?
Doamna Kasdan îşi încreţi buzele.

- Un om foarte imprevizibil, într-adevăr. Am auzit că azi-noapte a fost implicat într-un accident de maşină. Se uită la manichiură. Cunoscându-l, probabil va supravieţui. Păcat, nu-i aşa? Fiica ta tot nu-i în siguranţă.
Ultima fărâmă de răbdare a lui Raegan erupse într-o furie ce coloră totul în roşu. Strânse pumnul şi înaintâ spre Miriam Kasdan.
- Unde-i fiica mea?
-Ai grijă, domnişoară Devereaux! Dacă-mi faci rău în orice fel, nu-ţi vei vedea niciodată fata. Dacă, pe de altă parte, eşti de acord să cooperezi, pot să te duc la ea.
Inima lui Raegan se strânse, oprind-o brusc.
- Ce inseamnă *să cooperez-*
- înseamnă exact ce crezi tu. Să fii de acord să nu vorbeşti niciodată cu nimeni despre ceea ce ştii. La schimb pentru tăcerea ta, eu îţi dau fata. Tot ce va trebui să faci apoi este să pleci din ţară. Am prieteni puternici, domnişoară Devereaux. Putem să vă dăm nume noi, identităţi noi. Spune cuvântul, şi amândouă puteţi avea parte de un nou început, aşa cum le-am oferit zecilor de copii.
- Să dispar.
Privirea lui Raegan trecu peste inimile înrămate de pe pereţi. Femeia voia ca ea să dispară la fel cum dispăruseră acei copii.
-Să dispari cu bani. Este o mare diferenţă. Haide! Dacă-ţi iubeşti fata aşa cum spui, vei dori ca ea să fie în siguranţă, departe de oameni ca John Gilbert - şi ştim amândouă că atât timp cât Gilbert este în viaţă, ea nu va fi niciodată cu adevărat în siguranţă. Nevoia lui de răzbunare este interminabilă. Se va folosi de fata ta imediat ce va putea ca să se răzbune.
Mintea lui Raegan era într-un vârtej. Era real? Femeia asta chiar o luase pe Emma? Se uită la Miriam Kasdan.
- Cum rămâne cu tatăl ei?

- Domnul McClane? Nu-i un alcoolic?
-Nu a băut de aproape trei ani.
-Sursele mele nu mi-au spus asta.
Raegan miji ochii.

Ce vrei să spui

?-Sursele mele m-au informat că în dimineaţa asta a fost văzut intrând într-un bar din zona de vest. A stat acolo mai bine de o oră. Ce faci într-un bar dimineaţa în afară de a bea, domnişoară Devereaux?
Inima lui Raegan se strânse. Nu, nu avea să creadă asta. Ştia că Alee fusese supărat noaptea trecută, când FBl-ul descoperise acele rămăşiţe, dar îi spusese că nu voia să bea. ii spusese că nu avea să se mai întoarcă niciodată în acel loc întunecat.
Doar că îi spusese că fiecare zi era un chin şi că mereu avea să fie un dependent. Şi noaptea trecută nu venise acasă. înghiţind greu, îşi dădu seama că el ar fi putut foarte bine să se ducă la acel bar. Ar fi putut să bea. Ar putea să bea chiar atunci.
Pulsul îi bătea puternic, accelerându-se până ce deveni un urlet în urechile ei, dar nu pentru că se gândea unde se afla el sau ce putea face chiar în acest minut. Ci pentru că îl iubea la bine şi la rău. Asta spusese. O spusese serios. Nu avea să-l abandoneze acum sau altă dată. Şi nu avea să-l lase să o îndepărteze din nou.
întâlni privirea concentrată şi lipsită de emoţii a lui Miriam Kasdan.
- Nu-mi pasă.
- Ei bine, mie da. Maxilarul femeii mai în vârstă se încordă şi, pentru prima dată de când îşi recunoscuse oribilele crime, Raegan văzu o scânteiere de furie. Am verificat cu atenţie fiecare familie. Nici un părinte dependent de orice fel de vicii nu va primi vreodată aprobare pentru relocare. Poate că tu te prefaci că nu vezi realitatea, că fostul tău soţ este un beţiv, dar eu, nu. Dacă vrei acest nou început alături de fiica ta, domnişoară Devereaux, va trebui să o accepţi fără el. Alege acum!
Mintea lui Raegan se gândi la întrebările pe care le avea. Dar înainte să îşi răspundă la

prima dintre ele, găsi răspunsul în privirea de oţel a celeilalte femei.
Nu exista o alegere. Miriam Kasdan nu avea să o ducă niciodată la Emma. Avea să o păcălească să plece din această vilă şi apoi utma să scape de ea, probabil la fel cum scăpase de Conner Murray.
Instinctul se cuibări în stomacul ei. Un instinct care o făcu să abandoneze orice plan de a fugi şi care îi spuse că era moartă dacă încerca să iasă din această cameră. Un instinct care îi spuse şi că răspunsul la întrebarea unde se afla fiica ei putea fi găsit aici. în biroul personal al lui Miriam Kasdan, unde femeia îşi etala trofeele cu copiii furaţi şi vânduţi.
- Bine.
Femeia mai în vârstă ridică din sprâncenele perfecte.
Raegan încuviinţă din cap.
- Merg cu tine. Am nevoie de Emma mea. Asta-i tot ce contează.
- Mai mult decât soţul tău?
- Da. Mai mult decât... Alee, minţi ea. Dacă astăzi era într-o cârciumă, l-am pierdut deja. Nu pot să o pierd din nou pe Emma.
Miriam Kasdan o studie speculativ pe Raegan, apoi încuviinţă lent din cap.
- O alegere înţeleaptă. Urmează-mă! Asociatul meu aşteaptă să te ducă la fiica ta.
Raegan aşteptă până când femeia fu cu spatele, apoi se întinse după lampa de pe marginea biroului şi trase firul din perete.
-Ce nai...
Miriam Kasdan se întoarse doar pe jumătate înainte ca Raegan să o lovească cu baza lămpii în cap. Corpul femeii mai în vârstă se balansă în lateral, se lovi de tocul uşii şi căzu la podea.Raegan îşi ridică privirea şi încremeni,

ascultând dacă secretara sau oricine altcineva auzise ce tocmai făcuse. Cum nu auzi nimic, puse lampa spartă jos, păşi peste picioarele moi ale lui Kasdan şi luă femeia de braţe ca să o tragă în cameră.

li tremurau mâinile când lăsă femeia nemişcată pe podea în spatele biroului. Mai păşi o dată peste ea pentru a închide uşa biroului şi o încuie. Nu se simţi deloc vinovată când verifică pulsul lui Kasdan. Moartea era ceva prea simplu pentru femeia asta. Raegan voia ca ea să sufere. în închisoare, tot restul vieţii ei, înconjurată de toţi acei oameni dezgustători despre care credea că nu meritau un copil. Găsi pulsul lent, dar constant al femeii, se ridică şi scană biroul după un telefon, dar nu văzu nici unul.

La naiba! Al ei era în maşina ei. Nu avea timp să caute un telefon. Avea doar câteva minute înainte să vină cineva să o caute pe nenorocită. Trase de sertarele biroului pe rând, ştiind că trebuiau să existe dosare pe undeva. Nu găsi decât cabluri de calculator, pixuri, hârtie şi o cheie mică.

Închizând ultimul sertar, mai privi o dată în jur. O cuprinse teama. Nu existau fişete în cameră. Nu exista nici un calculator. Doar biroul, zona cu scaune, şemineul şi un rând de rafturi. Nu exista nici măcar un loc în care să depozitezi dosare.

I se strânse stomacul când trecu pe lângă rafturi. Mişcându-se repede prin cameră, scană titlurile. Majoritatea cărţilor erau cartonate. Romane de dragoste. De mister. Nu volume clasice în piele precum cele văzute în bibliotecă. Acestea erau clar cărţile personale ale lui Miriam Kasdan. Ridicând mâna, Raegan scoase un teanc de pe raft şi le frunzări. Doar cărţi obişnuite. Nu erau ticsite cu note, cu poze, cu nimic.

Le lăsă să cadă pe podea şi se întinse spre alt teanc. Şi spre altul. în câteva minute scosese cărţile din toată etajera. Păşi înapoi, cu mâinile tremurându-i din cauza înfrângerii, şi se uită la etajera goală. Şi îşi dădu seama..

.Secţiunea de rafturi cu trei rânduri mai sus pe partea dreaptă arăta diferit de celelalte.
Înaintă şi mîji ochii spre lemnul cu o nuanţă mai închisă decât restul mobilierului. Ridicând mâna, îşi trecu degetele peste cotorul cărţilor până când ajunse la gaura unei chei. Una pe care n-ai fi găsit-o niciodată decât dacă ai fi ştiut că era acolo, pentru că era camuflată să pară ca restul raftului de lemn.
Chei…
Se întoarse la birou, deschise sertarul de sus şi luă cheia găsită mai devreme. Cu pulsul bubuind, reveni la raft, băgă cheia în broască şi o roti.
În camera silenţioasă răsună un clic, dar Raegan nu-şi auzea decât propriul puls bătând tare ca o fanfară. Cotorul fals se deschise. 11 dădu laoparte, iar în ascunzătoare văzu un teanc de dosare.
Îi tremurau degetele când le scoase şi scană etichetele dosarelor. Fără nume, doar numere. Deschise dosarul de deasupra. în partea de sus a primei pagini scria William.
Puse dosarul pe un raft şi luă altul. Mai multe nume de botez. Fără nume de familie. Jacob. Linda. Sally. Se opri când dădu de numele David. Răsfoi prin dosare până ce găsi numele Mary.
Billy Willig, David Ramirez şi Mary Coleman. Cei trei copii dispăruţi pe ai căror părinţi ea şi Alee îi intervievaseră săptămâna trecută. Respirând mai repede, răsfoi frenetic prin dosare până ce-l găsi pe cel la care spera.
- Emma.
Plămânii i se contractară. Deschise dosarul şi se uită la informaţiile generale scrise ordonat pe hârtia albă.
Numele ei. Al lui Alee. Adresa lor. Numele părinţilor şi al fraţilor fiecăruia. Sub numele tatălui lui Raegan erau scrise îngrijit cuvintele

„Bogat, dar nu o amenințare. înstrăinat de fată”, de parcă făceau parte din descrierea ei.
Inima lui Raegan bubuia în timp ce dădu pagină după pagină, găsind legătura lui Gilbert cu Alee şi perioada lui Alee la dezintoxicare, cu ce se ocupa fiecare McCIane şi cum asocierea lor cu Alee putea să provoace necazuri. Ultima pagină începea cu cuvântul „Relocare”
Smulse pagina, lăsă dosarul peste celelalte şi citi cu frenezie. Numele Emmei nu apărea nicăieri pe pagină, ci era un alt nume.
- Emily Waldorf.
Era şi o adresă. O adresă din Oregon, din zona înstărită a oraşului Sherwood.
„Sherwood...” Conner Murray fusese omorât când îi ieşise maşina de pe terasament de pe un drum bătut de vânt în apropiere de Sherwood.
Dincolo de uşile bibliotecii se auziră voci, atrăgându-i atenția lui Raegan de la pagină. Uşa de la capătul îndepărtat al camerei se zgudui.
Uşile se zdruncinară mai puternic, iar vocile de afară deveniră mai sonore.
Privirea lui Raegan se îndreptă spre geamuri. Avea o singură cale de ieşire şi pe acolo avea să plece.
Alee bătu cu **pumnul** în uşa **vilei lui Miriam Kasdan pentru a treia oară, frustrarea înteţindu-i focul din** stomac **pentru** că **eTau ignoraţi.**
-Maşina lui Raegan nu-i aici, omule! zise Hunt, privind gazonul îngrijit. Poate că s-a oprit undeva înainte de întâlnire. Sau poate că a fost deja aici şi a plecat.
Partea „a fost deja aici şi a plecat” îl îngrijora pe Alee.
- Ar fi răspuns la telefon dacă aşa stăteau lucrurile.
Se întoarse, sări peste trepte şi o luă pe alee.

-Unde te duci?
-Prin spate. Să văd dacă a lăsat cineva vreo uşă deschisă.
- Asta-i intrare prin efracţie.
- Doar dacă mă prinde cineva.
Hunt înjură în timp ce se grăbea sâ-l ajungă din urmă. O luară pe drumul pavat din jurul casei. Un covor lung de gazon verde se întindea de la casă până pe panta dealului. în dreapta, o terasă înălţată era încadrată de o balustradă din ciment şi în stânga erau parcate trei maşini în spatele unui garaj mare **pentTU** şase maşini - un Rolls-Royce strălucitor şi decapotabil, un Jaguar ne- **gTU** şi elegant şi o furgonetă albastră veche de douăzeci de ani cu partea din faţă lovită.
- La dracu'! mormăi încet Alee, uitându-se la furgonetă. N-ai zis că poliţiştii au găsit vopsea albastră pe maşina lui Murray la locul accidentului?
- Da, aşa am zis. Uşa laterală a garajului se deschise, iar Hunt puse o mână pe braţul lui Alee, împingându-l în tufişurile de rododendron. Vine cineva!
Din garaj ieşiră doi bărbaţi corpolenţi. Unul avea la ureche un telefon mobil. Era greu să audă conversaţia de la distanţă, dar Alee era sigur că tipul zisese:
- Da. Ne ocupăm. Vă sun când terminăm.
Priviră cum cei doi bărbaţi urcară în furgonetă. Porniră motorul. Câteva secunde după aceea, trecură pe lângă Alee şi Hunt, aflaţi în tufişuri, şi o luară pe aleea lungă şi curbată spre drum. Alee privi spre prietenul său.
- Când termină?
Neliniştea trecu peste trăsăturile de obicei plăcute ale lui Hunt. Scoase pistolul de .45 pe care îl avea în teaca de la spate.
- Nu-mi place cum a sunat asta.

Nici lui Alee nu-i plăcea. Simţi un val de îngrijorare în piept în timp ce mergeau spre spatele casei şi urcau pe terasa înălţată. Pe cimentul decorativ erau cioburi de geam spart. Alee îşi simţi inima în gât, se grăbi spre geamul spart şi privi în ceea ce părea a fi un birou. Gaura din geam era suficient de mare ca un om să iasă prin ea.
Trăgându-şi mâna în mâneca hainei, sparse o bucată mare de sticlă în lateral ca să facă gaura mai mare, apoi urcă prin deschizătură şi se uită la zeci de dosare şi cărţi împrăştiate pe podea.
Lui Hunt i se tăie respiraţia când ajunse lângă Alee.
- Bine, acum chiar intrăm prin efracţie!
Alee se aplecă să ia cel mai apropiat dosar şi-l deschise. Mume, adrese, date de naştere şi istoric profesional. Dădu paginile, nefiind sigur ce vedea. Dădu peste ceea ce părea a fi un contract, iar în spatele acestuia găsi o chitanţă de încasare.
- Ce-i asta? întrebă Hunt.
-Nu ştiu.
Alee continuă să dea paginile. Penultima pagină părea a fi o chitanţă de ramburs, dar nu-şi dădu seama pentru ce. Degetele i se opriră pe ultima pagină. Nici un nume scris, doar o dată. Şi dedesubt o ştampilă cu „decedat”
-Doamne fereşte! mormăi Hunt. Asta e ce cred eu că este?
-Nu... ştiu.
Lui Alee i se făcu greaţă când îngenunche şi luă alt dosar. Dând paginile până la final, găsi altă dată, urmată de un nume şi o adresă.
- Aici înăuntru, răsună vocea unei femei de dincolo de o uşă un pic crăpată din partea cealaltă a camerei.

Alee şi Hunt ridicară privirea. Uşa se deschise chiar când Hunt ridica pistolul. Trebuie să curăţăm aici înainte să apară cinev...
Femeia mai în vârstă cu părul grizonant în jurul feţei învineţite şi cu un costum şifonat tresări când îi văzu.
-Oh, Dumnezeule! Duse o mână la inimă. Cine sunteţi? Cum aţi intrat? Domnişoară Hennessy, sună la poliţie! Am fost jefuiţi!
Blonda din spatele femeii mai în vârstă păşi înapoi cu ochii mari. Hunt îndreptă arma spre ea şi zise:
- Oh! Stai pe loc!
Blonda încremeni.
în ochii gri ai femeii mai în vârstă se văzu frica, dar emoţia fu repede mascată de un val de furie cate îi înroşi faţa. Era aproape la fel de roşie ca sângele ce-i curgea de la tâmplă.
- Nu puteţi să intraţi pur şi simplu aşa în casa mea. Aveţi idee cine sunt? Poliţia este deja pe drum.
Sângele lui Alee se înfierbântă când păşi peste cărţi şi ridică dosarul din mâna lui.
- Bun. Sunt sigur că vor fi foarte interesaţi de asta, doamnă Kasdan. Unde-i fata mea?
De pe chipul lui Miriam Kasdan se scurse toată culoarea când se uită de la dosarul din mână la ochii lui.
- Fata ta?
- Şi soţia mea. Ştiu că a fost aici în dimineaţa asta.
Kasdan se uită la arma îndreptată de Hunt spre ea.
-Nu ştiu despre ce...
Telefonul din buzunarul lui Alee vibrâ. îl scoase, simţind o explozie de uşurare când văzu numele lui Rae- gan pe ecran.
- Raegs, unde eşti?

-Alee, ascultă-mă! Vocea **îi** era distantă, de parcă vorbea într-un difuzor. Este Miriam Kasdan. Persoana importantă **caTe** face acte caritabile. Ea este în spatele întregii afaceri. Ea a luat acei **copii şi...**

- Ştiu. Sunt chiar în biroul ei. Raegan, unde eşti?

- Mă duc să o iau pe Emma înainte să o mute. Este în Sherwood, Alee! 49273 Ridgeview Lan...

Vocea i se frânse cu un ţipăt înăbuşit.

- Raegan? Frica se strânse în jurul gâtului lui Alee. Raegan? întrebă din nou când ea nu răspunse. Raegan!

Apelul se întrerupse.

-Ce s-a întâmplat? întrebă Hunt, cu arma încă îndreptată spre cele două femei.

Cu ochii mari, Alee ridică privirea spre prietenul lui, amintindu-şi de cei doi bărbaţi masivi pe care îi văzuseră sărind în furgoneta albastră şi luând-o pe alee.

-Trebuie să plec. Se întoarse urgent spre geamul spart. Trebuie să ajung la Raegan înainte să fie prea târziu.

- Du-te! Hunt scoase mobilul din buzunar şi apelă cu o singură mână. Mă descurc. Ridică telefonul la ureche. Da, trebuie să vorbesc imediat cu agentul special Jack Bickam.

capitolul 20

Raegan viră pe drumul cu două benzi care şerpuia printre dealurile aflate mai sus de Sherwood. Furgoneta albastră apăruse de nicăieri şi o lovise din spate. Forţa loviturii o împinsese înainte, iar telefonul mobil îi zburase din mână prin maşină.

Icni, strânse mat bine volanul şi apăsă pedala de acceleraţie pentru a lua următorul viraj în timp ce adrenalina îi creştea. Cartierul din

stânga ei dispăru. Acum nu vedea decât copaci deşi pe ambele părţi ale drumului. După o privire în oglinda retrovizoare, îşi dădu seama că furgoneta mai veche nu putea să ţină pasul cu Audiul ei. Rămăsese în urmă, dar ştia că nu o pierduse, indiferent cine era. Dacă nu ajungea prima la Emma, aveau să ajungă ei. Şi dacă se întâmpla asta, ştia că nu-şi mai putea găsi niciodată fata.
Apăsând pedala până în podea, luă virajele, ţinân- du-se bine ca să nu piardă controlul. Inima îi bătea puternic. Palmele i se umeziră pe volan. Maşina se înclină spre stânga. În faţă văzu o alee pavată, blocată de o poartă din fier forjat. Pe semnul din piatră cu adresa scria „49273”
Apăsă pe frână, ieşind de pe drum pe marginea cu pietriş. Parcă maşina, deschise portiera şi coborî. Muşchii i se contractară în timp ce alergă spre poarta arcuită din metal, flancată pe ambele părţi de două coloane înalte de piatră pe care se aflau lumini decorative.
Nu avea timp să sune la interfon. Cu inima-n gât, se prinse de vârful porţii în cel mai jos punct, se urcă pe bara de jos şi se ridică. Metalul îi intră în mâini. Genunchiul i se lovi de vârful porţii când sări peste ea. Corpul îi pluti prin aer când căzu pe partea cealaltă şi aterizâ pe cimentul tare.
Pe drum se auzi sunetul unui motor turat. Păşi în spate. Apoi se întoarse şi fugi.
Drumul cobora în stânga şi cotea în dreapta. Picioarele îi răsunau puternic pe ciment în timp ce alerga la vale, încercând să nu se împiedice şi să nu cadă. La capătul aleii zări o vilă modernă imensă ridicată pe o stâncă ce avea vedere la o mare de copaci. Forţându-se, alergă spre verandă şi urcă iute cele trei trepte

lungi spre uşile duble ornamentate din lemn, de trei metri şi jumătate.
Lovi cu pumnul în usi şi urlă:
- Hei?
Fără să mai aştepte un răspuns, puse mâna pe clanţa de fier şi apăsă, dar uşa era încuiată.
Lovind din nou cu mâna în uşă, urlă:
- Hei? E cineva?
Pe alee se auziră paşi grei şi grăbiţi.
întorcându-se, Raegan zări doi bărbaţi solizi în negru venind spre ea. Ochii i se măriră. Dădu drumul uşii şi coborî treptele, sprintând pe lângă garajul lateral pentru trei maşini.
Din spatele garajului se deschidea un drum plat de ciment. Trei trepte duceau spre o uşă din spate. Trase de clanţă, dar o găsi încuiată.
Sărind de pe terasă, coborî pe treptele alungite spre lateralul casei. Pulsul îi urla în urechi în timp ce se avânta spre nivelul de la bază.
O scară urca spre o terasă ce se întindea pe tot spatele etajului principal al casei. Se opri să-şi tragă sufletul şi scană terasa. Acolo nu avea unde să se ascundă. Cu inima bătând nebuneşte, se grăbi spre curtea de sub terasă.
La cel mai jos nivel, curtea se deschidea spre altă terasă ce se arcuia peste stâncă. Aici nu era lumină şi chiar şi mijlocul zilei, cu toţi copacii din jur blocând lumina, era greu de văzut. Alunecă şi se opri chiar înainte să cadă într-o groapă imensă octogonală în terasă.
Se dădu câţiva paşi înapoi şi gâfâi. Lemnul din jurul găurii era proaspăt, nepătat, de parcă fusese montat recent pentru un jacuzzi.
Raegan scană balustrada de la capătul îndepărtat, dându-şi seama că nici acolo nu avea unde să se ascundă. Se întoarse să o ia înapoi pe unde venise când de pe terasa de deasupra se auzi o voce.

Inima îi sări din piept, încremeni şi se uită în sus. încercă să asculte, dar nu-şt auzea decât bătăile inimii. Şi apoi...
În spatele ei se auziră paşi chiar înainte ca altă voce să chicotească în apropiere.
- lată-te! zise bărbatul din spatele ei. Bătăioasă, nu-i aşa?
Raegan înghiţi un urlet şi se întoarse. Nu vedea mai mult de o siluetă, dar ştia că bărbatul era mare, având ce) puţin 1,90 şi peste nouăzeci de kilograme. Panica i se urcă în piept, pielea i se înfioră şi respiraţia îi încetini. Privi în dreapta şi în stânga, dar descoperi că era blocată.
Bărbatul înaintă spre ea.
- Haide acum! Te-ai distrat. E momentul să mergem.
Sfidarea se răscula în Raegan. Nu avea să plece. Nu
fără fata ei. Se întoarse şi fugi. Bărbatul din spatele ei înjură şi sprintă după ea. întinse mâna şi-i atinse cotul. Forţându-se cât de mult putu, sări şi se rugă ca el să nu sară cu ea. în spatele ei se auzi un geamăt în timp ce ea zbură prin aer, urmând un ţipăt strangulat şi apoi o bufnitură.
Corpul lui Raegan se lovi de balustrada din fier forjat. Aerul îi zbură din plămâni, dar se apucă de balustradă, ţinându-se în timp ce privi peste stâncă. Bărbatul căzu prin gaura din terasă şi se lovi de stâncile de jos.
Gâfâind, Raegan se îndepărtă poticni ndu-se de balustradă şi se întoarse înainte să cadă şi ea în groapă. Dar nu avu mai mult de un moment pentru a-şi trage sufletul. Pe veranda de deasupra răsună un strigăt, urmat de paşi grăbiţi. Adrenalina crescu din nou - ştia că avea doar o fracţiune de secundă înainte ca al doilea bărbat să o găsească. Privind în jur, zări nişte uşi franţuzeşti ce dădeau în casă. Ocoli

repede gaura, alergă înainte şi apucă mânerul, rugându-se să fi fost lăsată descuiată. Mânerul se roti în palma ei.
Uşurarea scăpără prin venele ei ca un fir viu. Intră poticnindu-se, se întoarse şi încuie uşa. Păşind înapoi, se uită în jur şi în sus. Camera de jocuri era decorată cu un televizor imens pe un perete şi un bar pe celălalt. Dincolo de bar, o arcadă dădea în altă cameră. În stânga ei zări nişte scări ce duceau spre etaj.
Ţâşni spre scări, ţinându-se de balustradă când urcă. Scările coteau în sus spre dreapta. Sărind treptele, urcă în grabă la etaj şi strigă:
- Emma!
Nici un răspuns. Nici o voce. Alergă prin camerele de la etaj, căutând.
- Emma!
Bucătăria modernă se deschidea spre o cameră imensă. în continuare nici o voce, nici un sunet nu ajunse la ea, nimic care să dea de înţeles că era cineva acasă.

Emma

Teama i se strânse în gât în timp ce verifica o cameră după alta - livingul elegant, biroul, biblioteca, camera de oaspeţi -, găsindu-le pe fiecare goale şi silenţioase. La intrarea de marmură, urcă pe scara curbată şi ostentativă şi traversă în grabă pasarela ce flanca balustradele ce dădeau spre intrare pe o parte şi spre salon pe cealaltă. Îi şuieră ceva pe lângă ureche, iar în dreapta ei se auzi o lovitură.
Raegan făcu ochii mari în timp ce se smuci, întorcân- du-se şi văzând o gaură în peretele prin care trecuse un glonţ. Adrenalina crescu. O privire în lateral îi confirmă că bărbatul pe care îl auzise afară reuşise să intre. În mijlocul

salonului de dedesubt, acesta ridică din nou arma şi ţinti direct spre ea.
Un alt şuierat. Strigă şi se aruncă după colţ.
-Curvă mică! strigă bărbatul. Paşii lui răsunară pe marmura de la intrare. Vino înapoi!
Frica se strânse ca un laţ în jurul gâtului lui Raegan. Se aruncă înainte şi alergă pe hol, căutând un loc să se ascundă. La capătul holului erau nişte uşi duble deschise. Intră repede, se întoarse şi închise uşile în urma ei. Cu pulsul crescut, încuie uşa cu mâinile tremurânde şi se poticni, dându-se înapoi.
- Unde te-ai dus? strigă bărbatul. Nu te poţi ascunde de mine! Eu nu mă întorc cu mâna goală.

Transpiraţia se adună pe fruntea lui Raegan în timp ce se tot retrăgea în cameră. Broasca încuiată nu avea să-l reţină mult timp. Era în capcană dacă nu găsea altă cale de ieşire. Se întoarse şi scană repede dormitorul principal. Un perete din ferestre curbate dădea spre copaci. Un pat imens se afla lângă peretele îndepărtat, în stânga văzu nişte uşi şi se întoarse în acea direcţie ca să descopere un dulap. Panica îi crescu, făcându-i corpul să tremure. Bărbatul acolo avea să se uite prima dată. întorcându-se, ţâşni spre baia imensă. Un întreg colţ era ocupat de un duş mare cu pereţi de sticlă. O cadă înaltă cu hidromasaj se afla în faţa ferestrei arcuite. Dorind cu disperare ceva - orice - care să o ascundă, traversă podeaua de marmură, pregătită se intre într-un dulap dacă trebuia, când văzu o uşă deschisă în baie care dădea în altă cameră.în jurul ei erau aparate de sport. Aici nu avea unde să se ascundă. Dar în capătul îndepărtat...

... o scară ce cobora. Uşurarea o făcu să înainteze.

Uşa din dormitor fu lovită şi se sparse, făcând-o pe Raegan să ţipe.

- Ştiu că eşti aici, nenorocito!

Când frica o înjunghie cu forţa a o mie de pumnale, Raegan ţâşni înainte, ocolind în fugă o bicicletă imobilă şi o bandă de alergat, spre scara din capătul îndepărtat.

Se auzi un şuierat chiar când ajunse la prima treaptă. Mulajul decorativ din stânga capului ei explodă într-o rafală de fragmente de lemn. Raegan ţipă şi îşi pierdu echilibrul. Corpul i se lovi de perete şi căzu pe scări. Simţi durere în umăr şi în spate în timp ce se rostogolea. Fata i se izbi de trepte, treptele se învârteau în jurul ei. încercă să se prindă de balustradă pentru a

se opri, dar degetele doar atinseră fusurile în timp ce forţa corpului ei o trase în jos două etaje pe scările spiralate spre nivelul de jos al casei.
Se lovi cu ceafa de podeaua de marmură. Din tâmplă îi curgea ceva cald şi umed. Gemând din cauza durerii din fiecare centimetru din corp, îşi băgă mâinile sub ea şi încercă să se ridice, dar braţele o dureau şi nu păreau să funcţioneze. Nările i se umplură de mirosul ascuţit al chimicalelor pentru piscină. Chinuindu-se să vadă unde se afla, înălţă capul şi se uită în jur, dar camera se învârtea şi punctele negre din faţa ochilor îi îngreunau concentrarea.
Undeva deasupra se auzeau paşi, făcând-o să se concentreze. Teama renăscu în ea, dar nu mai avea energie şi se chinui să se ridice. Gemând, reuşi în sfârşit să se ridice, dar era ameţită şi se clătină. Vru să o ia spre perete şi se poticni. Pe scări se auzi o voce. Urmată de o înjurătură şi de un strigăt.
Nu, îşi dădu ea seama, mijind ochii spre scări şi clătinând din cap pentru a scăpa de puncte, nu o voce, ci două.
Se auzi alt zgomot, dar acesta fu diferit. Nu era lovitura ascuţită a unui glonţ intrând în lemn. Era mai surdă, ca un pumn lovind în carne şi os. Ca...
O serie de bufnituri răsunară pe scară, iar Raegan avu o fracţiune de secundă să se dea înapoi înainte ca două corpuri încâlcite să se lovească de podeaua de marmură şi să se rostogolească, bătându-se cu pumnii.
Tremurând, Raegan se îndepărtă de scări, dându-se laoparte. Bărbatul care trăsese în ea aterizase pe spate cu un geamăt şi lovi cu un croşeu de dreapta. Raegan ţipă când pumnul lui mare lovi faţa bărbatului de deasupra şi se

lipi de perete, rugându-se să nu o vadă. Părul blond fluturã în aer în timp ce capul celui de-al doilea bărbat se întoarse în lateral, dar chiar înainte ca Raegan să se întoarcă şi să fugă, zări forma maxilarului şi a nasului bărbatului şi curbura gâtului. Şi într-o fracţiune de secundă işi dădu seama, îngrozită, că al doilea nu era un bătăuş care o urmărea. Era Alee.
-Alee! strigă ea cu ochii mari.
Alee icni, scrâşni din dinţi şi apăsa în forţă cu antebraţele pe gâtul bărbatului. Cu faţa roşie şi muşchii încordaţi, bărbatul gâfâia şi se agita în strânsoare. Alee se uita doar în jos la el cu ochi sălbatici.
-Nenorocitule! Eşti terminat!
Bărbatul gemu şi îşi aruncă greutatea în lateral, scăpând de braţul lui Alee şi răsturnându-l pe spate.
Raegan ţipă, paralizată de teamă la perete în timp ce se uita la ei cum se rostogoleau din nou pe podea. Cu coada ochiului văzu arma bătăuşului pe podea la baza scărilor, cu un amortizor înşurubat în vârf.
Un val de adrenalină o făcu să înainteze şi să se lanseze spre armă. Puse mâna pe mâner exact când se auzi sunet de stropi. Ridicând privirea, bâjbâi cu arma şi-l văzu pe Alee luptându-se cu celălalt bărbat întro piscină dreptunghiulară. Bărbatul îl domina şi se lansă cu greutatea peste Alee, băgându-l sub apă. Alee scuipa şi stropea. Raegan rămase fără aer în plămâni din cauza fricii, privind cum namila îl ţinea pe Alee sub apă.
Avea să-l omoare pe Alee dacă ea nu făcea repede ceva. Cu mâinile tremurând, ridică arma şi ţinti, rugân- du-se să ţintească bine, ca Alee să nu iasă prea repede din apă şi să mai fie gloanţe în încărcător.
Inspirând pentru ultima oară, apăsă pe trăgaci.

Reculul armei o împinse înapoi. Strânse arma mai bine ca să nu o scape. Se auzi un şuierat, urmat de o lovitură. Se lovi cu coloana de perete şi se chinui să nu cadă. Bărbatul se smuci în spate şi intră sub apă. O fracţiune de secundă mai târziu, Alee ieşi la suprafaţă şi se îndreptă spre peretele piscinei, gâfâind după aer. Valurile ajunseră pe plăcile de travertin şi înapoi în piscină.
Arma din mâinile lui Raegan tremura în timp ce ea îşi lăsa braţele în lateral, dar adrenalina încă pompa şi teama încă era prezentă, strângându-i gâtul, împie- dicând-o să gândească, să vorbească ori să se mişte. îi tremurau picioarele.
Alee întoarse capul spre ea şi privirile lor se întâtniră.
-Raegs!
Ştergându-şi apa de pe faţă, trecu prin piscină şi urcă treptele.
Braţele lui o cuprinseră înainte să cadă la podea. Era conştientă ca prin ceaţă de corpul lui ud lipit de al ei, de mâinile lui luându-i cu grijă arma din degetele ce-i tremurau, de forţa cu care o trăgea şi o ţinea în picioare. Dar tot nu putea să vorbească. Nu putea să facă nimic decât să se ţină de el.
-Te ţin eu, şopti el. Eşti bine. Te ţin eu.

O străbătu un tremur şi ştia că era adrenalina prăbuşindu-se, dar nu putea să o oprească.-
Eu...
- Eşti bine. O ţinu şi mai strâns, cu un braţ în jurul taliei şi cu celălalt peste omoplaţi, cu mâna lui mare, caldă în părul ei pentru a o ţine de ceafă. Te ţin eu, zise el din nou, de parcă avea nevoie să se liniştească el, nu pe ea.
Obrazul ei era lipit de umărul lui ud. închise ochii şi inspiră pe nas, încercând să se oprească din tremurat, însă în clipa în care închise ochii, sute de emoţii diferite se loviră în pieptul ei, cea mai puternică fiind groaza.
-Am crezut... Strânse degetele pe spatele cămăşii lui ude şi se agăţă de el. Am crezut că o să te omoare.
-N-a făcut-o. O legănă uşor, cu inima bătându-i la fel de iute şi neregulat ca a ei. Sunt bine. Eşti bine. Dar m-am speriat îngrozitor când am intrat, am văzut găurile alea de gloanţe şi te-am auzit ţipând. Am crezut...
Vocea lui se stinse şi se cutremură, dar o strânse şi mai puternic.
Degetele ei se încordară pe cămaşa lui din care pi- cura apă.
-Ar fi trebuit să te aştept, dar...
Simţindu-se un pic mai sigură, se dădu înapoi şi ridică privirea spre el. Din păr îi curgea apă pe chipul frumos, făcându-i inima să tresară pentru că... venise după ea. îi salvase viaţa. Iar ea dăduse greş.
Simţi un gol în stomac, iar în ochi i se adunară lacrimi.
- Mi-a fost teamă că, dacă ajung ei primii aici, o vor lua. Dar nu-i aici. Nu-i nimeni acasă şi nu ştiu unde este.
- E în regulă. îi dădu părul de pe tâmplă şi-i înclină capul ca ochii lor să se întâlnească. O

vom găsi, Raegan. FBI-ul e pe drum, iar Hunt nu o scapă din ochi pe Kasdan până ce nu ajunge poliţia la ea. Am văzut dosarele. Nu o mai pot ascunde pe Emma de noi. S-a terminat. O vom găsi. îţi promit că o vom găsi!
Înghiţi spaima ce ameninţa să o consume şi se prăbuşi pe el, sperând şi rugându-se ca el să aibă dreptate. Dar teama nu părea să o lase şi simţea că lupta o secătuise de energie, de forţă, chiar şi de speranţă.
Braţele lui Alee o cuprinseră din nou, trăgând-o spre el. Se lipi de el şi se întoarse pentru a-şi lipi obrazul de pieptul lui ud, în timp ce încerca să respire şi îşi spunea că acesta nu era sfârşitul. Emma era undeva. Acum aveau dovada că era în viaţă. Aveau să o găsească.
Privirea îi alunecă spre zona piscinei şi ajunse pe bărbatul care o atacase. Corpul lui mare plutea cu faţa în jos într-o mare roşie de apă.
-Oh, Dumnezeule!
I se făcu greaţă când văzu şi închise repede ochii, întorcându-şi faţa în cămaşa lui Alee.
El încremeni şi mormăi.
- La dracu'! Se mută pentru a sta între ea şi piscină. Nu te uita!
Undeva în casă răsunară voci. Raegan le auzi, dar nu se putu întoarce să se uite. Era prea concentrată să nu vomite.
- Aici jos! strigă Alee, masându-i ceafă cu degetele, în timp ce ea încerca doar să respire. Prin camera din apropiere se auziră paşi - mulţi -, urmaţi de un târşâit şi de foşnet de haine.
- La dracu'! Bickam. Era vocea lui Jack Bickam undeva pe aproape. Voi doi sunteţi bine?
- Da, zise Alee, încă frecând-o pe ceafă pe Raegan. Suntem bine. Doar un pic răvăşiţi.
- Raegan, zise încet Bickam. Poţi să vorbeşti?
Înghiţind greu, Raegan înălţă capul şi se uită în

stânga, unde se afla Jack Bickam, extrem de îngrijorat, în spatele lui intrară în cameră câţiva oameni, vorbind încet în timp ce înaintau spre piscină.
- Sunt bine. M-a urmărit prin casă. Am încercat să fug, dar l-a prins pe Alee în piscină, îl ţinea sub apă.
Am luat arma lui de pe jos. Voiam doar să-i dea drumul lui Alee... Eu...
- Ştt, zise Bickam pe o voce liniştitoare. Este în regulă. O să rezolvăm totul. Se uită la Alee. Ai văzut pe altcineva?
-Nu.
-Mai era unul. Raegan înghiţi greu, luptându-se cu imaginea acelui corp lovindu-se de stânci. M-a urmărit afară. A căzut peste stânci.
Bickam rânji.
-Ai doborât doi atacatori? S-ar putea să fiu nevoit să te recrutez pentru FBI.
Alee chicoti lângă ea, dar tui Raegan nu i se părea amuzant. Era prea ocupată să alunge din minte imaginile cu acei bărbaţi.
în cameră se ridicară voci. Alee şi Bickam discutau încet despre ce se petrecuse, dar Raegan nu se putea gândi decât la fata ei.
-Jack, zise ea, întrerupându-i. Emma nu-i aici. Nu-i aici şi...
-Nu-ţi face griji, răspunse el, scoţând un carneţel din buzunar. O vom găsi. Proprietarii acestei case sunt Rob şi Jennifer Waldorf. El lucrează la finanţe, iar ea se ocupă de decoraţiuni interioare, l-am verificat după ce ne-a sunat O'Donnell de la Kasdan. Acum trei ani şi jumătate au raportat o adopţie privată. O fetiţă. Băgă carneţelul la loc. Am trimis deja ofiţeri spre ambele locuri de muncă. Suntem în mijlocul zilei. Presupunând că nu i-a avertizat Kasdan după ce ai plecat de la ea, fetiţa probabil este la grădiniţă acum.

Alee se uită la ea şi zise:
-Vezi?
Speranţa trasă o cale de foc prin stomacul lui Raegan, dându-i forţă. îi era prea teamă chiar şi să spere.
-Şi dacă i-a avertizat Kasdan?
-N-ar ajunge departe. Am emis mandate de atestare pentru amândoi. Echipa trimisă să o ridice pe Kasdan mi-a zis că dosarele găsite de tine dovedesc că familia Waldorf a cumpărat cu bună ştiinţă un copil. E o infracţiune în ţara asta. O să-i găsim, Raegan. E doar o chestiune de timp.
Alee spusese acelaşi lucru, iar Raegan voia să creadă, dar îi era teamă. Da, descoperiseră o reţea de răpiri, oamenii implicaţi aveau să fie în curând trimişi în judecată, dar ea încă nu-şi avea fata.
Energia ei se stinse din nou şi se lipi de Alee. Braţul lui era acolo să o susţină.
- De ce nu vă duceţi sus? zise Bickam. McClane, cere unuia dintre oamenii de sus să-i bandajeze tăietura de la frunte.
-Aşa o să fac. Braţul lui Alee se încordă în jurul umărului lui Raegan în timp ce o ducea spre uşă. Haide, iubito!
Raegan nu era sigură cum ajunseseră la etajul principal, dar observă numărul de oameni pe care trebuiau să-i ocolească în timp ce mergeau. Cu câteva clipe în urmă, casa fusese goală, iar ea crezuse că avea să moară. Acum roia de poliţie şi de agenţi FBI şi nu se putea gândi decât că singura persoană care trebuia să fie acolo nu era.
Scările din spate dădeau în bucătărie. Alee o conduse în jurul insulei de granit şi prin salonul de la intrare. Lumina zilei îi ardea ochii în timp ce coborau treptele largi şi ieşeau pe aleea rotundă. Cineva veni în grabă, o luă de braţ şi o trase de lângă căldura lui Alee pentru

a o așeza pe bancheta din spate a unei mașini de poliție.
Clipi de câteva ori, încercând să iasă din această ceață. Când o arsură îi tăie fruntea, șuieră.
- îmi pare rău, zise polițistul tânăr de vreo 20 de ani. Doar curăț rana. Bagă o bucată de tifon plin de sânge într-o pungă de pe genunchii lui, iar ei i se făcu rău.
S-ar putea să fie nevoie de copci. Ambulanța este pe drum. Vreau să-i las să se uite la rană.
Căutându-I pe Alee în marea de fețe, Raegan încuviință din cap în timp ce polițistul îi punea un bandaj peste tăietură. Polițistul îi verifică și restul de tăieturi și vânătăi. Câteva minute mai târziu, se ridică în sfârșit și făcu un pas în spate. Umerii lați și trăsăturile sculptate ale lui Alee se iviră imediat, iar Raegan se calmă știind doar că el era aproape și totul îi apăru clar în fața ochilor.
- Ești bine? întrebă el, strângându-i mâinile.
Ea încuviință din cap, dar lacrimile îi înțepau ochii.
-Oh, iubito! Vino aici!
Mâinile îi alunecară peste umerii lui. închizând ochii, ea se concentră asupra lui, a ei, a faptului că erau bine și mai aproape ca niciodată să o găsească pe Emma. Și rezistă.
- L-ai auzit pe Bickam, șopti el. O vom recupera. Ai avut tot timpul dreptate. Ai zis că încă e în viață, iar eu nu te-am crezut. Am fost un prost. Mă poți ierta vreodată pentru asta?
- Nu-i nimic de iertat.
- Ba da. Se retrase și ridică ochii spre ea. Ar fi trebuit să am încredere în tine, în noi. N-ar fi trebuit niciodată să renunț la ea. Și n-ar fi trebuit să te las singură azi-noapte. Se întinse spre mâinile ei, cuprinzându-le în poala ei în timp ce-i cerceta chipul. Ar fi trebuit să merg acasă cu tine.

Acflsâ. Acasă la ei.
Pieptul i se umplu de căldură, alungând teama, ofe- rindu-i forţă. Ridicând mâna din mâna lui, ea îi atinse maxilarul cu degetele.
- Ştiu că erai supărat şi că aveai nevoie de timp. Nu-mi pasă unde te-ai dus sau ce ai fă...
-Nu am băut. Ochii lui albaştri îi susţinură privirea. Am vrut. Dar mai mult te vreau pe tine. Mereu te-am dorit pe tine mai mult.
Lacrimile **Tevenirâ, umplându-i ochii şi înceţoşându**-i privirea înainte să le poată opri.
- Şi eu te vreau. Cu totul. La bine şi la greu.
El se lăsă în genunchi şi o sărută, mâna îi alunecă în părul ei, iar corpul Lui cald şi solid se lipi de al ei.
- La bine şi la greu, şopti el, ţinând-o strâns. Nu te mai părăsesc. Nu te mai părăsesc niciodată, Raegan. Eşti totul pentru mine.
Ea închise ochii. îi inspiră mirosul. Şi simţi o pace interioară crescând în ea, pentru că două lucruri erau certe acum: indiferent ce se întâmpla, indiferent cât de mult dura, nu aveau să renunţe la fiica lor. Şi nu aveau să mai renunţe niciodată unul la celălalt.
La distanţă se auzi un motor, apoi se opri. Portiera unei maşini se trânti. în jurul lor răsunau voci, dar Raegan nu se întoarse să se uite pentru că avea ce-i trebuia chiar acolo. Alee înălţă capul, iar corpul lui încremeni lângă al ei. Şopti lângă urechea ei.
-Oh, Dumnezeule!
-Ce-i?
Raegan se desprinse şi-i cercetă chipul. Ochii lui se măriră în timp ce se uita prin geamul din spate al maşinii la ceva aflat dincolo de maşină. întorcându-se ca să vadă la ce se uita el, ea zise:
-La ce te...
Cuvintele i se opriră în gât când văzu o femeie slabă, blondă, de vreo 20 de ani care stătea

lângă o Toyota Camry pe lângă care Raegan nu-şi aminti să fi trecut când ea şi Alee ieşiseră din acea casă. Vorbea cu doi agenţi FBI. Şi cocoţată pe şoldul tinerei, privind în jur cu ochii mari, era o fetiţă roşcată de patru ani.
-Alee! exclamă Raegan, **stTângându-l** de umeri.
Alee se ridică repede şi o trase în picioare pe Raegan, fără să-şi ia ochii de la fetiţă.
-Nu pot să cred!
Raegan se grăbi să ajungă în spatele maşinii de poliţie împreună cu el. Şi alţii observaseră femeia şi copilul, iar câţiva poliţişti se îndreptau spre femeie, blocându-i vederea lui Raegan. Palma lui Alee transpiră în mâna ei. Un agent FBI din acel grup îi văzu apropiindu-se şi se dădu înapoi. Bătu pe umăr alt agent ca să le facă loc. în vreme ce marea de corpuri se despărţea, Raegan auzi vocea tinerei spunând:
-Nu, nu sunt Jennifer Waldorf. Sunt bona familiei Waldorf. Mă numesc Lisa. Lisa Schneider. Nu, nu ştiu unde sunt. Domnul Waldorf este plecat cu afaceri. Nu ştiu unde-i doamna Waldorf, probabil la spa. Ce se întâmplă aici? îmi spune cineva, vă rog, de ce este aşa de multă poliţie aici? Ce s-a întâmplat?
Ultimii poliţişti se dădură laoparte, şi pieptul lui Raegan se încorda ca o tobă când se uită la fetiţa din braţele tinerei. Fetiţa eu părul roşcat ca al lui Raegan şi fermecătorii ochi albaştri ai lui Alee.
- E-Emma? întrebă Raegan cu o voce un pic peste o şoaptă.
Fruntea femeii se încreţi şi o expresie de îngrijorare trecu peste chipul ei când se uită de la Raegan la fetiţa din braţele ei şi înapoi.
- Nu. Numele ei este Emily. Cine sunteţi voi şi ce credeţi că faceţi aici?
Fetiţa clipi de câteva ori de parcă habar n-avea ce se întâmpla. Mâna ei mică era strânsă într-un pumn în materialul pufos al mânecii femeii.

Dar lent, în timp ce-şi plimba privirea de la Alee la Raegan, pe buze îi apăru un mic zâmbet. Şi când înclină capul într-o parte în acel fel timid, dulce aşa cum Emma făcuse mereu, Raegan îi văzu micul semn din naştere în formă de căpşună de lângă coada ochiului. Toată teama, agonia şi dorul din interior năvăli-ră în sfârşit afară. Raegan îl strânse pe Alee de braţ, iar lacrimile îi începţoşară din nou privirea când se uită la ochii lui şocaţi şi plini de bucurie. Apoi se uitară la fata lor.

- Noi suntem părinţii ei, reuşi să zică Raegan, regăsindu-şi glasul. Şi, în sfârşit, suntem aici ca să o ducem acasă.epilog

Şase luni *mai târziu...*

- Al naibii idiot nu ştie când să renunţe, zise Alee cu telefonul lipit de ureche când auzi vestea că John Gilbert se trezise în sfârşit din comă după aproape şase luni după ce fugise de poliţie şi se rostogolise cu maşina furată pe l-5.

- Nu, zise Jack Bickam la celălalt capăt al firului. Clar nu ştie. Miriam Kasdan încă dă vina pe el pentru tot, zice că el a fost creierul din spatele întregii reţele de răpiri, nu ea.

Alee pufni, ducându-şi o mână la piept şi îşi prinse celălalt braţ.

-Gilbert nu-i suficient de inteligent pentru asta.

- Nu-ţi face griji, povestea ei nu se leagă. Dar l-a făcut pe Gilbert să cânte ca un canar. Vorbeşte. Multe. După el, Arnold Kasdan, fiul, a fost prima răpire. Bănuiesc că soţii Kasdan nu puteau să aibă copii, iar Walter Kasdan, soţul lui Miriam, era prea ocupat cu construirea imperiului ca să-i pese că soţia lui dorea să fie părinte. Aşa că ea a început să facă voluntariat cu tineretul din oraş, încercând să umple golul. Pe vremea aceea, locuiau în Spokane. Arnold a

fost unul dintre copiii cu care s-a întâlnit în activitatea ei de voluntariat. După cum spune Gilbert, mama biologică a lui Arnold era dependentă de metamfetamine, iar tatăl lui nu era chiar prezent. Minunata Miriam s-a ataşat de copil şi a fost aşa de îngrozită de situaţia lui, încât a hotărât să-l ia când ea şi soţul ei s-au mutat în Portland. 1 s-a părut o extensie a muncii *ei.* Bănuiesc că i-a spus soţului că mama lui
Arnold a murit după o supradoză de droguri şi că el nu avea familie. Soţul a fost de acord ca ea să păstreze copilul şi l-au prezentat drept fiul lor. Verificăm povestea. Gilbert ne-a zis şi că, atunci când a ajuns în Portland, ea şi-a continuat munca de caritate şi a dat peste alţi copii precum Arnold. Nu-i putea adopta pe toţi - nici nu voia -, aşa că şi-a făcut o misiune în viaţă să le găsească *cămine mai bune.* Arnold este implicat de mult timp în operaţiune. Se pare că el o vede pe Miriam ca salvatoarea lui şi a crezut toată nebunia cu „salvarea copiilor de o viaţă îngrozitoare". Apropo, datorită lui Gilbert a fost eliberat mai devreme. Tot el este cel care a aranjat dispariţia lui Conner Murray când acesta s-a speriat după ce tu şi Raegan aţi vorbit cu el. Chiar era o afacere de familie. O familie de psihopaţi.

- Şi copilul găsit în munţi?

- Ieri l-au identificat. Era un băiat de doi ani pe nume Kyle Jackson. A dispărut în Seattle. Mama era prostituată, tatăl necunoscut. Dispariţia lui nu a fost dezbătută prea mult în presă. Dar era diabetic. După Gilbert, a făcut un fel de criză, iar manipulatorii lui - el pretinde că n-a fost unul dintre ei, apropo - n-au ştiut ce să facă. Când băiatul a murit, au scăpat de cadavru pe coastă.

Lui Alee i se strânse stomacul.

- Cu toate astea, Gilbert a ştiut exact unde să-i găsească corpul. Eu nu cred deloc că n-a fost implicat.
- Nici noi. Am descoperit şi de ce Emma era în Sherwood. Nici unul dintre ceilalţi copii nu a fost relo- cat aşa de aproape de oraş când au fost luaţi. Nu a aranjat Kasdan relocarea Emmei. Gilbert a făcut-o. După cum ştii, răpirea ei a avut loc ca să se răzbune pe tine. I-a ales pe Waldorf din dosarele lui Kasdan şi a lăsat-o fără ca ea să ştie. Cred că a fost destul de supărată când a aflat, dar familia Waldorf a fost dispusă să plătească de trei ori mai mult decât le-a cerut ea celorlalte familii, aşa că a permis tranzacţia.

Lui Alee i se învolbură stomacul când se gândi la modul în care Miriam Kasdan vânduse copiii de parcă erau obiecte.

-Oricum, zise Bickam, Oilbert nu va mai vedea lumina de dincolo de zidul puşcăriei, iar familia Waldorf va petrece mult timp după gratii. Tu şi Raegan nu trebuie să vă faceţi griji din cauza răzbunării din partea unuia dintre ei. Domnul Waldorf încă pretinde că nu ştia nimic despre adopţia ilegală, dar soţia lui a cedat deja şi a povestit totul. Bănuiesc că vinovăţia a ajuns-o până la urmă. Asta sau frica.

Alee bănuia că frica. Familia Waldorf ştia că Emma provenea de undeva. Pentru el conta prea puţin că ei se făcuseră că nu ştiau. Tot încălcaseră legea, iar altă familie trecuse prin iad din cauza lor.

-Tu şi Raegan aţi făcut o treabă bună când aţi descoperit toată afacerea, continuă Bickam. Ne va lua ceva timp să-i găsim pe toţi părinţii biologici din cele peste cincizeci de dosare găsite în biroul lui Kasdan, dar aţi adus alinare pentru multă lume.

Inima lui Alee se strânse când se mută la fereastră şi privi afară - Raegan zâmbea în lumina după-amiezii într-o rochie albă de vară, cu părul roşcat şi ondulat atâr- nându-i pe spate în timp ce o dădea în leagăn pe Emma, cu acelaşi păr roşcat şi o rochie în miniatură ca a lut Raegan, în balansoarul construit de Alee în curtea lor. Sora lui, Kelsey, într-o salopetă cu umerii goi, stătea în apropiere cu un pahar de vin în mână, alătură de mama lui şi de logodnica lui Ethan, Sam, discutând şi fâcân- du-i cu mâna Emmei, care râdea în leagăn. Privirea lui trecu la Ethan şi Rusty, care şutau într-o minge de fotbal spre cel mai nou McClane, Thomas, apoi spre tatăl său, care pornise deja grătarul în curte, în timp ce Hunt ţinea o bere, prefăcându-se interesat de sporovăiala fără sens a lui Michael McClane despre modul perfect de a găti o friptură. Da, tot ceea ce el şi Raegan descoperiseră adusese alinare multor familii, dar nu toate puteau avea finalul fericit pe care îl avuseseră el şi Raegan. Mama lui Kyle Jackson nu-l putea avea. Privirea îi reveni la Raegan şi inima i se umplu de şi mai multă iubire decât crezuse că era posibil. Nu conta unde locuia o mamă sau ce muncea. Mereu avea să fie mamă, iar acea legătură dintre ea şi copil nu putea fi niciodată ruptă.

- Apropo de Raegan, zise Bickam la urechea lui. N-am văzut-o la ştiri. Are de gând să se întoarcă la muncă în curând?
- Munceşte. Alee zâmbi pentru că Raegan zâmbea şi pentru că energia ei molipsitoare îl lumina. Doar că nu la vreo televiziune de ştiri. Stă acasă cu Emma şi scrie.
- O carte?
-Da.
- Fac pariu că ştiu despre ce este.

Lui Alee îi crescu inima când se gândi la forţa lui Raegan. Niciodată nu lăsase să i se vadă îndoielile. Acum ştia că şi ea avusese îndoieli - mai multe decât crezuse el -, dar niciodată nu lăsase ca acele îndoieli să-i spulbere speranţa.

- Pentru ea este terapeutic să spună totul. Am citit o parte. Este impresionant.

- Nu mă îndoiesc că va fi un bestseller. Emma cum este?

Privirea i se îndreptă spre fiica lui din leagăn, care dădea din picioarele ei mici, cu cataramele sandalelor albe scânteind în soare. Inima îi crescu şi mai mult.

- Este bine. Chiar bine. Psihologul de copii la care merge a ajutat-o foarte mult. Primele luni au fost grele, dar este mai bine cu fiecare zi.

-Se mai vede cu bona?

Bona familiei Waldorf, Lisa Schneider, fusese de acord să stea cu Alee şi Raegan după ce Emma venise să locuiască cu ei. Cum ea o îngrijise pe Emma mai mult decât cuplul Waldorf, făta se ataşase cel mai mult de ea. Bona se mutase cu ei, dar, pentru că apartamentul lui Raegan avea doar două camere şi nu era suficient de mare pentru toţi, el şi Raegan hotărâseră să se mute la ferma lui din afara oraşului. Tatăl lui Alee şi fraţii săi interveniseră şi-l ajutaseră să termine renovările în timp-record, iar după trei luni, când Emma se obişnuise cu împrejurimile, bona ieşise uşor din viaţa Emmei.

- Nu s-au mai văzut de la Ziua Eroilor. La toamnă începe colegiul şi şi-a găsit de lucru la o altă familie pe timpul verii în Portland. Mai vorbeşte cu Emma, dar nu mai trebuie să vină.

Zâmbetul i se lărgi când privi cum fiica lui se dădea pe spate în leagăn şi râdea de sus la mama ei. Nu cred că Emma poate să priceapă

ceva din ce i s-a întâmplat acum, dar într-o zi va înţelege.
- Da, va înţelege, zise Bickam. Şi va şti câţi oameni o iubesc. Eşti un om norocos, McClane. Să nu uiţi asta!
- Crede-mă, n-o să uit!
îşi luară rămas-bun, iar Alee închise, recunoscător pentru noutăţile de la FBI, dar şi mai recunoscător că în sfârşit totul se terminase. Agenţii federali puteau să rezolve toate detaliile. Avea să-i lase să o facă. Singurul lucru asupra căruia voia acum să se concentreze era familia lui.
Deschise uşa din spate, traversă veranda şi coborî în fugă treptele spre curte. Tatăl lui ridică privirea de la **gTătar.**
- E totul în regulă?
Alee îl lovi uşor pe tatăl său pe umăr, îl ocoli şi luă o coacăză din tava eu fructe aşezată afară pe blat de mama lui mai devreme.
-Totul este grozav. Rânji şi se îndepărtă. Totul e mai bine decât grozav.
Michael McClane chicoti în şorţul lui pe care scria „Nu m-am spălat pe mâini", cel pe care îl purta mereu când făcea pe expertul la grătar, pentru că i se părea amuzantă gluma aceea stupidă.
-Mă bucur să aud, băiete. Hunter, de ce nu te duci să vezi dacă femeile alea nu mai au cumva nevoie de nişte vin?
-Sigur, domnule McClane. Hunt puse berea pe blat şi luă sticla de vin alb cumpărată de părinţii lui Alee. Nu mi-ai zis că toată după-amiaza fac pe chelnerul de succes, zise el încet către Alee.
Alee râni şi traversă curtea împreună cu prietenul său.
- Pastor, chelner... Care-i diferenţa?
Hunt pufni.

-Ai grijă! Eu o să stau în picioare în faţa tuturor acestor oameni şi o să vorbesc despre tine. Mîji ochii într-un mod sinistru. Poate că o să-i povestesc lui Raegan când ai fost arestat în colegiu pentru că te-ai strecurat pe veranda acelei frăţii de fete.
-N-ai decât, zise Alee. Ştie deja povestea aia.
Hunt clătină din cap când păşi pe iarbă şi se îndreptă spre femei. Din fericire, soţul idiot al lui Kelsey hotărâse să nu apară în acea zi. Nici unul dintre ei nu-l plăcea pe individ, dar Hunt în mod special nu îl voia acolo. în acea zi, Alee era recunoscător că nu trebuia să întrerupă vreun moment tensionat.
Ethan aruncă mingea de fotbal spre Rusty. Alee sări în lateral şi o prinse chiar înainte să aterizeze în braţele lui Rusty, care mormăi în spatele lui.
-Te dai mare.
Alee se întoarse şi aruncă mingea spre Thomas.
- E talent.
Thomas râse.
-Talent învechit, strigă Rusty. Nu mai ai mişcările din liceu, rata tu le!
Nu, avea mişcări noi. Zâmbetul lui Alee se lărgi când îşi aminti ce mişcări ii arătase în noaptea trecută lui Raegan în patul lor.
-Tati!
Cea mai dulce voce pe care o auzise vreodată răsună în jurul lui, urmată de nişte braţe mici şi dolofane cu- prinzându-i picioarele şi strângându-le bine.
Alee o luă pe Emma în braţe. În mâna ei atârna păpuşa pe care i-o dăduse mama ei în acea dimineaţă.
- Hei, prinţesă!
- M-ai văzut în leagăn? Sunt gioţavâ.
El chicoti.

- Da, eşti. Eşti foarte g*lozavă*. Privirea lui trecu peste ea spre Raegan, care venea pe gazon. Şi mami a ta este foarte *glozavă*.
Zâmbind, Raegan îi luă pe amândoi în braţe şi se uită în sus. Iubirea strălucea în ochii ei verzi superbi. Iubirea şi o încredere pe care el nu avea să o mai trădeze niciodată.
- Asta pentru că are doi părinţi *glozavi,* zise Raegan.
Alee se aplecă şi o sărută. În braţele lui, Emma chicoti.
Raegan se dădu înapoi. În jurul lor, familia care îl
salvase pe Alee de o viaţă mizerabilă râdea şi sporovăia, dar el nu o vedea decât pe femeia care îl salvase de întunericul din el însuşi. Ea îşi trecu mâna peste umărul lui şi coborî pe mâneca cămăşii bleu-deschis.
-Ai emoţii?
-Nu.
- Asta-i bine, pentru că te vor iubi.
Lui Alee nu-i păsa dacă aveau să-l iubească sau nu.
- Chiar dacă nu o vor face, am tot ce îmi trebuie chiar aici. Te am pe tine...
-Şi pe mine, interveni Emma.
Alee zâmbi şi îşi sărută fata pe obraz.
- Da, şi pe tine, prinţesă. Se uită la femeia care fusese de acord să se căsătorească din nou cu el în acea zi într-o ceremonie simplă în curtea din spate şi îl cuprinse un val de iubire. N-aş fi fost aici dacă nu erai tu, să ştii. Tu n-ai renunţat niciodată la mine.
Ochii lui Raegan se înmuiară şi deveniră visători.
- N-am renunţat niciodată la noi. Şi nu voi renunţa niciodată.
El se aplecă şi o mai sărută o dată.
-Alee? Vocea entuziasmată a mamei lui ajunse la urechile lui. Tocmai au ajuns.

Raegan se retrase şi zâmbi.
-Au ajuns? întrebă Emma cu vocea ei ascuţită de copil.
- Da, sunt aici, răspunse Raegan cu aceeaşi nerăbdare.
-Mai mulţi bunici? Ochii albaştri ai Emmei se măriră. Crezi că şi ei mi-au adus cadouri?
Se foi în braţele lui Alee, iar el o lăsă jos. Imediat ce sandalele îi atinseră iarba, o luă la goană prin curte spre poarta unde Hannah McClane aştepta cu un zâmbet.
Alee o privi pe singura femeie pe care o considerase vreodată mamă cum o lua pe Emma în braţe şi se gândi la oamenii care coborau din maşina lor de partea cealaltă a porţii. Fusese nevoie de câteva luni, dar Hunt îl ajutase să-şi găsească părinţii biologici. Mama lui abia intrase la colegiu în Idaho când îl născuse, cu două locuri de muncă şi mergând la şcoală. Părinţii lui nu erau căsătoriţi şi nici unul nu avea bani. tntr-o după-amiază, ea îl dusese într-un parc, luând u-şi şi cărţile pentru a învăţa, şi adormise la umbră în timp ce el se juca. Când se trezise, el dispăruse. Alee nu-şi amintea acea zi. Nu-şi amintea de ea. Dar în lunile de când o găsise, ajunsese să o cunoască prin e-mailuri şi mesaje; şi pe tatăl lui la fel, care rămăsese alături de mama lui chiar şi după ce Alee fusese răpit.
Rămăseseră împreună, înfruntând trauma şi suferinţa. Dovediseră că iubirea nu murise niciodată. Crescuse, se schimbase şi supravieţuise. La fel cum iubirea lui Hannah şi a lui Michael crescuse, se schimbase şi supravieţuise când ei adoptaseră patru - nu, cinci - copii cu probleme din mediile lor îngrozitoare, fără să ştie cum aveau să iasă lucrurile.
în acelaşi fel în care iubirea lui Alee pentru Raegan crescuse, se schimbase şi

supravieţuise, chiar şi când el făcuse totul greşit de-a lungul drumului.
I se strânse stomacul.
- Bine, am minţit. Am emoţii.
Prinzându-l de umeri, Raegan se întoarse spre el, zâmbindu-i, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.
- Sper că motivul este că îţi întâlneşti părinţii biologici. Nu că te însori din nou cu mine.
El se uită la ea şi rânji.
- Niciodată că mă însor cu tine.
- Bun. Ea se lăsă pe călcâie, îi prinse mâinile în mâinile ei şi-l (rase cu ea când păşi în spate. Pentru că eu nu-ţi mai dau niciodată drumul, domnule McClane. Eşti legat de mine în viaţa asta, soţule!
El zâmbi în timp ce mergeau spre poartă. în parte, pentru că îi spusese din nou soţ. Dar mai mult pentru că viaţa asta, cu ea, fata lor şi familia lui nebună, comptica- tă, incredibilă, era tot ce-şi dorise cu adevărat vreodată.
Şi nu avea să renunţe niciodată la asta.